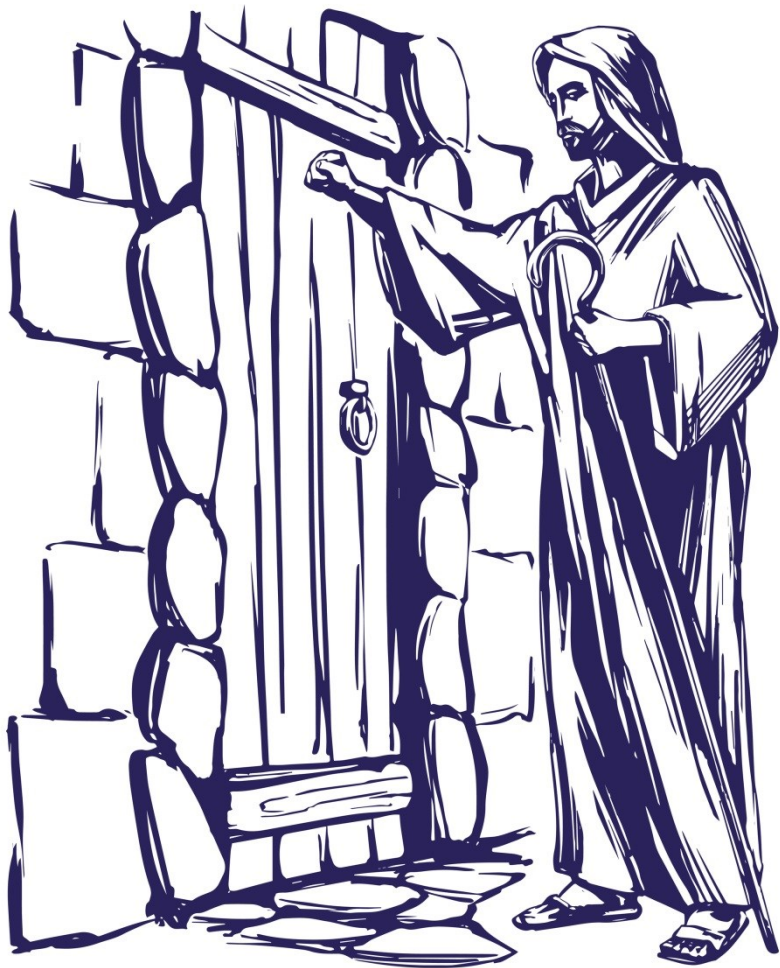

Ang Pagkatok sa Pinto

Robert J.
Wieland

Kumakatok sa Pinto

Robert Wieland

Ang Pagkatok sa Pinto

Robert Wieland

Mga Nilalaman

Panimula	4
Ang Ating Hindi Pagkakaunawaan sa Ikapitong Araw na Adventista	6
Kanino Nakatuon ang Mensahe?	10
Paano Nagsimula ang Problema na "Hindi Mo Nalalaman"	Error! Bookmark not defined.
Hindi Namamalayang Pagkakasala sa Kasaysayan ng Kasulatan	22
Kapag Tunay na Nililinis ang Lahat ng Kalikuan.....	Error! Bookmark not defined.
Ang Kasaysayan ng Ating Denominasyon at ang Mensahe ng Laodicea.....	Error! Bookmark not defined.
Ang mga Lunas na Itinalaga ng Diyos: "Ginto"	58
Ang mga Lunas na Itinalaga ng Diyos: "Putting Kasuotan" at "Panghaplos sa Mata" "...	96
Isang Epilogo: Ang Awit ni Solomon at ang Mensahe ng Laodicea	107
Apendiks A Bahagyang Kompilasyon ng mga Pahayag ni Ellen White Tungkol sa Hindi Namamalayang Kasalanan	112

Naiimprenta ng Maranatha Media
maranathamedia.com o maranathamedia-philippines.com

Muling inimprenta noong Setyembre 5, 2018

Panimula

Kung si Hesus mismo ang panauhing tagapagsalita sa inyong simbahan ngayong darating na Sabbath, ano ang Kanyang magiging mensahe?

Simple lang ang sagot. Siya na ang Panauhing Tagapagsalita; at ang Kanyang mensahe ay madaling mapakinggan ng lahat—ang mensaheng para sa "anghel ng iglesia ng mga taga-Laodicea."

Marahil ay mas maraming sermon ang naipangaral sa atin at mas maraming salitang isinulat tungkol sa mensahe ng Laodicea kaysa sa iba pang paksa sa nakalipas na daang taon. Ngunit sa ilang kakaibang dahilan, ang pagbabagong hinihingi ng mensahe ay tila hindi kailanman naganap. Habang patuloy na lumilipas ang mga dekada, tila mas malala pa ang mga kalunus-lunos na espirituwal na kalagayan na humihingi ng pagbabago.

Ang pamilyar na pananalita ba sa Apocalipsis 3:14-21 ay naging pangkaraniwan na sa atin na ito ay parang kalapastanganan? Pinapahirapan ba natin ang ating mga sarili ng pana-panahong mga pananalita batay sa mensaheng ito hanggang sa tayo ay magsawa sa masokistikong ritwal?

Kailan ipangangaral ang huling sermon tungkol sa mensahe ng Laodicea na magbubunga ng aksyon na tumutupad sa "payo" na ibinigay ng Tunay na Saksi?

Ang aklat na ito ay hindi nilayong maging isang pag-uulit ng mga nakakapagod nang klisey na inilapat sa isang diwa ng paghahanap ng mali. Titingnan natin ang mensahe ng ating Panginoon mula sa isang hindi pangkaraniwang pananaw — ang mensahe ng 1888 tungkol sa katuwiran ni Cristo. Ang pamilyar na mga salita ni Hesus sa ikapitong simbahan ay maaaring magkaroon ng bago at nakagugulat na kahalagahan sa liwanag ng ating kasaysayan pagkatapos ng 1888. Ang mga ito ay nagiging "kasalukuyang katotohanan." Plano ng Diyos na ang katotohanan ay magdadala sa Kanyang mga tao sa isang perpektong pagkakaisa. Nawa'y ang mga prinsipyong inilahad dito ay makatulong sa ating lahat na magkaisa sa pundasyon ng walang hanggang katotohanan, upang matutunan nating luwalhatiin ang ating Panginoon bilang mga indibidwal at

bilang isang katawan, at tunay na kumilos ayon sa Kanyang "payo" sa mensahe ng Laodicea. Sinasabi sa atin ng matinis na tinig na walang pag-asa para sa simbahan; may pag-asa kung gagawin natin ang sinasabi ng ating Panginoon: "Kaya't maging masigasig kayo, at magsisi."

Ang kasaysayan ay hindi isang malungkot na awit ng pagdadalamhati; sa halip ito ay isang paulit-ulit na panawagan sa pagsisisi. — G. Ernest Wright, Ang Hamon ng Pananampalataya ng Israel

Ipinahayag ng Panginoon na ang kasaysayan ng nakaraan ay uulitin habang sinisimulan natin ang pangwakas na gawain. — Ellen G. White, MS 129, 1905 (2SM 390)

Hindi natin matatakas ang kasaysayan. Sa kalaunan, walang apela mula sa kasaysayan patungo sa anumang mas mataas na hukuman dahil sa simpleng dahilan na ang kasaysayan ay hinabi sa habihan ng Diyos. — Abraham Lincoln

Paulit-ulit kong ipinakita na ang mga nakaraang karanasan ng bayan ng Diyos ay hindi dapat ituring na mga patay na katotohanan. Hindi natin dapat ituring ang talaan ng mga karanasang ito gaya ng pagtrato natin sa isang almanac noong nakaraang taon. Ang talaan ay dapat isaisip; sapagkat ang kasaysayan ay uulitin ang sarili nito. — Ellen G. White, MS. D-238, 1903

Ang Ating Hindi Pagkakaunawaan sa Ikapitong Araw na Adventista

Mayroong napabayaang ngunit mahalagang paghahanda na dapat gawin bago dumating ang huling pagbubuhos ng Banal na Espiritu sa Huling Ulan. Ang solusyon sa ating problema ay maaaring mas simple kaysa sa ating inaakala. Ang pinakamahalagang paghahandang iyon ay ang malinaw na pag-unawa sa espesyal na mensahe ni Cristo sa Kanyang bayan sa mga huling araw — ang mensahe ng Laodicea na para sa "anghel" ng ikapitong simbahan ng Apocalipsis 2 at 3.

Bagama't totoo na "ang mensahe ng Laodicea ... ay dapat makarating sa lahat ng mga simbahan" (6T 77), paulit-ulit itong inilalapat ni Ellen G. White pangunahin at lalo na sa denominasyon ng Seventh-day Adventist. Dagdag pa rito, kapag naunawaan at natanggap ng Seventh-day Adventist Church ang mensaheng iyon, aniya, "ang malakas na sigaw ng ikatlong anghel" ay hindi na maaantala. Kinikilala namin na ang Latter Rain at Loud Cry ay naantala sa loob ng maraming dekada. Ang tanging posibleng konklusyon ay dapat mayroong isang bagay sa mensahe ng Laodicea na hindi natin naunawaan o natanggap. Isaalang-alang ang mahalagang pahayag na ito:

Ipinakita sa akin na ang patotoo sa mga taga-Laodicea ay naaangkop sa bayan ng Diyos sa kasalukuyang panahon, at ang dahilan kung bakit hindi nito nagawa ang isang mas dakilang gawain ay dahil sa katigasan ng kanilang mga puso... Nang una itong iharap,... halos lahat ay naniwala [tama, ipinahihiwatig ito] na ang mensaheng ito ay magtatapos sa malakas na sigaw ng ikatlong anghel.... Ito ay dinisenyo upang pukawin ang bayan ng Diyos, upang matuklasan sa kanila ang kanilang mga pagtalikod, at upang humantong sa masigasig na pagsisisi, upang sila ay mabigyan ng pabor sa presensya ni Hesus, at maging handa para sa malakas na sigaw ng ikatlong anghel. (1T 186).

Kung, pagkatapos ng maraming dekada ng pananalangin para dito, hindi pa rin tayo "naaangkop para sa malakas na sigaw", hindi ba't magiging karunungan na ibaling ang ating pansin sa mensahe ng Laodicea upang mahanap ang dahilan? Marahil ay hindi pa natin nauunawaan "ang mensaheng ito sa lahat ng yugto nito." (7BC

964). Matalino ba para sa atin na ipagpalagay na nauunawaan na natin ang malalim na kahulugan ng mensaheng iyan? Ang sumusunod ay tumutukoy sa isang karanasang nasa hinaharap pa:

Ang mensahe sa simbahan sa Laodicea ay lubos na naaangkop sa atin bilang isang bayan. Matagal na itong inilatag sa atin, ngunit hindi ito pinakinggan gaya ng nararapat. Kapag ang gawain ng pagsisisi ay taimtim at malalim, ang mga indibidwal na miyembro ng simbahan ay bibili ng masaganang mga bagay ng langit. (7 BC 961; 1894; emphasis added).

... May patay na langaw sa pabango. ... Ang iyong pagmamatuwid sa sarili ay nakakasuka sa Panginoong Jesu-Cristo. (Apoc. 3:15-18 ay sinipi.) Ang mga salitang ito ay naaangkop sa mga simbahan at sa marami sa mga nasa posisyon ng pagkakatiwala sa gawain ng Diyos. (Ibid. 962, 963; 1899).

Mayroong malalim at mahiwagang kawing na nag-uugnay sa mensahe noong 1888 sa panawagan ni Kristo sa Kanyang minamahal na Laodicea. Nakikita natin na halos walang bilang ang mga panahong pinag-uugnay ni Ellen G. White ang dalawang ito. Halimbawa, isaalang-alang ang sumusunod na kinuha mula sa isang liham na isinulat sa konteksto ng mensahe noong 1888 at ang reaksiyon laban dito (ang katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ang paksa):

Ang mensahe ng Laodicea ay ipinaparating na. Dalhin ang mensaheng ito sa lahat ng yugto nito at iparinig ito sa mga tao saanman magbubukas ng daan ang Diyos. Ang pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya at ang katuwiran ni Cristo ang mga temang dapat iharap sa isang mundong napapahamak. (7BC 964, 1892)

Ang mga lunas na itinakda ng Diyos para sa kalagayan ng kapalaluan sa Laodicea ay ang "gintong sinubok sa apoy", "puting damit" at "pampahid sa mata". Ito ang mga mahahalagang temang bumubuo sa mensahe noong 1888. Sa paglipas ng panahon, lalong nagiging malinaw na hindi kailanman malinaw na naunawaan ng nalabing simbahan ang dinamika ng mensaheng ito. Mangangahas ba tayong tanggihan na ang matalas na pagsaway na ito na isinulat noong 1890 ay naaangkop pa rin sa ngayon?

Paano magiging kinatawan ni Cristo ang ating mga ministro kung nadarama nilang sapat na ang kanilang sarili, samantalang sa pamamagitan ng espiritu at saloobin ay sinasabi nila, "Ako'y mayaman, at sumagana sa mga kayamanan, at hindi nangangailangan ng anuman"? Hindi tayo dapat nasa isang kalagayang kuntento sa sarili, kung hindi ay ilalarawan tayo bilang mga dukha, at aba, at meserable, at bulag, at hubad.

Mula noong panahon ng pagpupulong sa Minneapolis, nakita ko ang kalagayan ng Simbahang Laodicea nang higit pa kaysa dati. Narinig ko ang pagsaway ng Diyos na binigkas sa mga taong lubos na nasisiyahan, na hindi alam ang kanilang espirituwal na kahirapan... tulad ng mga Hudyo, marami ang nagpikit ng kanilang mga mata upang hindi sila makakita, ngunit mayroong malaking panganib ngayon sa pagpikit ng mga mata sa liwanag at sa paglakad nang hiwalay kay Kristo, na walang nararamdamang pangangailangan, tulad noong Siya ay nasa lupa...

Yaong mga nakakaalam ng kanilang pangangailangan ng pagsisisi sa Diyos, at pananampalataya sa ating Panginoong Jesu-Cristo ay magkakaroon ng pagsisisi ng kaluluwa, magsisisi sa kanilang paglaban sa Espiritu ng Panginoon. Aaminin nila ang kanilang kasalanan sa pagtanggì sa liwanag na buong-kabaitang ipinadala sa kanila ng Langit, at tatalikuran nila ang kasalanang nagpalungkot at nang-insulto sa Espiritu ng Panginoon. (R&H, August 26, 1890).

Kung ang mensahe ng Laodicea ay dinisenyo upang ang simbahan ay "maging handa para sa malakas na sigaw ng ikatlong anghel" (1T 186). At ang "kalagayan ng simbahan ng Laodicea" "mula noong panahon ng pagpupulong sa Minneapolis" ay sinasabing mapanganib "na hindi pa nangyayari" (op. cit.), malinaw na narito ang isang larangan ng pag-aaral na nararapat sa ating lubos na atensyon. Sa simpleng katotohanan na ang Malakas na Sigaw ay hindi pa lumalabas gaya ng nararapat, ipinapakita ng kasaysayan na narito ang "kasalukuyang katotohanan". Ang ating kasalukuyang pag-aalala sa paghahanap ng tunay na dahilan ng mahabang pagkaantala ay dapat na humantong sa atin sa muling pag-aaral ng mensahe ni Kristo sa simbahan ng Laodicea.

Kung nadarama natin na tayo ay "mayaman at lumago sa mga kabutihan" patungkol sa ating pagkaunawa sa "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya", at kung tayo ay

nakakaramdam ng pagmamalaki at kasiyahan dahil sa ating malaking pag-unlad sa pagpapahayag nito sa mundo, hindi tayo makakaramdam ng pangangailangang pag-aralan ang mensahe ng Laodicea. Ngunit tinitiyak sa atin ng Tunay na Saksi na ito mismo ang ating pinakamalaking panganib. Ang pagkabigong mapagtanto — ito ang problema natin

Ngunit kung nakakaramdam tayo ng matinding "gutom at uhaw sa katuwiran", kung mayroon tayong malalim na paniniwala na ang kasaysayan ay nagdala sa atin sa isang lugar ng matinding krisis sa espirituwal at ang mensahe ng Laodicea ang nagbibigay ng susi upang mabuksan ang ating kasalukuyang pagkabangkarote, kung gayon ang mensahe ng Laodicea ay tiyak na muling pag-iisipan nang may bukas na isipang katapatan. Marahil bilang sagot sa taimtim na panalangin, maaaring mapahanga ng Banal na Espiritu ang kapwa mambabasa at manunulat at dalhin sila sa isang karaniwang karanasan ng pagtuklas at kaliwanagan. Tiyak na ito ang kalooban ng Diyos para sa ating lahat.

Ang ekspresyong "gintong sinubok sa apoy" ay karaniwang nauunawaan natin na tumutukoy sa proseso ng pagdadalisay ng mga personal na pagsubok na nararanasan — nang paisa-isa. Itinago ng pagkaunawang ito ang mas direktang paglalapat ng "payo" na ito sa pamunuan ng simbahan, ang "anghel" ng simbahan.

Posible kayang ang "apoy" ay tumutukoy sa "pagyanig," ang traumatiko at mapaminsalang pangyayaring susubok sa ating mga kaluluwa na wala pang ibang karanasan sa ating kasaysayan? Itinala ng Tunay na Saksi ang "ginto" bilang unang lunas. Ito ba ay dahil ang pagkaunawa sa ating doktrinal at espirituwal na kahirapan ang pinakamahirap na hadlang sa ating kamalayan?

Kung ang muling pag-aaral na ito ng mensahe ng Laodicea ay may anumang bisa, mahihirapan tayong lahat na maunawaan ang mga konklusyong ito. Maaari kayang ang ating Panginoon ay may kabaitan ngunit matatag na nagpapaalala sa atin na ang pagdanas ng mga walang kapantay na pagkakataon ng Huling Ulan at ng Malakas na Sigaw ay mangangailangan ng mga pagsubok at sakripisyo na kasingtindi ng gintong panlinis ng apoy?

Kanino Nakatuon ang Mensahe?

Habang tinitingnan natin ang Apoc. 3:14-21, maraming napakahalagang salik ang naliliwanagan:

Una, nalaman natin na ang mensahe ay hindi para sa mga karaniwang tao ng simbahan, kundi para sa mga pinuno nito. Ito ay lubos na naiiba sa karaniwang aplikasyon na ginagawa sa loob ng maraming dekada. Bagama't tayong mga ministro ay madalas na nakikiusap sa ating mga kongregasyon na tanggapin ang mensaheng ito, habang nilayon ng Panginoon na tanggapin natin ito. Ganito ang Kanyang mensahe: "Sa anghel ng simbahan ng mga taga-Laodicea, isulat mo..." (Apocalipsis 3:14). Paano natin malalaman na ang "anghel ng simbahan" ay ang pamunuan ng simbahan? Siya mismo ang sumasagot:

Ang hiwaga ng pitong bituin na iyong nakita sa aking kanang kamay, at ang pitong kandelerong ginto. Ang pitong bituin ay ang mga anghel ng pitong iglesia, at ang pitong kandelerong iyong nakita ay ang pitong iglesia. (Apocalipsis 1:20).

Sino ang "pitong bituin" na Kanyang "hawakan ... sa Kanyang kanang kamay" (Apocalipsis 2:1)? Sila ang mga pinunong ministro ng simbahan:

Ang mga ministro ng Diyos ay sinasagisag ng pitong bituin, na siyang una at huli ay nasa ilalim ng Kanyang espesyal na pangangalaga at proteksyon. Ang matatamis na impluwensya na sagana sa simbahan ay nakaugnay sa mga ministrong ito ng Diyos, na siyang kumakatawan sa pag-ibig ni Cristo. Ang mga bituin sa langit ay nasa ilalim ng kontrol ng Diyos. Pinupuno Niya sila ng liwanag. Ginagabayan at pinapatnubayan Niya ang kanilang mga paggalaw o galaw. Kung hindi Niya ginawa, sila ay magiging mga bituing bumagsak. Gayundin sa Kanyang mga ministro. (GW 13, 14).

Ang "korona ng labindalawang bituin" sa ulo ng dalisay na babae ay kumakatawan sa labindalawang apostol (Apoc. 12:1). Nang ang "maliit na sungay" ay "naghagis ng ilan sa mga bituin sa lupa," karaniwan nating nauunawaan na ang mga ito ay sumisimbolo sa mga kilalang pinunong Hudyo (Dan. 8:10). Ang bituin na "tinatawag

na Wormwood" ay nauunawaan natin na si Attila, pinuno ng mga Hun; at ang "ikatlong bahagi ng mga bituin" na sinalanta ng kanyang mga pandarambong ay itinuturing nating mga pinuno ng Imperyong Romano (Apocalipsis 8:11, 12).

Sinasabing ang pamunuan ng Simbahan ay lalo na "yaong mga nasa katungkulan na hinirang ng Diyos para sa pamumuno ng Kanyang bayan" (AA 163, 164). Kaya naman ang "anghel ng simbahan ng mga taga-Laodicea" ay ang pamunuan ng simbahan, "ang dakilang puso ng gawain," "ang pinakamataas na awtoridad na mayroon ang Diyos sa lupa" (3T 492). Samakatuwid, sa pamunuang ito pangunahing ipinapaabot ng Panginoong Hesus ang Kanyang pinakamahalagang mensahe sa Laodicea. Kung tunay nilang nauunawaan at tinatanggap ang mensahe, ang ministeryo at ang mga karaniwang tao ng simbahan ay mabilis din itong tatanggapin. Ito ay ipinahihiwatig ng mga sumusunod:

Ang mga miyembro ng ating mga simbahan ay hindi hindi na kailangang itama; ang kasalanan ay hindi gaanong dapat ipatang sa kanila kundi sa kanilang mga guro. Hindi sila pinapakain ng kanilang mga ministro. ("Sa mga Kapatid na May Responsableng Katungkulan." *Special Testimonies*, No. 10, p. 46; 1890).

Pangalawa, kinikilala ng Panginoong Hesus na ang pumigil sa atin ay ang hindi kilalang kasalanan. Ito ay makikita mula sa ilang salik na matatagpuan sa mensahe:

- a. a. Sinasabi niya, "Alam ko ang iyong mga gawa." Hindi alam o nauunawaan ng "anghel ng simbahan" ang kanyang "mga gawa" o ang kanyang tunay na kalagayan; kaya naman ipinapaalam sa kanya ang mensahe.
- b. Nang sabihin Niya, "Sinasabi mo, Ako'y mayaman at dumami ang aking mga ari-arian, at wala akong kailangan," malinaw na hindi alam o napagtatanto ng "anghel" na sinasabi niya ang mga bagay na iyon. Sa katunayan, sa nakalipas na siglo mula nang unang makilala sa atin ang mensaheng ito bilang "kasalukuyang katotohanan," hindi kailanman narinig na nagyabang ang isang responsableng Seventh-day Adventist sa mga salitang iyon. Tiyak na tinutukoy ni Hesus ang walang malay na wika ng puso. Mayroong isang bagay na

mas makabuluhan dito kaysa sa ipinapakita ng isang mababaw na sulyap.

- c. ""Hindi mo alam" ang iyong tunay na kalagayan. Ang pandiwang Griyego ay hindi nangangahulugang, "hindi mo alam dahil hindi ka pa nababatid o dahil hindi ka pa natuto," kundi "hindi mo alam dahil hindi mo pa namamalayan." (Ang negatibo na may kasamang oida ay nangangahulugang kakulangan ng persepsyon, kawalan ng relasyon, ang katumbas ng ating salitang "walang malay").

"Ang "hindi mo nalalaman" ay nangangahulugan na ang pinakasimple at pinakapangunahing katotohanan ng ating kalagayan ay hindi natin namamalayan. Ito ay kakulangan ng pandama, hindi isang pagkawala ng malay na memorya. Hindi ito kakulangan ng kamalayan dahil sa huminang pisikal na organismo, pagbaba ng espirituwal na "IQ" dahil sa sakit o pagkabulok, o kahit kakulangan ng impormasyon sa pag-iisip. Hindi ito kakulangan ng katalinuhan. "Hindi natin nalalaman" dahil isang espirituwal at emosyonal na hadlang ang itinayo sa ating mga kaluluwa dahil sa ating pagkakasala bunga ng kasalanan.

Ang pagkilala na ang mensahe ay pangunahing nakatuon sa pamunuan ng simbahan ay hindi isang pagpuna. Una sa lahat, ang obserbasyon ay batay sa simpleng katotohanan. Dagdag pa rito, ito ay isang katotohanan na lubos na nagpapahusay sa paggalang na nararapat sa pamunuan ng simbahan. Ang paggalang sa mga prinsipyo ng organisasyon ng simbahan ay likas sa pag-unawang ito sa mensahe ng Laodicea. Ang pamunuan ng Simbahan, lalo na ang sa Pangkalahatang Kumperensya, ay napakahalaga. Ang pag-unawa na ang "anghel ng simbahan" ay pangunahing pamunuan ng Pangkalahatang Kumperensya na nagpapanumbalik ng paggalang sa organisasyon ng simbahan sa nararapat nitong lugar. Ang pagtanggig rito ay pag-aanyaya ng kaguluhan.

At, panghuli, ang pagkilalang ito ay hindi maituturing na paghahanap ng mali sa anumang paraan. Ito ay dahil ang prinsipyo ng sama-samang pagkakasala na inilahad sa aklat na ito ay humahadlang sa posibilidad ng anumang saloobing "mas banal kaysa sa iyo" na ugali. Tayong lahat ay magkakasamang nasa problemang ito, at ang mahabang pagkaantala ay ang ating buong responsibilidad na magkakasama.

Paano Nagsimula ang Problema na "Hindi Mo Nalalaman"

Labis na pagkakasala ang nabuo sa kaluluwa ng tao sa Hardin ng Eden nang magkasala ang ating mga unang magulang. Totoo rin ito sa atin ngayon tulad ng nangyari kay Adan, sapagkat "kay Adan ang lahat ay namamatay" (1 Corinto 15:22). Naulit nating lahat ang pagbagsak ni Adan (cf. Roma 5:12).

Ang unang bunga ng pagkakasala na ito ay kahihiyan: "Si Adan at ang kanyang asawa ay nagtago mula sa harapan ng Panginoong Diyos sa pagitan ng mga punongkahoy sa halamanan " (Genesis 3:8).

Ang pangalawang ebidensya ay takot: "At ... sinabi ni Adan ..., Narinig ko ang Iyong tinig sa halamanan, at ako'y natakot, sapagkat ako'y hubad; at ako'y nagtago." (bersikulo 9,10).

Ang ikatlong bunga ay ang pagtatayo ng isang harang na lumilikha ng isang walang malay na kalagayan. Natagpuan ni Adan ang kanyang sarili na hindi mapagtanto ang kanyang pagkakasala at aminin ito. Kaya't agad niya itong pinigilan. Sinisi niya ang lahat kay Eva: "At sinabi ng lalaki, Ang babaeng ibinigay Mo upang makasama ko, ay nagbigay sa akin ng bunga ng punong kahoy at ako'y kumain" (talata 12). Ang magkasintahang nagkasala ay mamamatay sana noon at doon lamang nila napagtanto ang buong lawak ng kanilang pagkakasala, sapagkat "ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan" (Mga Taga-Roma 6:23). Kapag sa wakas ay lubos na naunawaan ng mga nawawala ang bigat ng kanilang pagkakasala, sila ay magdurusa sa pangalawang kamatayan bilang katuparan ng babala ng Panginoon kina Adan at Eva na kapag sila ay nagkasala, "tiyak na mamamatay ka" (Genesis 2:17). Kailangan nating kilalanin na ang pagkakasala ng kasalanan ay nagdadala ng sarili nitong nakapaloob na parusa na walang hanggang kamatayan, at ang mismong katotohanan na ang ating pisikal na buhay ay pinahaba sa pamamagitan ng panahon ng pagsubok ay pangunahing ebidensya ng pagkakaroon ng isang walang malay na mekanismo ng panunupil na nagmula sa Eden.

Ang kondisyong ito na "hindi mo nalalaman" ay isang pagpapala, sapagkat ginawa nitong posible ang patuloy na buhay. Siyempre,

ang layunin ng Diyos ay bigyan ang tao ng pagkakataong matuto ng pagsisisi at pananampalataya sa isang Tagapagligtas.

Ang pang-apat na bunga ay ang pagbuo ng isang poot laban sa Diyos: "Ang babaeng ibinigay Mo upang makasama ko ..." Nadama ni Adan na ang problema ay talagang kasalanan ng Diyos! Nakibahagi si Eva sa bagong itinayong walang malay na hadlang na ito dahil hindi rin niya madaling matanggap at aminin ang kanyang sariling pagkakasala: "Nilinlang ako ng ahas, at ako'y kumain" (Genesis 3:13).

Mula pa noong unang kasalanan sa Hardin, inuulit na ng sangkatauhan ang kalunus-lunos na huwaran. Maliban na lang kung ang tao ay may pananampalataya sa isang banal na Tagapagligtas na siyang nagpapasan ng buong pasanin ng kanyang pagkakasala, ang ganap na pagkaunawa sa pagkakasala ay papatay sa kanya. Kung titingnan sa ganitong paraan, maawain na hindi natin namamalayan ang ating lalim ng kasalanan at pagkakasala. Ang kalagayang ito ng "hindi mo nalalaman" ay maaaring magpatuloy magpakailanman, maliban na kailangang dumating ang pangalawang pagdating ni Kristo at kailangang magkaroon ng wakas ang kasalanan. Kaya nga ang mensahe ng Laodicea!

Nang sina Adan at Eva ay "nagtago mula sa harapan ng Panginoong Diyos," ginawa nila ito dahil nagtatago rin sila mula sa kanilang sarili. Ang kanilang bagong paniniwala sa pagkakasala ay natural na hindi nila kanais-nais sa kanilang kaalaman. Hindi natin maaaring labis na matantya ang traumatikong epekto ng orihinal na kasalananang ito at pagkakasala sa kanilang mga kaluluwang tao. Hindi lang nila kayang harapin ang kanilang mga sarili. Sa ilang mahiwagang dahilan, pakiramdam nila ay hubad sila sa harap ng isa't isa at sa harap ng Diyos. Magkaiba sila. "Ang Panginoong Diyos na naglalakad sa hardin sa lamig ng araw" ay biglang naging isang hindi kanais-nais na manghihimasok sa kanila. Hiniling nila na sana'y pabayaan na lamang Niya sila. Ang Kanyang presensya ay pumukaw ng mga hindi kanais-nais na paniniwala na madali nilang malilimutan.

Ganito na ang nangyari sa tao simula noon. "At dahil ayaw nilang kilalanin ang Diyos, ibinigay sila ng Diyos sa isang masamang pag-iisip." (Rom. 1:28).

Ang kaalaman sa Diyos ay pinigilan dahil ginising nito ang hindi matiis na pakiramdam ng pagkakasala na siyang inaasam ng tao na takasan. Kaya't ito ay itinulak sa malalim na pagtatago. Ang tungkuling ito ng panunupil bilang bunga ng pagkakasala ay tinukoy ni Pablo: "Nakikita natin ang banal na paghihiganti na inihahayag mula sa langit at bumabagsak sa lahat ng masasamang kasamaan ng mga tao. Sa kanilang kasamaan ay sinasakal nila ang katotohanan. Sapagkat ang lahat ng maaaring malaman ng mga tao tungkol sa Diyos ay malinaw sa harap ng kanilang mga mata; sa katoninayan, ang Diyos mismo ang nagpahayag nito sa kanila ... Ngunit ang lahat ng kanilang pag-iisip ay nagwakas sa kawalang-saysay, at ang kanilang mga maling pag-iisip ay nalubog sa kadiliman." (Rom. 1:18-21 NEB, idinagdag ang diin).

""Oo," maaaring sabihin ng isang tao sa puntong ito, "ngunit ang lahat ng ito ay tumutukoy sa masasama. Sila ang may ganitong mga problema, hindi tayo. Tayo ay mga Kristiyanong muling ipinanganak at wala tayong anumang problema sa pinipigil na pagkakasala tulad nila. Nilinis na tayo ng dugo ni Hesukristo mula sa lahat ng ito!" Ngunit ang ating Panginoon, ang "Tapat at Tunay na Saksi", ay nagsasabi na tayo rin ay may problema sa hindi kilalang kasalanan: "Hindi mo alam" ang iyong tunay na kalagayan, sabi Niya. May isang bagay na nagpaantala sa pagdating ng Panginoon at nagpatigil sa Malakas na Sigaw sa loob ng mga dekada sa kabila ng katotohanan na tayo ay mga tapat, muling ipinanganak na Kristiyano!

Ang makasalanang si Adan sa Hardin ay may problema sa "pagkapoot laban sa Diyos". Maaari ba tayong, halos anim na libong taon ang layo mula sa kanya, na magkaroon ng ugat ng parehong problema at hindi ito namamalayan? "Ang kaisipang makamundo ay pagkapoot laban sa Diyos," sabi ni Pablo (Roma 8:7). Hangga't ang bayan ng Diyos ay tunay na handa para sa pagtatatak at pagsasara ng probasyon o panahon, tiyak na mayroon silang problema. Kung patuloy tayong pupunta sa ating mga libingan tulad ng hindi mabilang na henerasyon bago tayo mula pa noong Eden, patuloy nating dinadala ang ating problema sa libingan. Hangga't hindi nalutas ang problema, hindi magiging handa ang bayan ng Diyos na "tumayo sa paningin ng isang banal na Diyos nang walang tagapamagitan" (GC 425). Hangga't walang "isang espesyal na gawain ng paglilinis, ng pag-aalis ng kasalanan sa mga tao ng Diyos

sa lupa", maaari ba nating ipagpalagay na ang paglayo ay tunay na napagtatagumpayan.

Ang nakatagong "alitan laban sa Diyos" ang ugat ng problema. Ito ang lumikha ng pangangailangan para sa isang "huling pagbabayad-sala". Ngunit hindi natin ito nakikita. Ito ay isang walang malay na kasalanan. Katulad tayo ng ating minamahal na kapatid na si Pedro. Ilang taon matapos ang kanyang binyag at ordinasyon sa ministeryo at pagkatapos ng mga taon ng pag-aaral sa ilalim ni Kristo mismo, hindi alam o naunawaan ni Pedro ang kanyang sariling mga nakatagong motibasyon o motibo:

Nang sabihin ni Pedro na susunod siya sa kanyang Panginoon hanggang sa bilangguan at kamatayan, seryoso siya, bawat salita nito ngunit hindi niya alam sa kanyang sarili. Nakatago sa kanyang puso ang mga elemento ng kasamaan na maaaring makaapekto sa buhay. Maliban kung mamulat siya sa kanyang panganib, ang mga ito ang magiging dahilan ng kanyang walang hanggang pagkawasak. Nakita ng Tagapagligtas sa kanya ang isang pagmamahal sa sarili at katiyakan na hihigit sa kanyang Pag-ibig kay Cristo. ... Ang taimtim na babala ni Cristo ay isang panawagan sa pagsasaliksik ng puso. (DA 673).

Mas malinaw pa bang masasabi ng mga salita na ang problema ni Pedro ay nasa kanyang hindi kilalang puso? Habang pinagmamasdan tayo ngayon ng ating Tagapagligtas, sa bisperas ng ating huling malaking pagsubok, ano ang nakikita Niya na nakatago sa ating mga puso na dapat "mabatid" sa atin?

Nang tuluyang itakwil ni Pedro ang kanyang Panginoon, ginawa niya ang hindi natin kayang ulitin sa huling pagsubok kung kailan "ang matuwid ay kailangang mabuhay sa paningin ng isang banal na Diyos nang walang tagapamagitan?:

Kakapahayag lang ni Pedro na hindi niya kilala si Jesus, ngunit ngayon ay napagtanto niya nang may mapait na kalungkutan kung gaano siya kakilala ng kanyang Panginoon, at kung gaano katumpak Niyang nabasa ang kanyang puso, na ang kasinungalingan ay hindi alam kahit siya mismo. (DA 713).

Gayunpaman, si Pedro ay isang tunay na tapat na "muling ipinanganak na kristiyano". Salamat sa Diyos at hindi pa dumarating

ang mga huling pagsubok! Sino sa atin ang tunay na magiging handa?

Ang orihinal na kasalanan nina Adan at Eba ay katulad ng bunga ng oak sa puno ng roble. Ang binhi o sama ng loob laban sa Diyos ay kitang-kita sa pahayag ni Adan na sinisisi Siya. Ngunit malamang na natakot si Adan kung lubos niyang napagtanto kung paano lalago ang binhing ito tungo sa kalaunang pagpatay sa Anak ng Diyos. Hindi niya sana matiis ang buong pagbubunyag ng tunay na sukat ng kanyang pagkakasala. Ang sakripisyong inialay sa Hardin ay nagbalangkas para kay Adan ng pinakamadilim na anino ng krus, dahil "nakita niya si Kristo na inilalarawan sa inosenteng hayop na nagdurusa sa parusa ng kanyang paglabag sa batas ni Jehova" (6BC 1095). At "nanginig siya sa pag-iisip na ang kanyang kasalanan ay dapat magbuhos ng dugo ng walang bahid na kordero ng Diyos. Ang eksenang ito ay nagbigay sa kanya ng mas malalim at mas malinaw na pakiramdam ng kadakilaan ng kanyang paglabag, na walang iba kundi ang kamatayan ng mahal na Anak ng Diyos ang makapagpapawalang-sala" (PP 68). Ngunit ang buong kamalayan ng kanilang kasalanan at pagkakasala ay natatakpan mula sa nagkasalang mag-asawa:

Matapos kainin nina Adan at Eba ang ipinagbabawal na bunga, sila ay napuno ng kahihiyan at takot. Noong una, ang tanging nasa isip lamang nila ay kung paano ipagtatanggol ang kanilang kasalanan sa harap ng Diyos, at takasan ang kinatatakutang hatol na kamatayan... Ang diwa ng pagpapawalang-sala sa sarili ay nagmula sa ama ng mga kasinungalingan, at naipakita na ng lahat ng mga anak na lalaki at babae ni Adan. (5T 637, 638).

Mapalad na mula nang mahulog ang tao sa kasalanan, ang pagkakasala ay nanatiling bahagyang walang malay dahil kung ito ay lubos na may kamalayan, papatayin siya nito. Kaya naman ang mabait na hatol ng Lumikha, "Sa araw na kumain ka niyaon ay mamamatay ka" (Gen. 2:17). Kung sina Adan at Eba ay lubos na may kamalayan sa kanilang pagkakasala sa Hardin, papatayin sana sila nito nang tuluyan tulad ng pagpatay nito kay Kristo sa Kanyang krus. Hanggang sa Siya ay dumating ay saka lamang ito lubos na naramdaman ng sinuman. Tanging "Siya ay ginawang kasalanan para sa atin na hindi nakakakilala ng kasalanan." (2 Cor. 5:21).

Ang tunay na dahilan kung bakit natin ginagawa ang mga bagay-bagay ay kadalasang natatakpan mula sa atin. Dahil ang pagkilala sa tunay na motibo ay maaaring magdulot sa atin ng takot, "sinasakal natin ang katotohanan" gaya ng sabi ni Pablo. Maaari tayong maniwala nang buong puso na kumikilos tayo dahil sa hustisya, gayong sa katotohanan ay maaaring tayo ay nauudyukan ng kalupitan. Maaari tayong maniwala nang buong puso na tayo ay nauudyukan ng pag-ibig ngunit sa halip ay naaakit tayo ng makasariling paghahangad ng pagtanggap. Maaari tayong maniwala na ang tungkulin ang ating gabay kapag ang ating pangunahing motibasyon ay walang kabuluhan. Maaari tayong maniwala na tayo ay matatag sa "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya," gayong sa katotohanan ay isang makasariling pag-aalala ang nagtutulak sa atin na maghanap ng personal na seguridad at tayo ay sa katunayan ay "nasa ilalim ng batas," walang alam sa tunay na pananampalataya sa Bagong Tipan. Masaya nating maiisip na tayo ay tunay na napipilitan ng pag-ibig ni Cristo kapag hindi natin talaga nauunawaan "kung ano ang lawak, at haba, at lalim, at taas" ng pag-ibig na iyon at samakatuwid ay tiyak na nabubuhay para sa ating sarili, ang mismong bagay na nilayon ng krus na gawing imposible "mula ngayon." (cf. 2 Cor. 5:14, 15).

Ang mga pangangatwiran na ito ay maaaring maging lubhang mapanlinlang sa sarili. At habang mas masigasig nating naising protektahan ang ating sarili mula sa pagharap sa ating tunay na mga motibasyon, mas desperado nating dapat paniwalain ang ating mga sarili sa ating mga maling palagay. Gayunpaman, ang pagkakaroon ng ganitong kalagayang "hindi mo alam" ay hindi isang bagay na nakatago sa atin na hindi natin makikilala na naroon ang problema. Madali itong mapapansin kung titingnan natin ang ating sarili nang tapat, at tatanggapin ang Salita ng Diyos nang taos-puso at matalino.

Siyempre, ang sukdulang panlilinlang sa sarili ay nararating kapag ang bayan ng Diyos, at lalo na ang kanilang espirituwal na pamumuno, ay naniniwala na sila ay nauudyukan ng isang mabuting pagnanais na pangalagaan ang "bansa", ngunit ipinako sa krus ang Kristo mula sa tunay na motibasyon ng "pagkapoot laban sa Diyos". Kaya "hindi nila alam ang kanilang ginagawa" (Lucas 23:34). At ang malungkot na araw ay dumarating din pagkalipas ng maraming siglo kapag ang mga pinuno ng bayan ng Diyos ay taos-pusong naniniwala na sila ay nauudyukan ng isang pagnanais na

"manindigan sa mga lumang palatandaan" at pangalagaan ang lumang "mensahe ng ikatlong anghel" gayong sa katotohanan ay tinatanggihan nila ang simula ng Huling Ulan at ang Malakas na Sigaw. Kaya, muli, noong 1888, "hindi nila alam ang kanilang ginagawa".

Muli, pagkalipas ng mga dekada, isa pang uri ng panlilinlang sa sarili ang nagbabanta sa atin. Binibigyang-kahulugan natin ang mga maramihang pagbibinyag sa mga bansang Ikatlong Daigdig bilang ebidensya na tinanggap natin ang dating tinanggihang Huling Ulan, at samakatuwid ay kasiya-siya ang ating espirituwal na kalagayan. Kaya naman, muli nating ipinagmamalaki ang pagiging "mayaman at lumago sa mga kayamanan [paglago ng simbahan], ... [hindi] nangangailangan ng anuman." Ayon sa mensahe ng Laodicea, kung gayon, ang Tagapagligtas ay nananalangin pa rin para sa atin, "Ama, patawarin mo sila, sapagkat hindi nila alam ang kanilang ginagawa."

Nakita natin na sa Pagbagsak nagsimula ang hadlang na ito ng walang malay na pagkakasala. Mayroon bang ganoong bagay kay Cristo nang Siya ay naging tao? Isinugo "sa wangis ng makasalanang laman", minana ba niya ang hadlang na ito na nagtatago sa atin ng katotohanan ng ating tunay na pagkakasala?

Hindi. Para sa Kanya ay walang ganoong hadlang. "Kilala Niya ang lahat ng tao at hindi Niya kinailangang may magpatotoo tungkol sa tao: sapagkat alam Niya kung ano ang nasa loob ng tao" (Juan 2:24, 25). Walang ibang nakaalam, kahit ang buong kalaliman. Sa buong ministeryo Niya, ang masakit na kaalamang ito ay nagpabigat sa Kanya:

At pagkaalam ni Jesus ng kanilang mga iniisip, ay sinabi, Bakit kayo'y nag-iisip ng masama sa inyong mga puso?" (Matt 9:4).

" Alam ni Jesus ang kanilang mga iniisip... (Mateo 12:25) "Alam niya ang kanilang mga iniisip..."(Lukas 6:8).

Sa ilang pagkakataon, makikita natin Siyang nagsasabi sa Kanyang pinakamatapat at pinagkakatiwalaang mga disipulo na hindi nila alam ang nasa puso nila. "Hindi ninyo alam ang inyong hinihingi" (Mateo 20:22). Nang naisin nina Santiago at Juan na magpababa ng apoy mula sa langit bilang ganti sa mga kawawang Samaritano na

dahil sa pagtatangi ay tumanggi kay Hesus, taos-puso nilang inakala na sila ay naudyukan ng isang matuwid na sigasig. Sa isang deklarasyon na katulad ng ginawa Niya sa anghel ng simbahan ng mga taga-Laodicea, sinabi ni Hesus: "Hindi ninyo alam kung anong uri ng espiritu ang nasa inyo" (Lukas 9:55). Tulad natin, ang mga maka-Diyos na apostol na ito, walang dudang ang pinakamahuhusay na tao sa mundo, ay mga biktima ng kanilang sariling kawalan ng kaalaman. Gamit ang madalas at angkop na yugto ni Ellen G. White, sila ay "nagpalit ng mga pinuno" at hindi nila ito alam.

Tunay nga, ang puso ng tao ay "magdaraya ng higit sa lahat ng bagay, at lubhang masama: sino ang makakaalam nito?" (Jer. 17:9). Tanging si Kristo lamang ang lubos na makakaalam nito; at ang alam Niya ang siyang pumatay sa Kanya sa krus ng Kalbaryo. Walang mahabaging hadlang ang nagpadilim sa Kanyang kamalayan sa ating kasalanan. Siya ay ginawa "upang maging kasalanan para sa atin, na hindi nakakakilala ng kasalanan..." (2 Cor. 5:21).

Hindi Namamalayang Pagkakasala sa Kasaysayan ng Kasulatan

Ang pagkakaroon ng di-namamalayang pinipigil na pagkakasala ay itinuturo sa buong Bibliya.

1. Bilang isang malinaw na halimbawa ng mga nalinlang sa sarili na mga walang malay na motibasyon na nabanggit sa itaas, tingnan muli ang pagpapako mismo ni Kristo sa krus.

Ang mga pinunong Hudyo ay lubos na tapat sa paniniwalang ang mismong pag-iral ng "buong bansa" ay nangangailangan ng kamatayan ni Hesus. Sinabi ni Caifas: "Mabuti para sa atin na ang isang tao ay mamatay para sa bayan, at huwag mapahamak ang buong bansa. At ito'y hindi niya sinabi mula sa kanyang sarili..." (Juan 11:50, 51).

Alam na alam ng mga lalaking ito na ipinapako nila ang isang inosenteng tao. Ang "hindi nila nalalaman" ay ipinapakita nila ang walang malay na "pagkapoot sa Diyos" na nakabaon sa ilalim ng lahat ng makamundong puso ng tao. Ang kanilang mga salita at kilos ay inuudyukan ng isang hindi kilalang puwersa sa loob nila. Lahat tayo ay may parehong problema:

Ang panalanging iyon ni Kristo para sa Kanyang mga kaaway ay sumaklaw sa sanlibutan. Sinakop nito ang bawat makasalanang nabuhay o dapat sana'y mabuhay, mula sa simula ng sanlibutan hanggang sa katapusan ng panahon. Nakasalalay sa lahat ang pagkakasala ng pagpapako sa Anak ng Diyos sa krus. (DA 745. idinagdag ang diin).

Sumasang-ayon si Pablo na ang kasalanan ng pagpapako kay Kristo sa krus ay isang kasalanang hindi sinasadya: "Kung alam lamang nila, hindi sana nila ipinako sa krus ang Panginoon ng kaluwalhatian" (1 Cor. 2:8).

Gaya ng sa kaso ng mga pinunong Hudyo, ang sangkatauhan ngayon ay hindi namamalayan ang pagkakasalang iyon. Ngunit ang kanilang kasalanan ay kasalanan din natin, dahil sa simpleng dahilan na tayong lahat ay nakikibahagi sa isang karaniwang sangkatauhan. Tayong lahat ay "mga bahagi ng katawan".

Tandaan nating lahat na tayo ay nasa isang mundo pa rin kung saan si Hesus, ang Anak ng Diyos, ay tinanggihan at ipinako sa krus, kung saan ang pagkakasala ng paghamak kay Kristo at pagpili sa isang magnanakaw kaysa sa walang bahid na Kordero ng Diyos ay nananatili pa rin. ... Ang buong mundo ay may pananagutan ngayon sa sadyang pagtangga at pagpatay sa Anak ng Diyos. ... Lahat ng uri at sekta na nagpapakita ng parehong espiritu ng inggit, poot, pagtatangi, at kawalan ng paniniwala na ipinakita ng mga pumatay sa Anak ng Diyos ay gaganap ng parehong papel, ay binigyan ng pagkakataon, tulad ng ginawa ng mga Hudyo at mga tao noong panahon ni Kristo. Sila ay magiging kabahagi ng parehong espiritu na humiling ng kamatayan ng Anak ng Diyos. (TM 38).

Kung tatanggihan natin ang malinaw na katotohanang ito, maaari nating iurong ang oras para sa isa pang henerasyon. Iniiwasan ng espirituwal na pagmamataas ang paghahayag na ito. "Imposible! Hindi ko kailanman magagawa iyon," maaaring igiit o ipilit ng isa. Ngunit ito mismo ang ipinagmamalaking palagay ng mga tumanggi sa pagsisimula ng Malakas na Sigaw (see R & H, April 11, 1893).

Ang huling paglalahad ng kasaysayan ay ang pagbubunyag ng pagkakasala ng mundo upang makita ito ng lahat sa wakas. Kapag nagkaisa ang mundo upang lipulin ang bayan ng Diyos sa huling utos, ang walang malay na pag-iisip na ito ng kasamaan ay lubos na mahahayag. Hindi na ito mapipigilan ng Banal na Espiritu. At ang kanilang pagkamuhi sa bayan ng Diyos ay magiging sa katotohanan ay pagkamuhi kay Cristo — isang bago at kumpletong pagpapakita ng parehong walang malay na pagkamuhi na ipinakita sa Kalbaryo, "upang ang buong mundo ay maging nagkasala [sa hayag] sa harap ng Diyos." (Rom. 3:19).

Ang masakit na katotohanang isiniwalat sa mensahe ng Tunay na Saksi sa "anghel ng iglesia ng mga taga-Laodicea" ay ang isang kaugnay na pagkakasala ang ating tunay na kasalanan ngayon. At ito ang pumipigil sa Huling Ulan. Sa ilalim ng ibabaw ay mayroong isang "kaisipang makamundo" na "alitan laban sa Diyos". Sa lahat ng mga dekada, ang walang malay na alitan na ito laban sa Diyos ay sumira sa ating pinakamahasag na malay na pagsisikap na mapabilis ang pagdating ng Panginoon.

Malinaw na tanging ang "pagbubura ng mga kasalanan" na nagawa sa Araw ng Pagbabayad-sala ang makakatulong upang linisin ang

mas malalim na antas ng hindi kilalang kasalanan. Kapag natapos na ang gawaing ito, ang mahiwagang pariralang, "ang pangwakas na pagbabayad-sala," ay mas pahahalagahan. Walang mahiwagang proseso ang gagawa nito. Ang mga kasalanang hindi pa nakikilala ngayon ay lubos na maaalala at agad na pagsisisihan. Ngunit hindi ito magiging posible maliban kung kasabay ng masaganang kamalayan sa ating kasalanan ay mayroong "mas masaganang" kamalayan sa kung ano talaga ang ibig sabihin ng biyaya. Kaya naman kailangan ang mas malinaw na pag-unawa sa ebanghelyo kaysa sa nalaman natin noon — ang katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Ang "alitan" na ganap na gumaling, ang "pagbabayad-sala" ay nagiging ganap na epektibo o "pangwakas". Sa katunayan, ito ay isang pangwakas na pagkakasundo.

2. Matagal bago pa man ang Kalbaryo, itinuro na ni Hesus ang hindi namamalayan na kasalanan ng Kanyang mga kaaway:

Kaya nga't nagsasalita ako sa kanila sa mga talinghaga: sapagka't sila'y tumitingin ay hindi nakakakita; at sila'y nakikinig ay hindi nakakarinig, ni hindi nila nauunawa. At sa kanila'y natutupad ang hula ni Isaias, na nagsasabi, Sa pakikinig ay inyong maririnig, at sa anomang paraan ay hindi kayo makakaunawa; at sa anomang paraan ay inyong titingnan, at sa anomang paraan ay hindi kayo makakakita [oida, maging malay:] Sapagka't ang puso ng bayang ito ay tumigas, at ang kanilang mga tainga ay mahirap makarinig, at ang kanilang mga mata ay kanilang ipinikit; baka sakaling sila'y makakita ng kanilang mga mata, at makarinig ng kanilang mga tainga, at makaunawa ng kanilang puso, at magsipanumbalik, at sila'y aking pagagalingin. (Matt. 13: 13-15).

Idinagdag ni Marcos kapalit ng huling parirala, "baka sa anumang oras ay magbalik-loob sila, at patawarin ang kanilang mga kasalanan" (Marcos 4:12). Kaya ang bagay na hindi "nakikilala" (oida) ay ipinapakita na ang kanilang mga kasalanan. Ang banal na Ahensya na ang gawain ay magdala ng hindi natanto na kasalanan sa kamalayan ay ang Banal na Espiritu: "At pagparito Niya, ay Kanyang susumbatan [hahatulan] ang sanlibutan ng kasalanan" (Juan 16:8). Imposibleng mapatawad ang gayong kasalanan hangga't hindi ibinabahagi ng Banal na Espiritu ang kamalayan dito. Ito ang dahilan kung bakit hindi maaaring awtomatikong mabura ang kasalanan sa pamamagitan lamang ng pagpindot ng tila

mahiwigang pindutan — 'Panginoon, patawarin Mo ako sa lahat ng aking mga kasalanan' — nang hindi nagiging mulat ang tao sa mga kasalananang iyon.

Si A.T. Jones, isa sa mga kinatawan na ginamit ng Panginoon upang ipabatid sa Kanyang bayan ang "simula" ng Huling Ulan noong 1888, ay nagbigay-diin na ang mga kasalananang nakabaon sa puso ng tao ay dapat mamulat sa ating kamalayan bago ang mga ito ay mabura. Ang "mabuting balita" ay ang Panginoon ang gagawa ng gawain kung hahayaan natin Siya:

Ngayon, ang ilan sa mga kapatid dito ay gumawa rin ng mismong bagay na iyan. Pumunta sila rito nang malaya; ngunit ang Espiritu ng Diyos ay nagbanggit ng isang bagay na hindi pa nila nakita noon. Ang Espiritu ng Diyos ay lumalim pa kaysa dati, at nagsiwalat ng mga bagay na hindi pa nila nakita noon; at pagkatapos, sa halip na pasalamatang Panginoon na ganon nga, at pabayaang buong masasamang gawain... nagsimula silang panghinaan ng loob....

Kung ang Panginoon ay nagbanggit sa atin ng mga kasalananang hindi natin naisip noon, ipinapakita lamang nito na Siya ay bababa sa kailaliman, at sa wakas ay aabot Siya sa kailaliman; at kapag natagpuan Niya ang huling bagay na marumi o hindi dalisay, na hindi naaayon sa Kanyang kalooban, at ibinangon iyon, at ipinakita iyon sa atin, at sinasabi natin, "Mas gugustuhin ko pang mapasa atin ang Panginoon kaysa doon" — kung gayon ang gawain ay nakumpleto, at ang tatak ng buhay na Diyos ay maaaring mailagay sa katangiang iyon. [Kongregasyon: "Amen".]

Ito ang pinagpalang gawain ng pagpapabanal. At alam natin na ang gawaing iyon ng pagpapabanal ay nagaganap sa atin. Kung aalisin ng Panginoon ang ating mga kasalanan nang hindi natin nalalaman, ano ang maitutulong nito sa atin? Iyan ay paggawa lamang ng mga makina sa atin. Hindi Niya balak na gawin iyon; dahil dito, nais Niyang malaman natin kung kailan mawawala ang ating mga kasalanan, upang malaman natin kung kailan darating ang Kanyang katuwiran. Sa pamamagitan ng pagpapasakop natin sa ating mga sarili, Siya ang ating taglay. (*General Conference Bulletin*, 1893, p. 404).

Kaugnay nito, maaari nating tingnan ang sumusunod mula kay Ellen G. White:

Ang batas ng Diyos ay umaabot sa mga damdamin at motibo, gayundin sa mga panlabas na kilos. Inihahayag nito ang mga lihim ng puso na kumikislap ng liwanag sa mga bagay na nakabaon sa kadiliman. Alam ng Diyos ang bawat pag-iisip, bawat layunin, bawat plano, bawat motibo. Itinatala ng mga aklat ng langit ang mga kasalanang magagawa sana kung may pagkakataon lamang... Ang Diyos ay may perpektong larawan ng karakter ng bawat tao at ang larawang ito ay inihahambing Niya sa Kanyang batas. Inihahayag Niya sa tao ang mga depekto na sumisira sa buhay na ito, at tinatawagan siya na magsisi at tumalikod sa kasalanan. (5 BC 1085).

"Ang mga bagay na nakabaon sa kadiliman ay malinaw na hindi "mga kilalang kasalanan" na sadyang itinatago sa iba. Sinasabing ang mga ito ay "mga kasalanang nagawa sana kung may pagkakataon". Samakatuwid, hindi ang mga ito mga kasalanang nagawa na. Ito ay mga "layunin" at "motibo" na nakabaon nang malalim sa puso. Paano mangyayari ang pangwakas na pagbura ng mga kasalanan kung ang mga bagay na ito ay hindi kailanman maiisip? Ang mga bagay na ito ang pinag-uusapan sa mensahe ng Laodicea, at ito ang dahilan kung bakit ito ay "magtatapos sa malakas na sigaw ng ikatlong anghel" kapag ito ay naunawaan at malugod na tinanggap ayon sa nilayon ng Panginoon.

3. Kaya naman, dalawang mahahalagang salik ang nagkukundisyon sa "pag-aalis ng mga kasalanan": ang ganap na pagkamulat ng mga kasalanan; at isang bagong pagpapahalaga sa krus na nagbibigay ng dinamiko na nagpapangyari sa karanasang ito. Alisin ang pagbabayad-sala na inilaan sa krus at walang anumang kasalanan ang mapapatawad, lalo na ang "mabura", ang dakilang propesiya ni Zacarias ay malinaw na tumutukoy sa "pagbura ng mga kasalanan", dahil binanggit niya ang paglilinis mula sa "kasalanan at karumihan". Ang propesiyang ito ay hindi pa natutupad:

At aking bubuhusan ang sangbahayan ni David [ang pamumuno ng simbahan] at ang mga nananahan sa Jerusalem [ang simbahan], ng espiritu ng biyaya at ng mga daing; at kanilang titingnan ako na kanilang tinusok, at kanilang tatangis dahil sa kaniya, na gaya ng pagtangis sa kaniyang bugtong na anak, at magiging mapait dahil sa kaniya, na gaya ng isang taong may kapaitan dahil sa kaniyang panganay. ... Sa araw na yaon ay magkakaroon ng isang bukal na

mabubuksan sa sangbahayan ni David at sa mga nananahan sa Jerusalem para sa kasalanan at para sa karumihan. (Zech. 12: 10; 13:1).

Ang propesiyang ito ay bahagyang matutupad sa karanasan ng mga espesyal na nabuhay na mag-uli na siyang pumatay kay Kristo sa Kanyang unang pagdating (DA 580). Gayunpaman, ang "paglilinis" na inilalarawan bilang nakabatay sa nagsisising pangitaing ito ni Kristong ipinako sa krus ay hindi maaaring mailapat sa kanila. Samakatuwid, maaari nating asahan na ang Banal na Espiritu ay "ibubuhos" sa mga pamunuan ng simbahan at sa simbahan, na magbibigay ng isang bagong pangitain kay Kristong ipinako sa krus, na nagpapakita ng ating sariling pakikilahok sa krimen.

"Ang espiritu ng biyaya at ng mga pagsusumamo" ay walang iba kundi ang Banal na Espiritu na "namamagitan para sa mga banal ayon sa kalooban ng Diyos" (Roma 8:26). Sa Kanyang tungkulin sa pagluwalhati kay Cristo (Juan 16:14), ang Espiritu ay magpupukaw sa mga puso ng bayan ng Diyos ng isang bagong pakiramdam ng pagkakaisa kay Cristo. Ito ay magiging isang pakikiramay sa Kanya na mas malapit kaysa sa pagmamahal ng isang tao sa isang nag-iisang anak. Ito ay magbibigay-daan sa isang ganap na bagong motibasyon para sa pagtatapos ng gawain: hindi isang pag-aalala para sa ating pagpunta sa Langit, kundi isang pag-aalala para sa Kanyang pagpapawalang-sala, na matanggap Niya ang Kanyang gantimpala.

Ang pagkakasalang ito ba ng "pagtusok" kay Kristo ay isang bagay na alam na ng "sambahayan ni David" at ng "mga naninirahan sa Jerusalem"! Malinaw na hindi. Ang kamalayan ay naliliwanagan lamang sa pamamagitan ng "pagbubuhos" ng Espiritu. Nang sabihin ng Panginoon na "titingnan nila Ako na kanilang tinusok", malinaw na ang kaalaman sa kasalananang ito o sa kanilang pakikilahok dito ay hindi pa malinaw na natanto noon.

Kung babasahin ng isa ang *Testimonies to Ministers*, pahina 91-96, makikita niya na ang pagtataas kay Kristo sa mensahe noong 1888 ay sana'y natupad ang propesiya ni Zacarias kung ang mensahe ay natanggap ng "sambahayan ni David". Tiyak na sa ating panahon ang katotohanang ito ay hindi pa malinaw na nakikita ng ating ministeryo o ng ating mga tao. Ang propesiya ni Zacarias ay nasa hinaharap pa, at gayundin ang pangwakas na "paglilinis" na

nauugnay sa "pagbubuhos" ng Espiritu. Kapag dumating ito, hindi lamang nito aalagaan ang "kasalanan" kundi pati na rin ang "karumihan".

Bago natin isaalang-alang kung paano ang ugat ng problema ng Laodicea ay isang walang malay na problema, kung paano ang poot laban sa Diyos ay naging at hanggang ngayon ay ang pangunahing hadlang sa pagtanggap ng pagbuhos ng Banal na Espiritu, ating balikan muli ang ating mga Bibliya upang mas masusing isaalang-alang ang katotohanan ng problemang ito ng walang malay na kasalanan.

Kapag Tunay na Nililinis ang Lahat ng Kalikuan

Maaaring may ilan na nag-aatubiling sumang-ayon na ang simbahan ay may problemang kasingbigat nito. Humanga sila sa 1 Juan 1:9, "Kung ipinahahayag natin ang ating mga kasalanan, ay tapat at makatarungan Siya na patatawarin tayo sa ating mga kasalanan, at lilinisin tayo sa lahat ng kalikuan." "Panginoon, patawarin mo kami sa lahat ng aming mga kasalanan," ang kanilang dalangin, sa pag-aakalang ang bawat madalas na paulit-ulit na panalangin ay "nagpapawalang-bisa sa teyp". Ang ideya na mayroon pa ring isang bagay sa teyp na hindi pa natin naririnig ay nakakagulat na paniwalaan.

Kung iisipin natin ang kapatawaran ng mga kasalanan bilang paghahanda lamang para sa kamatayan at pagkabuhay na mag-uli, hindi natin kailangang mag-alala tungkol sa walang malay na kasalanan na nakakubli pa rin sa ilalim ng ibabaw. Ngunit nabubuhay tayo sa panahon ng paglilinis ng santuwaryo. Mula noong 1844, isang bago at kakaibang gawain ang isinasagawa - isang gawaing paglilinis, isang pagpapanumbalik, isang pagdadalisay, isang nagpapawalang-sala. Hindi lamang tayo nag-aalala tungkol sa paghahanda sa kamatayan. Nag-aalala tayo tungkol sa paghahanda para sa pagsasalin. Mas malalim at mas masusing gawain ang dapat gawin kaysa sa nagawa sa anumang nakaraang henerasyon. Ang Huling Ulan ang nagpapahinog ng butil para sa pag-aani, at "ang pag-aani ay ang katapusan ng mundo". Samakatuwid, ang pagtanggap ng Huling Ulan ay dapat humantong sa paghahanda para sa pagsasalin. Upang maunawaan nang tama ang mensahe ng Laodicea, dapat nating saliksikin sa ating mga Bibliya upang makita na ang walang malay na kasalanan ay isang palaging problema sa mga tao ng Diyos noong mga nakaraang panahon.

1. Maraming pahayag sa Bibliya ang walang kahulugan maliban sa pagkaunawa na tumutukoy ang mga ito sa hindi kilalang kasalananang ito. Sabi ni Jeremias, "Malalim ang isip ng tao, mas malalim kaysa lahat, sa kasamaan na nakatutok; sino ang makakaunawa nito?" (Jer. 17:9, Moffatt). Tila nasa isip ni Pablo ang pahayag na ito nang sabihin niya, "Ang kaisipang makamundo ay pakikipag-alit sa Diyos". At ang "pagkapoot" na ito ay ang lalim na hindi "maarok o makakaunawa". Itinatago ng isip ang tunay nitong mga motibasyon mula sa ating kamalayan. Dagdag pa ng KJV, "Ako,

ang Panginoon, ay sumisiyasat sa puso, sinusubok ko ang mga renda" (talata 10). Ang "renda" ay isang tayutay na Hebreo na mahirap maunawaan maliban sa pagkilala sa mga walang malay na motibasyon ng puso.*

""Sinusubok ng matuwid na Diyos ang mga puso at mga puso" (Mga Awit 7:9). "Iyong inari ang aking mga puso... Siyasatin mo ako, Oh Dios, at alamin mo ang aking puso: subukin mo ako, at alamin mo ang aking mga iniisip: at tingnan mo kung may anomang masamang lakad sa akin (Mga Awit 139: 13,23,24). "Suriin Mo ako, O Panginoon, at subukin; subukin Mo ang aking laman-loob at ang aking puso." (Awit. 26:2).

Nanawagan si Jeremias sa Panginoon na patunayan ang kanyang tunay na layunin: "O Panginoon ng mga hukbo, Ikaw na humahatol nang may katuwiran, na sumusubok sa laman-loob at sa puso... sa Iyo ko ipinahayag ang aking usapin. " (Jer. 11:20).

* Ang "reins" ay isang idyoma ng Hebreo at Griyego sa Bagong Tipan na tumutukoy sa mga bato o kidneys. Dahil ang mga sinaunang tao ay medyo hindi pamilyar sa mga tungkulin ng pisyolohiya, ang mga bato o kidneys ay sumisimbolo para sa kanila ng hindi alam na lalim ng damdamin at emosyon ng isang tao. Pansinin ang sumusunod mula sa The Expository Greek New Testament:

""Alam ko ang kalaliman." at "tagapag-alam ng mga puso at tagasuri ng mga renda" ay mga sinaunang titulong Ehipsiyo para sa mga banal na nilalang. Ang malalim na kaalamang ito tungkol sa tao ay tumatagos sa ilalim ng mababaw na anyo. Ang banal na pagkakakilala sa tunay na lihim na buhay ng tao ang bumubuo ng batayan ng walang pagkakamali at walang kinikilingang paghatol. (Vol. 5. pp. 361. 362).

Ang kaisipang ito ng pagbubunyag ng mga nakatagong motibasyon ng puso ay dinadala sa Bagong Tipan. Dahil ang Panginoon lamang ang "sumasaliksik sa mga puso at mga talim", Siya ay "magbibigay sa bawat isa sa inyo ayon sa inyong mga gawa" (Pahayag 2:23). Kaya naman nang sabihin ng Panginoon kalaunan sa Laodicea, "Alam ko ang iyong mga gawa", malinaw na ang mensahe ng

Laodicea ay isa ring "pagsisiyasat sa mga puso at talim," isang pagbubunyag ng "mga bagay na dating nakabaon sa kadiliman," upang hiramín ang pariralang sinipi ni Ellen G. White noon.

Napag-usapan na natin kung paanong si Kristo ay hindi nagkaroon ng parehong problema ng isang walang malay na pag-iisip tulad natin. Sinabi ni Isaías tungkol sa Kanya:

Ang Espiritu ng Panginoon ay mananahan sa Kanya, ang espiritu ng karunungan at pang-unawa, ang espiritu ng payo at kapangyarihan, ang espiritu ng kaalaman at ng takot sa Panginoon; at gagawin Niya siyang mabilis na may unawa sa takot sa Panginoon: at hindi Siya hahatol ayon sa paningin ng Kanyang mga mata, ni sasaway man ayon sa pakinig ng Kanyang mga tainga. ... At ang katuwiran ay magiging bigkis ng Kanyang mga balakang, at ang pagtatapat ay magiging bigkis ng Kanyang mga balakang. (Isa. 11:2-5).

Hindi alam ni Kristo ang anumang pagpigil sa pagkakasala. Siya ay tumayo sa harap ng Diyos sa pamamagitan ng "katapatan" at sa gayon ay "matuwid." Ang kanyang mga motibasyon ay dalisay at malinaw.

"Ito ay isa lamang paglalarawan ng uri ng mga tao na titipunin ng mensahe ng ikatlong anghel dahil sila rin ay magkakaroon ng "pananampalataya kay Hesus"—hindi lamang pananampalataya kay Hesus, kundi ang mismong uri ng pananampalatayang taglay Niya, ang pananampalataya ni Hesus. Ito ang malalim na karanasang iniaalok sa simbahan ng Laodicea, pananampalataya, espirituwal na pagkilala at ang katuwiran ni Cristo kapag ang pinto ay nabuksan na." (Donald K. Short. Isang Pag-aaral sa Paglilinis ng Santuwaryo Kaugnay ng Kasalukuyang Kasaysayan ng Denominasyon, Potomac University Masters Thesis. unpublished, 1958, p. 46).

2. Nanalangin si David, "Sino ang makakaunawa sa kaniyang mga pagkakamali? Linisin mo ako mula sa mga lihim na pagkakamali" (Awit 19: 12). Malinaw na hindi tinutukoy ni David ang mga pagkakamaling alam ng makasalanang at inilihim sa iba. Kung ganoon nga, mananalangin siya, "Nauunawaan namin ang aming mga pagkakamali". Ang tinutukoy niya ay ang mga pagkakamaling hindi pa nauunawaan ng makasalanang mismo. Ito ay kasalanang hindi namamalayan.

3. Nanalangin si Moises, "Inilagay mo ang aming mga kasamaan sa harap mo, ang aming mga lihim na kasalanan sa liwanag ng iyong mukha" (Awit. 90:8) Ano ang mga "lihim na kasalanan" na ito? Ang mga ito ba ay mga kasalanang alam natin, mga bagay na tinatakpan natin mula sa paningin ng iba? O ang mga ito ba ay mga kasalanang walang malay? Hindi maaaring maging mga kilalang kasalanan na ating ipinagtapat, sapagkat ang mga ganitong kasalanan ay hindi "inilagay ... sa harap Mo.. .sa liwanag ng Iyong mukha". Ang lahat ng ganitong mga kasalanan ay "Iyong itina-pon ... sa Iyong likuran", "sa kailaliman ng dagat" (Isa 38:17; Mikas 7:19). Ang mga ito ay dapat na mga kasalanang hindi ipinagtapat; at, sa konteksto ng panalangin ni Moises, ang mga ito ay mga kasalanang walang malay.

Malinaw na inilarawan ni Moises ang walang malay na gawain ng panunupil na kumikilos sa lahat ng makasalanan simula noong Pagbagsak: "Kami ay nilalamon ng Iyong galit, at sa Iyong poot ay nababagabag kami... Lahat ng aming mga araw ay lumipas sa Iyong poot: ginugugol namin ang aming mga taon na parang isang kuwentong isinalaysay. Ang mga araw ng aming mga taon ay pitumpung taon at sampu" (Awit 90:7-10). Ang aming mga taon ay isang patuloy na tunggalian sa hindi natantong pagkakasala. Ang Banal na Espiritu ay patuloy na nagpapalalim ng ating kamalayan dito. Kung malugod nating tatanggapin ang bawat bago at mas malalim na pagbubunyag ng ating walang malay na kasalanan at handa itong ipagtapat, ang gawain ng paglilinis ay bumibilis. Ngunit ang gawain para sa malaking katawan ng simbahan ay nilabanan at naantala sa loob ng maraming dekada. "Hindi mo alam" ay ang mensahe pa rin ng Tunay na Saksi.

Ang ating problema bilang tao tungkol sa mga walang malay na motibasyon ay naunawaan ni Ellen G. White. Noong 1906, sumulat siya ng isang artikulo para sa Review tungkol sa paksang ito. Kinilala niya na ang paksang ito ay itinuturo sa buong Bibliya. Naunawaan niya kung paanong si Saul ng Tarsus, sa lubos na katapatan, ay hindi alam ang sarili niyang puso, na inamin niyang hindi niya alam. Pansinin sa buod ng artikulo kung paano niya kinilala na ito ang malaking problemang kinakaharap ng tao, at kung paanong tanging ang ministeryo ni Cristo sa santuwaryo lamang ang nagbibigay ng solusyon:

Mga kapatid ko. araw at gabi, at lalo na sa gabi, ang bagay na ito ay inihaharap sa akin. "Tekel; Ikaw ay tinimbang sa timbangan at ikaw ay nasumpungang kulang" Paano tayo tatayo sa harap ng Diyos sa panahong ito? Maaari tayong maging tapat, ngunit lubos na nalinlang. Si Saulo ng Tarsus ay tapat noong pinag-uusig niya ang simbahan ni Cristo. "Tunay ngang inisip ko," pahayag niya, "na dapat akong gumawa ng maraming bagay na laban sa pangalan ni Jesus." Siya ay tapat sa kanyang kamangmangan. ...Alam natin na walang sinuman, gaano man kasigasig ang kanyang pagsisikap na gawin ang kanyang makakaya, ang makapagsasabi, "Wala akong kasalanan."... Paano nga natin matatakas ang paratang. "Ikaw ay tinimbang sa timbangan, at ikaw ay nasumpungang kulang"? Dapat tayong tumingin kay Cristo. Sa walang katapusang halaga ay nakipagtipan Siya upang maging kinatawan natin sa makalangit na hukuman, ang ating tagapagtanggol sa harap ng Diyos.

... Tinimbang at natuklasang kulang ang ating likas na katangian. ... Maging tapat ang bawat isa, matanda man o bata, sa pakikitungo sa kanyang sarili, upang hindi siya matisod sa kadiliman, makagawa ng malulubhang pagkakamali, at sa gayon ay matulungan ang iba na magkamali. (*Review and Herald* March 8, 1906).

Ang unang bahagi ng artikulo ay halos isang pag-aaral sa Bibliya tungkol sa paksa ng walang malay na pag-iisip. Sinipi niya si Ana, ang ina ni Samuel: "... ang Panginoon ay Diyos ng kaalaman, at sa pamamagitan Niya ay tinitimbang ang mga kilos' (1 Sam. 2:3). Naunawaan ni Solomon kung gaano tayo nalililang sa sarili: "Ang lahat ng lakad ng tao ay malinis sa kanyang sariling mga mata; ngunit tinitimbang ng Panginoon ang mga espiritu" (Kaw. 16:2). Naunawaan ni David ang problema: "Tunay na ang mga taong may mababang antas ay walang kabuluhan, at ang mga taong may mataas na antas ay kasinungalingan: upang ilagay sa timbangan, sila ay lalong magaan kaysa sa walang kabuluhan" (Awit 62:9). Pagkatapos ay idinagdag ni Ellen G. White:

Para sa walang hanggang interes ng bawat isa na saliksikin ang sarili niyang puso at pagbutihin ang bawat kakayahan na bigay ng Diyos. Tandaan nating lahat na walang motibo sa puso ng sinumang tao na hindi malinaw na nakikita ng Panginoon. ... Kailangan natin ng koneksyon sa banal na kapangyarihan, upang magkaroon tayo ng dagdag na malinaw na liwanag at pag-unawa kung paano mangatwiran mula sa sanhi patungo sa bunga. Kailangan nating

malinang ang mga kapangyarihan ng pag-unawa sa pamamagitan ng ating pagiging kabahagi ng banal na kalikasan, matapos makatakas sa katiwalian na nasa sanlibutan dahil sa kalibugan. ... Walang disenyo, gaano man kasalimuot, ni motibo, gaano man kaingat na nakatago, na hindi Niya malinaw na nauunawaan. (Ibid).

4. Isang kapansin-pansing halimbawa ng nakatago at nakabaong kasalanan ay si Hazeel. Hindi niya mapaniwala ang sarili na kaya niyang gawin ang mga bagay na hindi masabi na naunawaan ni propeta Eliseo na kaya niyang gawin: "Talastas ko ang kasamaan na iyong gagawin sa mga anak ni Israel: ang kanilang mga kuta ay iyong susunugin, at ang kanilang mga binata ay iyong papatayin ng tabak, at pagluluray-lurayin ang kanilang mga bata, at pagwawaray-warayin ang kanilang mga babaeng buntis. At sinabi ni Hazeel, Ngunit ano ang iyong lingkod na isang aso, na kaniyang gagawin ang dakilang bagay na ito?" (2 Hari 8:12, 13). Taos-pusong walang malay si Hazeel sa kung ano ang nakabaon sa kaniyang sariling puso. Sa parehong paraan, taos-puso rin tayong walang malay sa ating tunay na mga motibasyon, maliban sa konbiksyon o pagkilos ng Banal na Espiritu. Pansinin ang sumusunod:

Kung may nagsabi sa kanila [mga mapaghanap ng mali] na sa kabila ng kanilang sigasig at pagsisikap na ituwid ang iba, sa kalaunan ay matatagpuan sila sa katulad na kalagayan ng kadiliman, sasabihin sana nila, tulad ng ginawa ni Hazeel sa propeta, "Ang iyong lingkod ba ay isang aso, upang gawin niya ang dakilang bagay na ito? (4T 89, 90).

Kung nang sumuko si Achan sa tukso ay tinanong siya kung nais niyang magdala ng pagkatalo at kamatayan sa kampo ng Israel, sasagot sana siya. "Hindi, hindi! aso ba ang iyong lingkod, na gagawin niya ang malaking kasamaang ito?" Ngunit ... lumampas pa siya sa kanyang nilayon sa kanyang puso. Sa ganitong paraan mismo na ang mga indibidwal na miyembro ng simbahan ay hindi mahahalatang naaakay upang ... magdala ng pagkabigla ng Diyos sa simbahan. (Ibid., p. 492, 493).

Tandaan, tulad ng sa pagpapako sa krus ni Kristo, ang motibasyon ang hindi natanto, hindi kinakailangang ang panlabas na kilos. Kapag pinag-iisipan natin kung gaano kadalas inihalalintulad ng lingkod ng Panginoon ang walang malay na kasalanan ng ating mga

kapatid na tumanggi sa pagsisimula ng Huling Ulan noong at pagkatapos ng Kumperensya noong 1888 sa kasalanan ng mga tumanggi kay Kristo, nagsisimula nating madama kung gaano kakila-kilabot ang mga bunga ng hindi kilalang kasalanan na nais ng Tunay na Saksi na makita natin. Ilang dekada na ba tayong naging responsable sa pagpapaliban sa pagdating ng Malakas na Sigaw? Samantala, inakala nating tayo ay naudyukan ng pagnanais na bilisan ang Kanyang pagdating gayong sa katotohanan ay ipinagpapaliban o pinatagal natin ito!

5. Isa pang klasikong halimbawa ng bunga ng hindi kilalang kasalanan ay ang karanasan ni Hezekias (2 Hari 20 and 21). Isa siyang mabuting hari, napakabuti na kung sinabi niya ang "Amen" sa utos ng Panginoon, "Ayusin mo ang iyong sambahayan; sapagkat mamamatay ka, at hindi mabubuhay," malamang na naitala siya sa sagradong kasaysayan bilang ang pinakamahusay na haring nagkaroon ang bayan ng Diyos. Hindi niya alam ang nakatago at nakabaong ugat ng kasamaan na nakatago sa kanyang walang malay na puso. Nanalangin siya: "Isinasamo ko sa iyo, O Panginoon, na alalahanin mo ngayon kung paano ako lumakad sa harap mo sa katotohanan at may sakdal na puso, at ginawa ko ang mabuti sa iyong paningin. At si Ezechias ay tumangis na mainam." (2 Hari 20:3). Ngunit ang kanyang puso ay hindi perpekto!, Nang madagdag ang labinlimang taon sa kanyang buhay, siya ay naging biktima ng walang malay na makasariling mga motibasyon at sinira ang lahat ng kabutihang nakamit niya sa kanyang dating panahon ng kalusugan. Siya ang naging ama at nagsanay ng masamang si Manases.

Nagbigay si Jeremias ng isang pagbabalik-tanaw na paghatol sa huling panahon ng kanyang paghahari: Ang pambansang pagbagsak ng Juda ay dumating "dahil kay Manases na anak ni Hezekias na hari ng Juda. dahil sa kanyang ginawa sa Jerusalem" (Jer. 15:4). Ang lahat ng kasamaan na ginawa ni Hezekias sa huling labinlimang taon ay nakatago na sa kanyang puso bago pa siya nagkasakit. "Itinala ng mga aklat ng langit ang mga kasalananang nagawa sana kung may pagkakataon." (5 BC 1085).

Tulad ng mabuting Haring Ezechias, nagpapakita tayo sa ating sarili (at sinisikap nating magpakita sa iba) na parang naglilingkod tayo sa Panginoon "nang may sakdal na puso". Matagal na nating hindi nauunawaan ang 1 Juan 1:9 kaya't nag-aalangan tayong isipin ang

posibilidad ng isang walang malay na imbakan ng kasalanan pagkatapos nating "magbagong-loob o nabalik-loob". "Ipinagtapat na natin ang ating mga kasalanan," giit natin, "kaya't ang Panginoon ay naging tapat at makatarungan na linisin tayo mula sa lahat ng kalikuan. Walang natitirang kasalanan na hindi natin nalilinis." Ang hindi natin naunawaan ay hindi tayo kayang linisin ng Panginoon mula sa anumang kalikuan na hindi pa natin naipapahayag nang nauunawaan.

Sa kaso ni Hezekias, "iniwan siya ng Panginoon, upang subukin siya, upang kaniyang [Ezechias] malaman ang lahat ng nasa kaniyang puso" (2 Cronica 32:31). Sinasabi ng inspirasyon na ganito rin ang mangyayari sa mga banal sa mga huling araw. Sila ay maiiwan upang "tumayo sa paningin ng isang banal na Diyos nang walang tagapamagitan" (GC 425 at 614). Ang pagkakatulad kay Hezekias ay eksakto. Ngunit hindi nangangahas ang mga banal na ulitin ang kahangalan ni Hezekias, sapagkat kung "mapapatunayan nilang hindi sila karapat-dapat, at mawawalan ng buhay dahil sa kanilang sariling mga depekto sa pagkatao, kung gayon ang banal na pangalan ng Diyos ay mapapahiya." (GC 619).

Ang pagpapawalang-sala ng Diyos, at dahil dito ang matagumpay na pagtatapos ng "malaking tunggalian sa pagitan ni Kristo at ni Satanas", ay nakasalalay sa kanilang tagumpay kung saan nabigo si Hezekias. Mangangahas ba ang Diyos na pahintulutan ang gayong pagsubok na dumating bago pa sila maging handa?

Si Hezekias, na natutulong sa kanyang libingan, ay isang tipo ng milyun-milyong "mabubuting" tao na namatay. Sila ay may kamalayan at taos-pusong naglingkod sa Panginoon ayon sa kanilang pinakamahusay na nalalaman o naunawaan. Ngunit, tulad ni Hezekias, walang henerasyon ang lubos na nakaunawa sa potensyal ng kanilang sariling mga puso, ang walang malay na paglayo sa Diyos na nasa ilalim ng ibabaw. Walang sinuman ang kinailangang tiisin ang walang kapantay na pagsubok ng pamumuhay "sa paningin ng isang banal na Diyos nang walang tagapamagitan". Ito ay dahil walang sinuman ang nakatanggap ng "pangwakas na pagbabayad-sala" na tanging makapagpapagaling sa problema ng hindi natanto na pagkapoot laban sa Diyos. (Ang ekspresyong "pangwakas na pagbabayad-sala" ay hindi dapat itapon sa Adventist attic bilang isang maling paniwala ng mga walang muwang na pioneer. Ang ekspresyong ito ay madalas na lumilitaw

bilang isang makabuluhang parirala sa mga isinulat ni Ellen White. Mayroon ding magandang ebidensya na itinataguyod ng Kasulatan ang ideya bilang ipinahiwatig sa kahanga-hangang konsepto ng paglilinis ng santuwaryo.)

Pansinin, walang henerasyon ng bayan ng Diyos ang nakatanggap ng "pangwakas na pagbabayad-sala". Ang katotohanan na may ilang indibidwal na isinalin tulad nina Enoc at Elias ay maaaring magpahiwatig na ang karanasang ito ay maaaring alam ng ilang nakakalat sa bawat henerasyon.

Ang Kasaysayan ng Ating Denominasyon at ang Mensahe ng Laodicea

Balikan natin ngayon ang mga salita ng ating Panginoon "sa anghel ng iglesia ng mga taga-Laodicea". Tama ang kaniyang pagpapalagay na dapat sana ay natuto na tayo ng mga aral ng kasaysayan at handa na tayo sa ating henerasyon para sa pangwakas na aral bilang paghahanda sa katapusan ng kasaysayan:

Ang mga bagay na ito ay sinasabi ng Siya nawa, ng saksing tapat at totoo... Nalalaman ko ang iyong mga gawa... Sapagka't sinasabi mo, Ako'y mayaman, at sumagana sa mga kayamanan, at wala akong kakulangan; at hindi mo nalalaman na ikaw ang aba, at maralita, at dukha, at bulag, at hubad: (Apocalipsis 3:14-17)

Hindi pa natin alam ang ating sariling "mga gawa" o kasaysayan. Ang ating kasaysayan, ayon sa pagkakaintindi ng makalangit na sansinukob, ay nagpapakita ng ating tunay na kalagayan bilang pangunahing "kawawa, maralita, mahirap, bulag, at hubad" sa lahat ng pitong simbahan. (Pansinin ang paggamit ng pantukoy na Griyego na ho, "ang isa").

Ano ang ating tunay na kasaysayan? Hindi kanais-nais ang paghahayag, ang katotohanan ay nangangailangan na harapin ito nang tapat. Karamihan sa mga taimtim at patuloy na pagtatangka ay ginawa upang matukoy ang "sila" ng mga sumusunod na sipi bilang isang maliit na minorya o bahagi. Nakalulungkot, ang buong konteksto ng sulatin ni Ellen G. White tungkol sa paksa ay kinikilala sila bilang ang karamihan ng responsableng pamunuan ng simbahan - "ang anghel ng simbahan ng mga taga-Laodicea.:

Nasaksihan ng buong sansinukob ng langit ang kahiya-hiyang pagtrato kay Hesukristo, na kinakatawan ng Banal na Espiritu. Kung nauna sa kanila si Kristo, tinatrato sana nila Siya sa paraang katulad ng pagtrato ng mga Hudyo kay Kristo. (Mga Espesyal na Patotoo, Serye A, Blg. 6, p. 20. Ang konteksto ay tumutukoy sa 1888; idinagdag ang diin).

Nababasa natin ang ganitong pahayag nang may takot. Totoo kaya ito? Paano nangyari ang kakila-kilabot na bagay na ito? "Hindi ito maaaring totoo - may nagkamali sa kung saan." Ito ang karaniwan

nating saloobin tungkol dito at sa mga katulad na pahayag. "May maghanap ng ibang inspiradong pahayag na magpapawalang-bisa dito," pakiusap natin. Mahirap para sa atin na harapin ang katotohanang ito tulad ng pagharap nina Adan at Eva sa kanilang tunay na pagkakasala sa Hardin! Ngunit gayunpaman, kahit na maaaring mag-atubiling kilalanin ang katotohanan, "nasaksihan ng buong sansinukob ng langit ang kahiya-hiyang" eksena.

Ano ang sinasabi ng mga aklat ng langit tungkol sa kasalanang ito? Ayon sa 5BC 1085, itinatala nila ang mga kasalanang nagawa kung may pagkakataon lamang. Ano kaya ang gagawin ng ating mga kapatid "kung nauna pa sa kanila si Kristo" noong 1888? Malinaw ang salita: "Tinatrato sana nila Siya sa paraang katulad ng pagtrato ng mga Hudyo kay Kristo." Dahil ang mga aklat ng langit ay "nagtatala ng mga kasalanang nagawa kung may pagkakataon lamang", malinaw na ipinapakita nito na ang mga kapatid na nabanggit sa itaas ay talagang tinatrato si Kristo sa paraang katulad ng pagtrato ng mga Hudyo sa Kanya. Sa madaling salita, sa simpleng Ingles, "tinusok nila Siya", para hiramín ang parirala ni Zacarias!

Sinikap naming maniwala nang buong taimtim na ang panghalip na "sila" ay tumutukoy lamang sa "ilan", ilan lamang, na labis na nagmalupit kay Hesukristo. Isang kamakailan lamang, lubos na iginagalang na kasaysayan ng denominasyon ang naglalarawan sa kanila bilang "wala pang isang puntos", "wala pang isang-kapat ng kabuuang bilang ng mga kalahok". At sa mga "ilan" na iyon, "karamihan sa mga unang tumutol ay nagpahayag ng kanilang mga paniniwala sa loob ng dekada kasunod ng 1888, at higit sa lahat sa loob ng unang limang taon, at mula noon ay tumigil na sa kanilang pagtutol". (Tingnan ang Movement of Destiny, pp. 367, 368, orihinal na pagbibigay-diin).

Kaya hinayaan ni Ellen White ang kanyang sarili na magalit dahil sa saloobin at mga kilos ng isang maliit na minority ng mga ministro, na wala pang sampu, para maging eksakto. At patuloy siyang nagalit laban sa maliit na grupong ito ng mga ministro sa loob ng isang dekada, na idineklara na mayroon silang kapangyarihang ipagkait sa simbahan at sa mundo ang maluwalhating mga pagpapala ng Huling Ulan at ng Malakas na Sigaw kahit na ang karamihan sa mga responsableng pinuno ay buong puso at masigasig na tinanggap ang mensahe!

Walang kahit isang pahayag mula sa panulat ni Ellen White ang umiiral kung saan ipinahayag niya na ang "ilan" sa mga responsableng pamunuan na tunay na tumanggap sa mensahe ay marami o mayorya o kakaunti. Walang pagbubukod, ang paggamit niya ng salitang "ilan" patungkol sa mga tumanggap ay nangangahulugang "kaunti". At higit sa lahat, ang debate sa isyu ay nagpapakita ng napakalaking katotohanan na anuman ang reaksiyon sa mensahe noong 1888, mabuti man o masama, ang pagtatapos ng gawain at ang pagdating ng Panginoon ay matagal nang naantala dahil dito.

Tingnan natin sandali ang ilan sa mga pahayag mula sa panulat ni Ellen G. White na nagbibigay-liwanag sa kanyang pagtukoy sa "ilan":

Sa Minneapolis, nagbigay ang Diyos ng mahahalagang hiyas ng katotohanan sa Kanyang bayan sa mga bagong lugar. Ang liwanag na ito mula sa langit ay tinanggihan ng ilan nang may katigasan ng ulo na ipinakita ng mga Hudyo sa pagtanggig kay Kristo. (MS 13, 1889; CWE 30).

Ngayon, sinasabi ko na ano ang silbi ng ating pagtitipon dito [sa Minneapolis, 1888] at ng pagpasok ng ating mga kapatid na naglilingkod kung narito lamang sila para ipagbawal ang Espiritu ng Diyos sa mga tao? ... Matagal na akong nakikipag-usap at nakikiusap sa iyo, ngunit tila wala itong pinagkaiba sa iyo... (MS 9, 1888).

Hindi matalino para sa isa sa mga kabataang ito [Jones at Waggoner] na ipagkatiwala ang sarili sa isang desisyon sa pulong na ito kung saan ang oposisyon sa halip na imbestigasyon ang siyang pangunahing usapin. (MS 15, 1888)

Kung hindi tatanggapin ng mga ministro ang liwanag, nais kong bigyan ng pagkakataon ang mga tao; marahil ay matatanggap nila ito. (MS 9, 1888).

Ang talagang kritikal na isyu ay, Ang mga salita ba ng ating Panginoon sa Kanyang mensahe sa Laodicea ay nagpapakita ng katotohanan ngayon? O ang tinatawag na "maluwalhating" pagtanggap sa mensahe noong 1888 ng responsableng pamunuan ng simbahan ay nagpawalang-bisa sa mensaheng ito? Ang pahayag

ba sa itaas ay isang kakaibang pagbulalas ni Ellen White, isang bagay na kalaunan ay itinakwil ng kanyang mas kalmadong kalikasan? Muli nating titingnan. Halos walang humpay niya itong binabanggit nang paulit-ulit (lahat ng diin ay idinagdag):

Sa tuwing ang parehong espiritu [ng oposisyon sa Minneapolis] ay nagising sa kaluluwa, ang mga gawang ginawa sa pagkakataong iyon ay sinasang-ayunan, at ang mga gumagawa ng mga ito ay pinapanagot sa Diyos... Ang parehong espiritu na nag-udyok sa mga tumanggi kay Kristo ay naninira sa kanilang mga puso, at kung nabuhay sila noong panahon ni Kristo, kikilos sana sila tungo sa Kanya sa paraang katulad ng sa mga walang diyos at hindi naniniwalang mga Hudyo. (*Mga Espesyal na Patotoo sa Tanggapan ng Review and Herald*, pp. 16, 17).

Kung tatanggihan mo ang mga sugo ni Cristo na itinalaga, tinatanggihan mo rin si Cristo. (TM 96, 97. 1896).

Ang mga taong nagpapakilalang kabanalan ay hinamak si Kristo sa katauhan ng Kanyang mga sugo. Tulad ng mga Hudyo, tinatanggihan nila ang mensahe ng Diyos. (FCE 472; 1897).

Itinala ni Cristo ang lahat ng matigas, mayabang, at mapangutyang mga pananalitang sinabi laban sa Kanyang mga lingkod na parang laban sa Kanyang sarili. (R&H. May 27, 1890).

Ang mga tao sa ating kalagitnaan ay maaaring maging katulad ng mga Pariseo—gising na gising upang kondenahin ang pinakadakilang guro na nakilala ng mundo. (TM 294; 1896).

Paano natin nalaman na ang kasalanang ito ay isang hindi namamalayan? Inisip ng mga kapatid na sangkot na sila ay tumutugon laban sa isang labis na binibigyang-diin at maling mensahe. Inisip nila na tinatanggihan nila ang ilang panatiko, hindi perpekto o maging mapanganib na mga mensahero. Inisip nila na sila ay "nakatayo sa tabi ng mga lumang palatandaan", marangal na ipinagtatanggol ang mga haligi ng mga mensahe ng tatlong anghel. Ipinagmamalaki nila ang kanilang ortodokso. Pansinin kung paano natatakpan ang kanilang tunay na mga motibasyon mula sa kanilang kaalaman:

Sa Minneapolis, nagbigay ang Diyos ng mahahalagang hiyas ng katotohanan sa Kanyang bayan sa mga bagong lugar. Ang liwanag na ito mula sa langit ay tinanggihan ng ilan kasama ang lahat ng katigasan ng ulo na ipinakita ng mga Hudyo sa pagtangga kay Cristo. At maraming usapan tungkol sa paninindigan sa mga lumang palatandaan. Ngunit may ebidensya na hindi nila alam kung ano ang mga lumang palatandaan. May ebidensya at may pangangatwiran mula sa salita na ipinagkatiwala ang sarili sa konsensya; ngunit ang mga isipan ng mga tao ay nakapirmi, tinatakan laban sa pagpasok ng liwanag, dahil napagpasyahan nila na isang mapanganib na pagkakamali ang pag-alis ng "mga lumang palatandaan" kung hindi nito inaalis ang isang tulos ng mga lumang palatandaan, ngunit mayroon silang mga baluktot na ideya kung ano ang bumubuo sa mga lumang palatandaan. (MS 13. 1889, CWE 30; idinagdag ang diin).

May napakagandang dahilan kung bakit madalas inihambing ni Ellen White ang reaksiyong ito laban sa mensahe noong 1888 sa pagkamuhi ng mga Hudyo kay Kristo. Walang kamalay-malay ang mga Hudyo sa kanilang tunay na motibo; at ganoon din ang ating mga kapatid. Hindi alam ng mga pinunong Hudyo at ng ating mga kapatid na kinokondena nila ang "pinakadakilang Guro na nakilala ng mundo". Ang walang malay na katangian ng kanilang kasalanan ay higit pang inilalantad tulad ng sumusunod:

Hindi ko malilimutan ang karanasan namin sa Minneapolis, o ang mga bagay na ipinahayag sa akin noon tungkol sa espiritung kumokontrol sa mga tao, ang mga salitang sinabi, ang mga kilos na ginawa bilang pagsunod sa mga kapangyarihan ng kasamaan... Sila ay naantig sa pagpupulong ng ibang espiritu, at hindi nila alam na isinugo ng Diyos ang mga kabataang ito upang magdala ng isang espesyal na mensahe sa kanila na kanilang tinanggap nang may pangungutya at paghamak, hindi namamalayan na ang mga makalangit na katalinuhan ay nakatingin sa kanila. Alam ko na sa oras na iyon ay nainsulto ang Espiritu ng Diyos. (MS 24, 1892).

Hindi pa rin ba natin natatanto ang kasalananang iyan? Tingnan ang lahat ng mga aklat na may awtoridad na inilathala tungkol sa ating kasaysayan sa nakalipas na walong dekada. Mayroon bang isa na naglilinaw sa buong katotohanan tungkol sa 1888 at sa simula ng huling ulan at ng malakas na sigaw?

Ang sumusunod ay tila makahulang bagay:

Ang mensahe ng Tunay na Saksi ay nakasusumpong sa bayan ng Diyos sa malungkot na panlilinlang, ngunit tapat sa panlilinlang na iyon. Hindi nila alam na ang kanilang kalagayan ay kaawa-awa sa paningin ng Diyos. (3T 253).

Ang nakikita natin sa ating mga kasaysayan ay labis na pagmamalaki sa kahanga-hangang "pagpapayaman" na dumating sa Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw sa mensahe noong 1888. Tayo ay "mayaman at lumago sa mga kabutihan" ang pangkalahatang tema. Milyun-milyon sa ating mga tao sa buong mundo ang walang alam sa matino na katotohanan na tapat na ginawa ng Panginoon ang Kanyang bahagi at ibinigay ang "simula" ng huling ulan at ang malakas na sigaw halos isang siglo na ang nakalilipas, ngunit ang makalangit na kaloob ay tinanggihan. Ang katotohanan ay ang mga sumusunod:

Si Satanas ay nagtagumpay na ilayo sa ating bayan, sa malaking bahagi, ang natatanging kapangyarihan ng Banal na Espiritu na nais na ibigay sa kanila ng Diyos. Ang liwanag na magliliwanag sa buong daigdig sa pamamagitan ng kaluwalhatian nito ay sinalungat, at dahil sa mga ginawa ng ating sariling mga [nangungunang] kapatid, ito ay sa malaking antas na napigilan na maabot ang sanlibutan. (1 SM 234, 235).

Kailangan ang pangwakas na pagbabayad-sala o pakikipagkasundo kay Kristo bunga ng "kahihyang pagtrato" na ginawa sa Kanya sa isa sa ating mga Sesyon sa Pangkalahatang Kumperensya! Ito ang isang dahilan para dito.

Tunay nga, ang katotohanang matatagpuan sa mga mensahe ni Ellen G. White ay "isang nakagugulat na pagtuligsa" (3T 253), isa na maaari nating hangarin na sana'y natakpan magpakailanman o kahit papaano ay matagumpay na itanggi.

Ngunit ang mga mismong salita ni Cristo sa mensahe ng Laodicea ay tumutukoy sa ating sariling panlilinlang bilang likas na historikal. Ang Griyegong ekspresyon ay kakaiba dahil inuulit nito ang parehong salitang "mayaman" sa sugnay, ngunit sa ibang panahunan at tinig. Inilalagay nito sa ating mga labi ang pagpapahayag ng isang mapagmataas na pagmamalaki, "Ako ay

mayaman (sa pag-unawa sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya) dahil sa aking kasaysayan ay pinagpala ako ng pagtanggap ng isang malaking pagpapayaman" (plousios eimi, kai peplouteka). Hindi naunawaan ng mga tagasalin ng King James o ng iba pa ang buong kahulugan ng kanilang nais isalin mula sa Griyego ng mga salita ni Jesus. Kaya naman sinubukan ng mga tagasalin ng King James na iwasan ang inaakala nilang walang kabuluhan pag-uulit sa pamamagitan ng isang euphemism, "Ako ay mayaman at lumago sa mga kayamanan". Ito ay mauunawaan, dahil nabuhay sila nang masyadong maaga. Isaalang-alang ang literal na Griyego ng Apocalipsis 3:17: "Sinasabi mo, Ako ay mayaman, at ako ay pinayaman".

Sa loob ng mga dekada, ipinakita natin ang pangkalahatang pakiramdam ng kasiyahan na tayo ay pinayaman ng "maluwalhating tagumpay" sa ating kasaysayan noong 1888. Karamihan sa ating mga ministro ay kasingtiyak na nauunawaan at ipinangangaral nila ang tunay na katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya gaya ng pagkaunawa at pangangaral nila ng katotohanan tungkol sa Sabbath. Pansinin kung paano hindi sinasadyang pinatutunayan ng iba't ibang may-akda ng ating mga kasaysayan ang utos ng ating Panginoon, ang ilan ay ginagamit pa nga ang eksaktong mga salitang inilagay Niya sa ating mga labi:

Ang mas mataas na tagumpay [1888] ... ay nagresulta sa espirituwal na pagkagising ng ating mga tao. (M.E. Kern, R&H, Aug. 3, 1950, p. 294).

Isang kapansin-pansing palatandaan sa kasaysayan ng Seventh-day Adventist ... pagtawid sa isang kontinenteng hati tungo sa isang bagong bansa ... isang maluwalhating tagumpay ... isang dakilang espirituwal na paggising sa mga Adventista. ... Ang buwang-liwayway ng isang maluwalhating araw para sa simbhang Adventista. ... Ang mga pinagpalang bunga ng isang dakilang paggising ... ay kasama pa natin. ... Ang pinagpalang panahong ito ng muling pagkabuhay na nagsimula noong 1888 ... ay mayaman sa parehong kabanalan at bunga ng misyon. (L.H. Christian, *Fruitage of Spiritual Gifts*, pp. 219-245 — note the word "rich".)

Isang nakapagbibigay-inspirasyong mensahe na nagligtas sa simbahan mula sa panganib ng legalismo, at nagbukas ng mga isipan sa kahanga-hangang abot ng ebanghelyo. Sa huling dekada

ng siglo, ang simbahan ay umuunlad, sa pamamagitan ng ebanghelyong ito, tungo sa isang samahang handang tuparin ang misyon ng Diyos... Ang simbahan... ay napukaw ng muling binuhay na mensahe ng pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya. (A.W. Spalding, *Captains of the Host*, p. 602).

Sa maraming pagkakataon, ang mga simbhang nagsimula sa malalim na pagbibigay-diin sa ebanghelikal ay bahagyang nawalan ng kanilang liwanag sa paglipas ng mga taon. ... Ang Seventh-day Adventism ay nagpapakita ng isang kawili-wiling pagkakaiba-iba mula sa karaniwang kalakaran sa mga relihiyosong grupo. ... Ang kasaysayan ng Adventista ay nagpapakita ng lumalaking pagbibigay-diin sa mga katotohanang ebanghelikal. ... Ang isang denominasyong pangrelihiyon na nagiging mas ebanghelikal sa paglipas ng mga taon ay isang natatanging kababalaghan. (N.F. Pease, *By Faith Alone*, p. 227).

Nangunguna sa mga taong ito ang mga taong may mapanuring pag-iisip na nakikita lamang ang mga pagkukulang ng simbahan, ngunit bulag sa mga nagawa nito. Bagama't ikinalulungkot namin ang aming pagpapabaya sa mga dakilang katotohanan ng ebanghelyo, nagpapasalamat kami sa Diyos para sa mga mararantal na kalalakihan at kababaihan na nagbigay-diin sa mga katotohanang ito sa paglipas ng mga taon. Binabati rin namin ang hindi mabilang na hukbo ng mga miyembro ng simbahan na nakakakilala kay Kristo bilang isang personal na Tagapagligtas at tunay na pinawalang-sala sa pamamagitan lamang ng pananampalataya. Nagpapasalamat kami sa paglakas ng pagbibigay-diin sa pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya sa nakalipas na apatnapung taon; at bagama't hindi namin nagawa ang lahat ng dapat o maaaring ginawa namin, hindi kami matalino na balewalain ang pag-unlad na nagawa. (Ibid.. p. 238).

Sa loob ng limampu't limang taon ko sa ministeryo ng Seventh-day Adventist, nakasalamuha ko ang aming mga manggagawa at miyembro sa buong mundo. Nakipag-ugnayan na ako sa aming mga ministro sa halos lahat ng lupain kung saan itinatag ang aming gawain... Hindi pa ako nakarinig ng isang manggagawa o isang karaniwang miyembro — sa Amerika, Europa o kahit saan pa — na nagpahayag ng pagtutol sa mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. (A.V. Olson, *Through Crisis to Victory, 1888-1901*, p. 232; *Thirteen Years of Crisis* (1982). p. 238).

Tamang sabihin na ang mensahe [ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya] ay naipahayag na, kapwa mula sa pulpito at sa pamamagitan ng palimbagan, at sa pamamagitan ng buhay ng libu-libong mga taong dedikado sa Diyos na natuto ng bunga ng espirituwal na buhay kay Cristo. Sinumang maglalaan ng oras upang suriin ang mga aklat, pahayagan, polyeto, at tract ng Seventh-day Adventist ay matutuklasan na ang maluwalhating katotohanang ito ay paulit-ulit na nailimbag. Ang iba't ibang yugto ng kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo ay itinuro nang may kapangyarihan at kalinawan sa radyo sa loob ng ilang taon at kamakailan lamang sa telebisyon. Ang paksang ito ay naging prominente sa iba't ibang kurso ng mga aralin sa Bibliya. Ipinahayag ng mga pastor at ebanghelista ng Adventista ang mahalagang katotohanang ito mula sa mga pulpito ng simbahan at mga pampublikong plataporma, na may mga pusong nag-aalab sa pag-ibig kay Cristo. (Ibid., pp. 233- 237; new edition, pp. 239-243).

Ang kabanatang ito ay tanging ang matinding pagbibigay-diin sa pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya sa Pangkalahatang Kumperensya noong 1926. Matibay ang aking opinyon na makabubuting bawasan ang pagbibigay-diin sa 1888 at higit na bigyang-diin ang 1926. ... May ilan na nagmumungkahi na ang denominasyon ay dapat na itala sa ilang partikular na paraan, na kinikilala ang mga pagkakamali noong 1888. Wala nang mas positibong ebidensya ng espirituwal na paglago at kapanahunan ang maihaharap kaysa sa mga sermon noong 1926. (N.F. Pease, *The Faith That Saves*, p. 59).

" Sinasabi mo, "Ako'y mayaman, at ako'y pinayaman!" Ang 1888 ang simula ng isang malaking pagpapayaman, isang maluwalhating tagumpay, "espirituwal na ... kapanahunan". Tayo ay natatangi. Tayo ay lalong bumubuti.

Ang mga historyador na ito ay pawang taimtim, dedikado, at tapat na mga lalaki. Taos-puso nilang sinikap na ipakita ang isang karaniwang pagmamalaki at kasiyahan sa napakalaking "pag-unlad" ng simbahan. Ngunit wala ni isa ang nakaunawa sa kahalagahan ng mensahe ng Laodicea, na sa mismong ating inaakalang "pagpapayaman" sa pamamagitan ng pagtanggap sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ay nalililang tayo sa ating sarili. Walang isa ang nakakakilala sa pangangailangan para sa isang pakikipagkasundo kay Kristo sa pamamagitan ng isang

pangwakas na pagbabayad-sala bilang bunga ng kahiya-hiyang pagtrato na ibinigay sa Kanya sa isa sa aming mga Sesyon sa Pangkalahatang Kumperensya. Lahat sila ay naghahangad na makahanap ng mas mahusay na mga salita upang ilarawan ang ating kasalukuyang espirituwal na kalagayan kaysa sa inspirasyon, "kaawa-awa".

Walang sinuman ang nakapansin na noong 1926 at sa kasalukuyan, ang ating ipinagmamalaking "espirituwal na paglago at kapanahunan" sa pag-unawa at pagpapahayag ng "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya" ay wala sa pagtanggap sa mensahe noong 1888, kundi sa pagtanggap sa popular na mensahe ng Protestante, Ebangelikal, o Calvinista tungkol sa pagpapawalang-sala at katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Nagkamali sila sa pag-aakalang ang "natatanging kababalaghan" na ito ng pagiging mas "ebangelikal" ng simbahang Seventh-day Adventist ay sa pamamagitan ng pagtanggap sa mensahe na dapat sana'y simula ng Huling Ulan at ng Malakas na Sigaw. Sa halip, hindi natin namamalayang nalayo tayo sa mensaheng ibinigay sa atin ng Panginoon, at tinanggap ang mga pananaw na halos kapareho ng mga tumatanggi sa mga mensahe ng tatlong anghel. At tayo ay natutuwa sa "malalim na pagbibigay-diin sa ebangelikal" na ito, nakalulungkot na hindi alam na hindi ito ang tunay na "walang hanggang ebanghelyo".

Ito ang tunay na nalabing simbahan, at ang kinabukasan nito ay tunay na maliwanag. Ang gawain ay magtatagumpay. At pinagpala ng Panginoon. At pagpapalain Niya. Ngunit ang punto ay ang Kanyang bersyon ng kahalagahan ng ating kasaysayan ng denominasyon ay mas ligtas para sa atin na sundin kaysa sa sumasalungat dito. Ang mensahe ng Laodicea ay nananatiling "kasalukuyang katotohanan". Sinasabi ng Panginoon na tayo ay sa katotohanan ay "aba, at maralita, at dukha, at bulag, at hubad". Ang dakilang tagumpay ng Simbahan ay nasa hinaharap pa at nakasalalay sa kabilang panig ng pagtanggap sa banal na inirerekomendang lunas para sa ating kasalukuyang kalagayan—pagsisisi. May isang bagay na magagawa natin at iyon ay ang gawin nang eksakto kung ano ang sinasabi ng ating Panginoon:

Ipinapayo ko sa iyo na bumili ka sa akin ng gintong dinalisay sa apoy, upang ikaw ay yumaman; at ng puting damit upang iyong maisuot, at upang huwag mahayag ang kahihyan ng iyong

kahubaran; at pahiran mo ang iyong mga mata ng pampahid sa mata, upang ikaw ay makakita. Ang lahat ng aking iniibig ay aking sinasaway at pinarurusahan: ikaw nga'y maging masigasig, at magsisi. (Apocalipsis 3:18, 19).

Sa lahat ng ating mga opisyal na kasaysayan, ang pinakamalinaw — ngunit hindi pa rin namamalayan — na pagtanggì sa mensahe ng ating Panginoon ay nailathala noong 1966. Lubos na taos-puso at pinakamasigasig at dedikado, nais ng may-akda na ipagtanggol ang "anghel ng simbahan ng mga taga-Laodicea." Pagkatapos ng kanyang kamatayan, pinamagatan ng kanyang mga tagapaglathala ang kanyang aklat na *Sa pamamagitan ng Krisis Tungo sa Tagumpay, 1888-1901*. Sa gayon ay malinaw nilang itinaguyod ang nobelang tesis na ang Sesyon ng Pangkalahatang Kumperensya noong 1901 ay nagpawalang-bisa sa pagsalungat noong 1888 sa mensahe ng katuwiran ni Cristo kasama ang lahat ng kaakibat nitong kasamaan sa organisasyon, at naghatid ng "tagumpay".

Ang prestihiyosong akdang ito ay nag-iwan ng malalim na impresyon sa pandaigdigang simbahan. Anumang mga pahayag ni Ellen G. White na sumasalungat sa pangunahing tesis ng aklat ay natural na ipinapalagay na kahina-hinala. "Ang sinasabi nila sa simpleng Ingles ay hindi maaaring totoo kung ang makapangyarihang aklat na ito ay nagsasabi ng kabaligtaran. Ang ilang mahiwagang konteksto ay dapat na magkansela sa kahalagahan ng anumang mga pahayag na nagsasabing ang Sesyon ng 1901 ay hindi 'tagumpay.'" Kaya't mauunawaan na ang mga mambabasa ay may hilig na mag-isip. (Mahalaga na ang aklat ay opisyal na muling inilathala noong 1981 sa ilalim ng isang bagong pamagat, ngunit ang tesis nito na "mayaman at lumago nang may kabutihan" ay buo pa rin, sa pag-aakalang tinapos ng Kumperensya ng 1901 ang mga taon ng "krisis" sa halos "tagumpay".)

Gayunpaman, ipinapahiwatig ng malinaw na mga katotohanan na ang mga resulta ng Sesyon noong 1901 ay hindi nakapagpawalang-bisa sa kalunus-lunos na kawalan ng paniniwala na ipinakita sa Sesyon noong 1888. May ilang pahayag si Ellen G. White na parepareho at mariin:

Kaygandang gawain sana ang nagawa para sa malaking grupo na nagkatipon sa Battle Creek sa Pangkalahatang Kumperensya [noong 1901], kung ang mga pinuno ng ating gawain ay nakipagtulungan

lamang. Ngunit ang gawaing hinihintay ng buong langit na gawin sa sandaling maihanda ng mga tao ang daan, ay hindi natapos; sapagkat isinara at tinakpan ng mga pinuno ang pinto laban sa pagpasok ng Espiritu. Mayroong paghinto sa ganap na pagsuko sa Diyos. At ang mga pusong maaaring nalinis mula sa lahat ng pagkakamali ay napalakas sa paggawa ng mali. Ang mga pinto ay natakpan laban sa makalangit na agos na sana'y nag-alis sa lahat ng kasamaan. Iniwan ng mga tao ang kanilang mga kasalanan na hindi ipinahayag (o inamin). (Letter to Dr. J.H. Kellogg, Aug. 5, 1902).

Ang resulta ng huling Pangkalahatang Kumperensya ay ang pinakamalaki, ang pinakamatinding kalungkutan sa aking buhay. Walang pagbabagong nagawa. Ang diwa na dapat sana'y nadala sa buong gawain bilang resulta ng pagpupulong na iyon ay hindi nadala dahil hindi natanggap ng mga tao ang mga patotoo ng Espiritu ng Diyos. Habang sila'y patungo sa kanilang iba't ibang larangan ng paggawa, hindi sila lumakad sa liwanag na itanim ng Panginoon sa kanilang landas, kundi dinala sa kanilang gawain ang mga maling prinsipyo na nananaig sa gawain sa Battle Creek. ... Isang mapanganib na bagay ang tanggihan ang liwanag na isinusugo ng Diyos. (Letter to Judge Jesse Arthur, Jan. 15, 1903).

Kung ang mga taong nakarinig ng mensaheng ibinigay noong panahon ng Kumperensya — ang pinaka-taimtim na mensaheng maibibigay — ay hindi naging ganoon kawalang-pakiramdam, kung sa katapatan ay nagtanong sila, "Panginoon, ano ang nais Mong gawin ko?" ang karanasan ng nakaraang taon ay magiging ibang-iba sana sa kung ano ito. Ngunit hindi nila nilinis ang landas sa likuran nila. Hindi nila inamin ang kanilang mga pagkakamali, at ngayon ay lumalayo sila sa parehong landas sa maraming bagay, sinusundan ang parehong maling landas ng pagkilos, dahil sinira nila ang kanilang espirituwal na paningin. ...

Kung ang gawaing sinimulan sa Pangkalahatang Kumperensya ay naisagawa sa kasakdalan, hindi na ako hihilingin pang isulat ang mga salitang ito. May pagkakataong aminin o itanggi ang pagkakamali, at sa maraming pagkakataon ay dumarating ang pagtanggi, upang maiwasan ang bunga ng pag-amin.

Maliban na lamang kung mayroong repormasyon, ang kalamidad ay darating sa bahay-limbagan, at malalaman ng mundo ang dahilan.

Ipinakita sa akin na walang pagbabalik-loob sa Diyos nang may buong layunin ng puso. ... Ang Diyos ay kinutya ng iyong katigasan ng puso, na patuloy na tumataas. (*Testimonies*, Vol. 7, pp. 93-96. "binasa sa Review and Herald Board noong Nobyembre, 1901". Ang susunod na patotoo na nagsisimula sa pahina 97 ay pinamagatang, "The Review and Herald Fire").

Tungkol sa mensahe noong 1888 tungkol sa katuwiran ni Cristo, dapat itong ituring na "tagumpay" kahit na ang "mga gawa" na sumunod sa ipinapalagay na "pananampalataya" ay humantong sa banal na pagsaway sa mapaminsalang mga sunog na sumira sa ating Sanitarium at palimbagan sa Battle Creek, na malinaw na isang pagsaway mula sa Panginoon.

Sa pulong noong 1901, ang mga miyembro ng komite na nahalal noong panahong iyon, sa abot ng aming natuklasan, ay mga lalaking lubos na naniniwala sa doktrinang ito [ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya], bagama't ang ilan ay maaaring hindi pa lubusang naranasan ang personal na pagsuko at pananampalataya. ... Dumalo na ako sa mga pulong ng kampo ng Adventista, mga taunang pulong, mga sesyon ng kumperensya at misyon, mga pulong ng mga manggagawa, at iba pang mga pagtitipon, at masasabi ko nang may katapatan na sa lahat ng pakikisalamuha ko sa mga manggagawa sa simbahan at mga tao mula sa iba't ibang lahi, bansa at wika sa loob ng aking limampu't limang taon sa ministeryo ng Seventh-day Adventist, hindi pa ako nakarinig ng isang manggagawa o isang karaniwang miyembro—sa Amerika, Europa, o kahit saan pa—na nagpahayag ng pagtutol sa mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Ni wala akong alam na anumang ganitong pagtutol na ipinahayag ng mga publikasyon ng Seventh-day Adventist. (A.V. Olson, *Through Crisis to Victory 1888-1901*, pp. 228-232: new edition, pp. 234-238).

Ngunit ang ating awtor ay masigasig, taos-puso, at malalim ang espirituwalidad. May mali, malinaw niyang alam. Ang gawain ay ilang taon nang naantala at ang pagdating ng Panginoon ay matagal nang naantala. Hindi niya ito maitatanggi at hindi niya itatanggi. Tahasang kinilala niya ang problema at inilahad ang kanyang sariling taos-pusong paniniwala kung bakit ang simbahan sa kabuuan ay hindi pa nauunawaan at natatanggap ang katotohanan ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya sa huling

panahong ito upang matapos ang gawaing pandaigdig. Bihira ang isang opisyal na manunulat na ganito ka-klaro ngunit hindi namamalayang nagpatunay sa katotohanan ng pagsusuri ng ating Panginoon sa Kanyang mensahe sa "anghel" ng simbahan sa Laodicea, o ganito ka-taimtim at taos-pusong iginiit na "ang anghel" ay "mayaman at lumago sa mga kabutihan". Ang mga tagapagsalita ng simbahan ay mayaman, pinaninindigan ng awtor, sa pag-unawa at pagpapahayag ng mensahe. Hindi niya kinikilala ang kanilang pangangailangan, at ibinibintang ang hindi natapos na gawain sa halip sa mga mahinang layko. Sila ang mga "kawawa, miserable, dukha, at bulag, at hubad."

Pansinin ang napakalinaw na kahulugan ng konklusyon ng aklat:

Sa mga nakalipas na taon mula noong 1901 at bago nito, ang mga Seventh-day Adventist ay nakapaglathala ng maraming polyeto tungkol sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya, at paminsan-minsan ang temang ito ay tinatalakay sa mga aralin sa Sabbath School. Ang iba't ibang yugto ng kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo ay itinuro nang may kapangyarihan at kalinawan sa radyo sa loob ng ilang taon at kamakailan lamang sa telebisyon. Ang paksang ito ay naging prominente sa iba't ibang kurso ng mga aralin sa Bibliya. Ipinahayag ng mga pastor at ebanghelista ng Adventist ang mahalagang katotohanang ito mula sa mga pulpito ng simbahan at mga pampublikong plataporma, na may mga pusong nag-aalab sa pagmamahal kay Cristo at sa pamamagitan ng buwanang journal na *The Ministry*. Ang mga mangangaral at manunulat ng Seventh-day Adventist ay patuloy na hinihimok na gawing sentro ng lahat ng kanilang pagtuturo si Jesucristo at ang Kanyang katuwiran bilang Tagapagligtas.

Ang pagbibigay-diin na ito ay hindi naging mas kapansin-pansin kaysa sa kahalagahan ng mga merito o gawa ng paksa. Kung mayroon man, hindi ito naging kasingdakila ng nararapat sa mahalagang temang ito. (Ibid., p. 237; new edition, p. 243).

Kung gayon, bakit hindi pa tapos ang gawain kung ang mahalagang katotohanang ito ay "itinuro nang may kapangyarihan at kalinawan ... nang may nag-aalab na mga puso" ng mga pastor at ebanghelistang Adventista? Ang mga karaniwang miyembro ay hindi nakinig gaya ng nararapat, Ang mga huli ay naantala ang

pagtatapos ng gawain. Pansinin ang konklusyon, na posible lamang sa pamamagitan ng hindi pagkakaunawaan sa mensahe ng Laodicea:

Maraming Seventh-day Adventist ang tila walang alam pa rin sa napakahalagang doktrinang ito. Karamihan sa kakulangan ng kamalayang ito ay bunga ng kanilang pagkabigong magbasa ng mga aklat at peryodiko ng Adventista na naglalahad ng ebanghelyo sa malinaw at mapuwersang wika. ...

Nangangamba kami na para sa maraming miyembro ng simbahan, ang mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ay naging isang tuyong teorya na lamang sa halip na isang buhay na realidad sa kanilang pang-araw-araw na karanasan.

Pinabayaan nila ang liwanag na pinasikat sa kanila ng Diyos sa Kanyang pag-ibig at awa. Nabigo silang ipagpalit ang walang kabuluhang damit ng kanilang sariling pagmamatuwid para sa walang bahid na damit ng katuwiran ni Cristo. Sa paningin ng Diyos, ang kanilang mga kawawang kaluluwa ay hubad at mahirap. (Ibid., pp. 237-239; new edition, pp. 243-247).

Kung totoo ang mensahe ng ating Panginoon, narito ang kariton sa unahan ng kabayo. Ipinapahayag ng ating Panginoon ang Kanyang mensahe "sa anghel ng simbahan". Ang diin sa Espiritu ng Propesiya ay napakalinaw: kung tunay na tinanggap ng mga pinunong ministro ng simbahan ang mensahe noong 1888, ang simbahan ay makikipagtulungan sana at ang gawain ay natapos (cf. 1 SM 234,235). "Ang iyong bayan ay magiging kusang-loob sa araw ng Iyong kapangyarihan," tiniyak sa atin ng Salmista (Awit 110:3). Ang isang karaniwang tao na patuloy na lumalaban sa pamumuno ay isang nakapanghihina ng loob na pag-asa para sa hinaharap! Hindi ito totoo.

Ang hindi nakikita ng ating awtor ay ang lahat ng "diin" na ito na sa tingin niya ay nakapagpapatibay-loob ay sa katotohanan ay ibang mensahe mula sa mensahe noong 1888, at ito ang dahilan kung bakit "ang mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ay naging isang tuyong teorya" "sa maraming miyembro ng simbahan". Nababagot sila rito kaya mayroong "kakulangan ng kamalayan ... dahil sa kanilang pagkabigong magbasa ng mga aklat at peryodiko ng Adventista". Tiyak na

sinubukan nilang basahin ang mga ito; ngunit dahil kulang ang malinaw at matibay na mga konsepto ng mensahe noong 1888, ang mensahe ay tila nakakabagot sa kanila. At hindi nila alam kung bakit. Ngunit nadarama ng "anghel ng simbahan" na nagawa na niya ang kanyang tungkulin, kahit papaano ay halos kahanga-hanga at kapuri-puri.

Ang sinasabi rito ay sinasabi nang may malalim na paggalang sa lahat ng ating mga historyador, na ang debosyon sa layunin ay hindi maikakaila. Ang "hindi mo alam" ng ating Panginoon ay nagpapaliwanag sa problema. At ipinapahayag lamang ng mga ito ang halos pangkalahatang pagmamalaki ng marami na patuloy na sumusuporta sa pananaw na ito sa bagay ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya (cf. *Movement of Destiny*, pp. 610-612). Walang sinabi rito ang dapat unawain bilang kritikal sa sinuman sa ating mga nakaraang manunulat. Sinasabi lamang ito mula sa pagkaunawa na ang mensahe ng ating Panginoon sa Apocalipsis 3:14-21 ay nananatiling "kasalukuyang katotohanan", at malinaw na ipinakita ito mula sa ating sariling kasaysayan ng denominasyon, nakaraan at kasalukuyan.

Sa kamakailang akdang ito (muling inilathala noong 1978), halos lahat ng kilalang tagapagsalita ng simbahan ay sinipi bilang sumusuporta sa tema ng "pagpapayaman" noong 1888 (ilan ang kapansin-pansing wala, tulad nina S. N. Haskell, Meade MacGuire, at Taylor G. Bunch). Ang listahan ng mga pangalang sinipi (mga pahina 681-686, edisyon noong 1971) ay tunay ngang kahanga-hanga. Kung ang katotohanan ay maaaring mapatunayan sa pamamagitan ng boto ng mayorya, tila tiyak na si Ellen White ay nakalulungkot na nagkamali sa kanyang paulit-ulit na mga pahayag na ang mensahe noong 1888 ay "sa malaking sukat" at "sa malaking antas" ay "naisasara mula sa ating mga tao" at "nalalayo sa mundo" "sa pamamagitan ng aksyon ng ating sariling [nangungunang] mga kapatid". Walang isa man sa mga dedikadong lalaking ito na nabanggit ang gugustuhing sumalungat sa Tunay na Saksi nang may kamalayan. Ngunit maaari bang ang mga salita ng ating Panginoon na "hindi mo alam" ay naaangkop sa ating lahat?

Ang simpleng katotohanan ng hindi maipaliwanag na paglipas ng panahon sa loob ng halos isang siglo lampas sa "simula" ng huling ulan ay nagtutulak sa atin na muling isaalang-alang ang kahalagahan ng ating kasaysayan. Kung ang huling ulan ay

tinanggap nang may buong pananabik at katapatan ng ating mga ninuno, bakit hindi natapos ang gawain ng Diyos sa kanilang henerasyon? Ang patotoo ni Ellen White ay napakasimple na kahit isang bata ay mauunawaan ito: ang tunay na pagtanggap sa mensahe ay mangangahulugan ng pagtatapos ng atas ng ebanghelyo at ang pagbabalik ng ating Panginoon sa henerasyong iyon.

Ang paulit-ulit na pagpapatibay ng "anghel", "Ako ay mayaman at ako ay pinayaman," ay tiyak na magkakaroon ng malalim na impluwensya sa ating simbahan sa buong mundo. Ang malalim ngunit banayad na pagmamataas ay nagpapatigas sa puso. Ang paulit-ulit at laganap na pagpapatibay ng "pagpapayaman" ay pumipinsala sa mga puso laban sa mensahe ng ating Panginoon sa Laodicea kapag ito ay nauunawaan sa tunay nitong kahulugan. Ang hinanakit ay lumilitaw laban sa Kanyang panawagan na "magsisi" bilang isang simbahan. "Hindi ba't sinabihan tayo sa loob ng maraming dekada na tayo ay 'mayaman sa pag-unawa sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya? Bakit ganito ang mapaminsalang paratang na tayo ay 'aba, maralita, dukha, bulag at hubad?' At marami ang nasaktan. Ang sukdulang pagyanig ay hindi kailanman magiging ganito kakila-kilabot kung hindi paulit-ulit na kinontra ang mensahe ni Kristo.

Ang Kasulatan ay puno ng mga propesiya tungkol sa pagpapalaganap ng dalisay na katotohanan ng ebanghelyo sa buong mundo. "Ang lupa ay mapupuno ng kaalaman ng kaluwalhatian ng Panginoon, gaya ng tubig na tumatakip sa dagat" (Hab. 2:14). "Ang tubig na buhay ay lalabas mula sa Jerusalem" (Zac. 14:8). "Bumangon ka, sumilang ka; sapagkat ang iyong liwanag ay dumating, at ang kaluwalhatian ng Panginoon ay sumikat sa iyo. Sapagkat, narito, ang kadiliman ay tatakpan ng lupa, at ang salimuot na kadiliman ay ang mga bayan: ngunit ang Panginoon ay sisikat sa iyo, at ang Kanyang kaluwalhatian ay makikita sa iyo. At ang mga Gentil ay paroroon sa iyong liwanag, at ang mga hari sa ningning ng iyong pagsikat" (Isa. 60:1-3). "At mangyayari sa mga huling araw, sabi ng Dios, na ibubuhos ko ang aking Espiritu sa lahat ng laman: at ang inyong mga anak na lalaki at babae ay manghuhula, at ang inyong mga binata ay makakakita ng mga pangitain, at ang inyong mga matatanda ay mananaginip ng mga panaginip: at sa aking mga lingkod at sa aking mga aliping babae ay ibubuhos ko sa mga araw na iyon ang aking Espiritu" (Mga Gawa

2:17, 18). "Nakita ko ang ibang anghel na nananaog mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan: at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian." (Apocalipsis 18:1).

Mayroon bang sinuman ang nag-aalala na ang ating mga kampanya at publikasyon ay hindi pa tunay na natutupad ang mga propesiyang ito? Masasabi ba nang tapat na ang ating mensahe ay pumupukaw sa mundo, o pumupukaw pa nga ng anumang malaking oposisyon tulad noong panahon ng mga apostol?

Mas mahal ba ang makinis na papel na kailangan ng ating mga publikasyon? Mas maraming larawang may apat na kulay, mas pino ang sining ng photoengraver? Mas maraming pera ba, mas maraming sikolohiya, mas maraming musika, mas propesyonal na kahusayan, ang kailangan ng ating mga kampanya sa ebanghelismo?

O may problema ba sa nilalaman ng mensahe, ang pagpapahayag mismo ng katotohanan ng ebanghelyo! Sinasabi ng ating Panginoon na tayo ay "mahirap", kung saan inakala nating tayo ay "mayaman", sa ating pag-unawa at pagpapahayag ng "mensahe ng ikatlong anghel sa katotohanan", ang dalisay na katotohanan ng ebanghelyo na hindi pa malinaw na nakikita "mula noong araw ng Pentecostes" (FCE 473).

Lumang kasabihan na sa atin ang sabihing "kailangan natin ang Banal na Espiritu". Siyempre, kailangan natin; ngunit ang pagtanggap at inspirasyon ng Banal na Espiritu ay hindi lamang isang bagay ng mahika o swerte. "Ang ebanghelyo ni Cristo ... ay siyang kapangyarihan ng Diyos sa ikaliligtas" (Roma 1:16), at ang "kapangyarihan" na iyon ay hindi nananatili sa emosyonal na labis na pagpaparami kundi sa katotohanan, maging sa "katotohanan ng ebanghelyo" (Gal. 2:14).

""Taglay natin ang katotohanan," ang pangkalahatang pagmamalaki. Ayos lang ang musika sa plaka; ang kailangan lang siguro natin ay kaunting "diin", para medyo lakasan ang volume control. Marami sa mga nagsasalita tungkol sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ang nagsasabi na ito ay isang maipagmamalaking pag-aari at ang ating pagpapahayag nito ay isa lamang "diin", kung gaano karaming volume control ang kailangang lakasan paminsan-minsan.

Ngunit ang katotohanan ng ebanghelyo ay walang kinalaman sa ganitong "pagbibigay-diin". Ang mismong paggamit ng salita ay nagpapakita ng kamangmangan kung ano ito. Sino ang mangangahas na sabihin na ang mga apostol ay nangaral lamang ng isang "muling pagbibigay-diin" sa Hudaismo? Hindi ginamit ni Ellen White ang salitang "pagbibigay-diin" o "muling pagbibigay-diin" kaugnay ng mensahe noong 1888 tungkol sa katuwiran ni Cristo, na para bang ito ay isang bagay lamang ng pagsasaayos ng balanse ng homiletiko. Ang katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ay isang mahalaga, tumitibok, at sumasabog na katotohanan, at hindi binigyan ng Diyos ang tao ng anumang hawakan ng kontrol ng volume upang "bigyang-diin" ito, upang taasan o pahinain ito. Mayroon ka nito o wala ka nito; at kung mayroon ka nito, binabaligtad mo ang mundo. Wala nang iba.

At kung hindi natin binabaligtad ang mundo, ang tanging magagawa ay aminin na tama ang Tunay na Saksi. Tayo ay kawawa at mahirap, samantalang kaawa-awa nating inakala na tayo ay mayaman. Hangga't hindi ito nakikita at inaamin ng "anghel," walang kagustuhang tanggapin ang mga lunas na iniaalok sa atin ng Tunay na Saksi.

Ang ating "kahirapan" ay kitang-kita sa pagguho ng tiwala sa iisang natatanging doktrina ng Seventh-day Adventist - ang paglilinis ng santuwaryo na nagsimula noong 1844. Naglalathala ang Verdict Publications ng mga ulat na:

Ang mga nangungunang iskolar ng Adventismo... ngayon ay iniisip na ang natatanging doktrina ng Adventismo tungkol sa mausisa na paghatol ay hindi maipakikita mula sa Bibliya.... Ang ibang mga iskolar... ay tahimik na tinalikuran ang paniniwala sa turong ito [ang doktrina ng 1844]. Madali nating mababanggit ang mga tagapangulo ng mga departamento ng teolohiya at iba pang kilalang iskolar na nawalan ng pananampalataya sa natatanging doktrinang Adventistang ito.... Ang pagkawala ng pananampalatayang ito noong 1844 ay naganap.... Mayroong malawak na damdamin na ang ating kaso para sa 1844 at ang ating paliwanag dito ay hindi na kapani-paniwala o marahil ay hindi na mabubuhay. Malaking porsyento ng mga Adventista sa Europa ang matagal nang itinuturing ang 1844 bilang isang kakaibang pagkaligaw ng Amerika. (*1844 Re-examined*, pp. 9, 10).

Maraming mga pastor at teologo ang binabanggit na pumapabor sa pangunahing pagtatanong na ito tungkol sa mga pangunahing ugat ng Adventista. Gayunpaman, ang orihinal na pananaliksik nina Crosier, Edson, at Hahn sa pagbuo ng natatanging konsepto ng Adventista tungkol sa paglilinis ng santuwaryo ay ganap na Biblikal. Ito ang nagtatag ng ating pag-iral bilang isang bayan. Kung hindi ito tunay na Biblikal, ang mga Seventh-day Adventist ay walang tunay na teolohikal na dahilan para umiral. Kung ang "dragon" na "galit sa babae" ay nais na sirain siya, magagawa ba niya ito nang mas epektibo kaysa sa sunggaban ang ugat ng babae?

Ang halos eklipse ng mensahe noong 1888 sa loob ng mga dekada ay ang isang salik na halos ganap na responsable para sa pagguho ng pangunahing tiwala ng Seventh-day Adventist sa doktrina ng santuwaryo at 1844. Noong 1889, nakita ni Ellen White na ang pagsalungat sa mensahe ni Jones-Waggoner ay "magdudulot ng apostasiya" (CWE 31). Isang kawili-wiling kababalaghan ang maliwanag: ang mga hindi nakakakita ng suporta ng Bibliya para sa 1844 ay hindi rin pinahahalagahan ang mensahe noong 1888; at ang kabaligtaran ay tila gumagana rin. Ang mensahe noong 1888 ay nagbigay-diin sa doktrina ng santuwaryo at ibinalik ang "kapangyarihan nitong mamuno [sa] mga puso ng mga mananampalataya" (EV 225); at ang pagkawala ng mensaheng iyon ay may posibilidad na "alisin ang kapangyarihan nitong mamuno mula sa mga puso ng mga mananampalataya."

Ang mga Lunas na Itinalaga ng Diyos: "Ginto"

Pinapayuhan tayo ng ating Panginoon na "bumili ka sa akin ng gintong sinubok sa apoy, upang ikaw ay yumaman" (Apocalipsis 3:18). Alam nating lahat na ang "gintong sinubok sa apoy ay ang pananampalatayang gumagawa sa pamamagitan ng pag-ibig" (COL 158).

Kung taglay na natin ang "ginto," hindi na tayo hihikayating "bilhin" ito. Dapat nating itigil ang pag-aakalang taglay na natin ito at kailangan na lamang natin ng mas mahusay na mga paraan ng pagpapakita nito — mas modernong mga pamamaraan ng pamamahayag, mas maraming pera para sa mga istasyon ng TV at radyo, o mas mahusay na mga pamamaraan ng homiletika. Ang ating pangangailangan ay pangunahin. Tungkol sa mismong "ginto," sinasabi ng Tunay na Saksi na ang ating kahon ng kayamanan ay walang laman. Si Kristo mismo ang nagsabi nito.

Posible na kapag "binili" na natin ang ginto mismo upang tunay na maangkin natin ito, hindi na tayo gaanong mabibigo sa ating paghahanap ng sapat na paraan upang maipakita ito. Marahil ang Panginoon ng mga hukbo na nagsasabing, "Ang pilak ay akin, at ang ginto ay akin," ay hihikayat sa mga pusong bukas-palad na magbigay nang may pag-aalinlangan para sa pandaigdigang pagpapakita ng "ginto" ng Kanyang bayan pagdating ng panahong iyon.

Ito ang "anghel" na pinapayuhan ng Tunay na Saksi, hindi lamang ang "ilang" indibidwal dito at doon. Ito ang pangkalahatang katawan ng pamunuan ng simbahan. Walang paraan upang maiwasan natin ang direktang punto ng kanyang "payo". Ang lahat ng pagtatangka na iwasan ito ay magreresulta lamang sa mas maraming kalituhan at pagpapaliban sa pagtatapos ng gawain ng Diyos sa loob ng mga dekada pa. Kaawaan tayo ng langit kung tayo ay magrereklamo sa ating Panginoon at igiit, "Ngunit palagi kong nauunawaan ang ebanghelyo at itinuro ito nang may kapangyarihan! Alam kong naiintindihan ko ito. Hindi mo ako tinutukoy! Pinagpala mo ang aking gawain nang kamangha-mangha. 'Kami ay kumain at uminom sa Iyong harapan, at nagturo Ka sa aming mga lansangan!' 'Panginoon, Panginoon, hindi ba kami nanghula sa Iyong pangalan? at sa Iyong pangalan ay nagpalayas ng mga demonyo? at sa Iyong

pangalan ay gumawa ng maraming kamangha-manghang mga gawa?" (Matt. 7:22; Lukas 14:26).

Sabi ng ating Panginoon sa maligamgam na "anghel" sa panahong ito ng napakalaking eskatolohikal na pagkakataon, "Parang gusto kitang isuka mula sa Aking bibig (mello se emesai)" (Apocalipsis 3:16). Ang babalang ito ay kahalintulad ng ibinigay ni Kristo sa mga nagsasabing, "Panginoon, Panginoon, buksan mo kami; ... Sinasabi ko sa inyo, Hindi ko kayo nakikilala kung saan kayo nanggaling; lumayo kayo sa Akin, kayong lahat na manggagawa ng kasamaan. Magkakaroon ng pagtangis at pagngangalit ng mga ngipin" (Lucas 13:25-28). Iyan ay isang kakila-kilabot na salita — "kasamaan". Likas natin itong ipinapasa sa ating mga kapitbahay na hindi naniniwala. Ang kailangan nating mapagtanto ay ang karanasang Kristiyano na lubos na katanggap-tanggap noong mga panahon bago ang paglilinis ng santuwaryo ay nagiging "malamig na pakiramdam" sa ating panahon. Ang sinusukat na debosyon na naaangkop sa panahon ng ministeryo ng Mataas na Saserdote sa Banal na Silid ay nagiging "kasamaan" kapag tinimbang laban sa walang kapantay na mas malawak na saklaw ng pagtatalaga na naaangkop sa Kanyang ministeryo sa Kabanal-banalang Silid. (Tingnan Leviticus 23:27-32)

Para sa ating Mataas na Saserdote, wala nang mas nakakasukang kasalanan kaysa rito. At hindi pa rin "mga gawa" ang tinutukoy Niya. Ang "ginto" na kulang sa atin ay hindi ang mas masiglang gawain. Na tunay na "mayaman" na sa atin. Ang pananampalataya, dalisay at totoo, ang dapat nating "bilhin".

Bakit "bilhin" ito? Bakit hindi Niya sinasabi, "Humingi ka sa Akin, at ibibigay ko ito sa iyo"? Maaari kayang kailangan nating isuko ang ating mga maling konsepto ng pananampalataya kapalit ng tunay? Kinikilala ng mensahe ng Laodicea na mayroon tayong hawak na isang uri ng handog na dapat ipagpalit sa makalangit na komisaryo para sa "ginto", tulad ng isang taong nakikipagpalitan para sa isang bagay na bibilhin. Napakahalaga ng payo na "bumili". Pansinin kung anong mga "kalakal" ang mayroon tayo:

Sapagkat sinasabi mo, Ako ay mayaman at dumami ang aking mga pag-aari. (Apocalipsis 3: 17)

Ano pang mas malaking panlilinlang ang maaaring dumating sa isipan ng tao kaysa sa isang kumpiyansa na sila ay tama, gayong silang lahat ay mali! Ang mensahe ng Tunay na Saksi ay nakasusumpung sa bayan ng Diyos sa isang malungkot na panlilinlang, ngunit tapat sa panlilinlang na iyon... Yaong mga tinutugunan ay pinupuri ang kanilang sarili na sila ay nasa isang mataas na espirituwal na kalagayan... ligtas sa kanilang mga natamo... mayaman sa espirituwal na kaalaman."(3T 252-253. idinagdag ang diin).

Ang "halaga" na dapat nating isuko ay "panlilinlang", maling "kaalaman sa espirituwal". Sa madaling salita, dapat nating isuko ang ating mga maling ideya at maling konsepto upang "mabili" ang "ginto". Tingnan nating muli ang inspiradong kahulugan ng "ginto" na kailangan natin:

Upang ang pagsubok sa inyong pananampalataya, na lalong mahalaga kay sa gintong nasisira, bagama't ito'y sinusubok sa apoy, ay masumpungan sa ikapupuri, at ikaluluwalhati, at ikaluluwalhati sa pagpapakita ni Jesucristo. (1Pedro 1:7).

Ang gintong sinubukan sa gulong ay ang pananampalatayang gumagawa sa pamamagitan ng pag-ibig. Ito lamang ang makapagbibigay sa atin ng pagkakasundo sa Diyos. Maaari tayong maging aktibo, maaari tayong gumawa ng maraming gawain; ngunit kung walang pag-ibig, ang gayong pag-ibig na nananahan sa puso ni Kristo, hindi tayo kailanman maibibilang sa pamilya ng langit. (COL 158, idinagdag na diin).

Ang gintong inirerekomenda rito na sinusubok sa apoy ay ang pananampalataya at pag-ibig. Pinayayaman nito ang puso; sapagkat ito ay nilinis hanggang sa ito ay maging dalisay, at habang ito ay sinusubok, lalo itong nagniningning. (4T 88).

Matagal na nating pinag-uusapan ang "pananampalataya at pag-ibig". Hindi pa ba natin ito nauunawaan ngayon? Ano ang kahulugan nito? Maaari ba nating palampasin ito sa pamamagitan ng ilang banal na kasabihan? O sinusubukan ba ng ating Panginoon na sabihin sa atin na hindi natin talaga nauunawaan kung ano ang pag-ibig, at samakatuwid ay hindi maaaring magkaroon ng tunay na pananampalataya? Ang "anghel" ba ng Simbahan ay salat sa "pag-ibig na nananahan sa puso ni Kristo"?

Oo, oo, ayon sa True Witness. Nakakagulat itong pag-isipan. Ngunit suriin natin nang mas malalim ang bagay na ito. Mayroong dalawang malalaking ideya ng "pag-ibig" na magkasalungat. Ang isa ay nagmula sa Helenismo at ito ang uri ng "pag-ibig" na pinagbabatayan ng popular na ebanghelikal na Kristiyanismo. Ang isa naman ay ganap na naiiba, at ito ang uri ng pag-ibig na maaaring magmula lamang sa ministryo ng tunay na Mataas na Saserdote sa Kanyang paglilinis ng makalangit na santuwaryo. (EW 55, 56).

Ang tungkulin ng ating Panginoon ay nagiging nakalilito at hindi natin maintindihan kapag hindi natin alam kung ano talaga ang pag-ibig na iyon. "Pag-ibig — aba, iyan mismo ang bagay na matibay ako! Alam kong mahal ko ang aking mga mahal sa buhay at ang aking mga kapatid. Ano pa ang kulang sa akin?" Ang mga pusong kuntento sa sarili ay hindi makakaramdam ng pangangailangan at marahil sa huling bahagi ng oras na ito ay hindi na maaaring magising. Ngunit marami talaga ang nakakaramdam ng matinding pangangailangan at agad na makikilala ang "ginto" kapag nakita nila ito.

Tandaan na sa buong konteksto nito, sinasabi ng kinasihang panulat na ang "ginto" ay "pananampalataya na gumagawa sa pamamagitan ng pag-ibig". Samakatuwid, upang maunawaan ang ibig sabihin ng Tunay na Saksi sa pagsasabing "bumili ka sa Akin ng gintong sinubok sa apoy", kailangan muna nating suriin kung ano ang "pag-ibig". Saka lamang natin mauunawaan kung ano ang "pananampalataya".

Nilinaw mismo ni Cristo kung ano ang pananampalataya sa Bagong Tipan, at ang Kanyang pananaw ay naiiba sa karaniwang konsepto. "Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan kaya't ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya..." (Juan 3:16). Paalala: (1) Ang pag-ibig ng Diyos ang una, at hangga't hindi nahahayag ang pag-ibig na iyon ay walang "paniniwala". (2) Bilang resulta ng Kanyang "pagmamahal" at "pagbibigay", ang makasalanan ay nakakahanap ng pagkakataong "maniwala". ("Ang maniwala" at "magkaroon ng pananampalataya" ay isang salita sa Griyego). Kaya, ang pananampalataya ay isang karanasan sa puso, "gawa ng puso" upang hiramín ang parirala ni Ellen White, at hindi ito

maaaring umiral hangga't hindi nauunawaan at pinahahalagahan ang 'pag-ibig' ng Diyos.

Pakitandaang mabuti ang isang pangunahing punto: ang "paniniwala" ay hindi motibado ng takot sa pagkapahamak o ng gantimpalang buhay na walang hanggan. Ang pangunahing sugnay na sanhi ng pahayag ni Hesus ay "sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos". Ang dalawang pangalawang sugnay ay "na ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak" at "upang ang sinumang sumampalataya". Ang paniniwala ay direktang resulta ng pagmamahal. At si Kristo mismo ang nagsabi ng mga salita sa Juan 3:16.

Kaya nagsisimulang lumitaw ang isang malinaw na kahulugan ng "pananampalataya" sa Bagong Tipan: Ang pananampalataya ay isang tugon ng puso, o isang pagpapahalaga ng puso sa: pag-ibig ng Diyos na ipinahayag sa krus. Basahin muli ang Mga Taga-Roma at Mga Taga-Galacia na isinasaisip ang kahulugang ito sa Juan 3:16 at makikita mong muling isinulat si Pablo nang may nakakagulat na realismo na may mataas na katapatan. Siya ay mabubuhay para sa iyo.

Ang pagtubos mula sa pagkawasak at ang gantimpala ng buhay na walang hanggan ay mga bunga lamang ng tunay na pananampalataya sa Bagong Tipan. Ang kambal na motibasyon ng takot sa impiyerno at pag-asa sa gantimpala ay hindi wastong aspeto ng pananampalataya mismo.

May mga taong nalilito sa kahulugan ng pananampalataya sa Bagong Tipan. Nadarama nilang mas gusto nilang tanggapin ang ideya na kahit papaano ay binago nina Ellen G. White ang kahulugan ng pananampalataya nina Kristo at Pablo at ginawa itong isang makasariling gawain ng kaluluwa gaya ng itinuturo ng mga popular na simbahan. Sa kanyang mga isinulat, sinasabi nila, ang pananampalataya ay "tiwala", at ang "tiwala" ay nagpapahiwatig ng isang estado ng kawalan ng kapanatagan sa sarili. Totoo na madalas niyang sinasabi na ang pananampalataya ay tiwala.

Sa katunayan, maraming magkakaibang kahulugan ng pananampalataya ang nasa Indeks sa 700 na entry sa ilalim ng salitang iyon. Marahil ay maraming iba't ibang kahulugan kahit noong panahon ni Pablo.

Ngunit hindi sinira ni Ellen White ang dakilang konsepto ni Pablo tungkol sa pananampalataya. Nang iharap ng apostol ang kanyang dakilang turo ng "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya", ang salitang "pananampalataya" ay nagkaroon ng kahanga-hanga, malinaw, at dinamikong kahulugan na hindi posible bago ang krus o kahit papaano ay hindi malinaw na nakita hanggang noon. Maging si Nicodemo, na nakarinig kay Hesus na nagsabi ng mga salita sa Juan 3:16, ay hindi ito nakita hanggang sa krus. Hindi malinaw na maipaliwanag ng Helenistikong Griyego ang pananampalataya.

Ganito rin ang sa salitang "pag-ibig". Walang sinuman ang tunay na nakakaalam kung ano ang pag-ibig hanggang sa krus. Ang buhay at kamatayan ni Hesus ay nagbigay ng isang mahirap unawaing salitang Griyego, *agape*, na may kahulugang hindi kailanman naisip noon. At pagkatapos, ang dalawang salitang ito, *agape*, at ang tugon nito bilang tao, pananampalataya, ay nagpabago sa sinaunang "mundo". At si Ellen G. White ay lubos na naaayon sa pananampalataya sa Bagong Tipan.

Hindi natin naiintindihan sina Paul o Ellen White hangga't hindi natin kinikilala na ang pananampalatayang nagdudulot ng katuwiran ay isang bagay na higit na dakila kaysa sa egosentrikong ideya na inaakala natin. Ang tanging entry sa 700 sa Index na siyang common denominator ng lahat ng ito ay kapareho ng gumaganang kahulugan ni Pablo ng pananampalataya: "Pananampalataya — Ang tunay (o tunay) ay laging gumagana sa pamamagitan ng pag-ibig" (6 BC 1111; Index, Tomo 1, p. 968). Pansinin kung paano niya malinaw na itinataguyod ang kahulugan ni Pablo ng pananampalataya:

Ninai ni Josue na akayin sila upang maglingkod sa Diyos, hindi sa pamamagitan ng pamimilit, kundi sa pamamagitan ng kusang-loob. Ang pag-ibig sa Diyos ang siyang pinakapundasyon ng relihiyon. Ang pakikibahagi sa Kanyang paglilingkod dahil lamang sa pag-asa ng gantimpala o takot sa parusa ay walang saysay. Ang hayagang pagtalikod sa pananampalataya ay hindi magiging mas nakakasakit sa Diyos kaysa sa pagkukunwari at pormal na pagsamba lamang. (PP 523).

Hindi ang takot sa parusa o ang pag-asa sa walang hanggang gantimpala ang umaakay sa mga alagad ni Cristo na sumunod sa Kanya. Namamasdan nila ang walang kapantay na pag-ibig ng

Tagapagligtas, na nahayag sa buong paglalakbay Niya sa lupa, mula sa sabsaban ng Bethlehem hanggang sa krus ng Kalbaryo, at ang pagkakita sa Kanya ay umaakit, nagpapalambot at nagpapasuko sa kaluluwa. Ang pag-ibig ay gumigising sa puso ng mga nakakakita. Naririnig nila ang Kanyang tinig, at sinusundan nila Siya. (DA 480).

May mga nagsasabing naglilingkod sila sa Diyos, habang umaasa sila sa sarili nilang pagsisikap upang sundin ang Kanyang batas, upang bumuo ng tamang karakter at makamit ang kaligtasan. Ang kanilang mga puso ay hindi naaantig ng anumang malalim na pakiramdam ng pag-ibig ni Cristo, kundi sinisikap nilang gampanan ang mga tungkulin ng buhay Kristiyano na siyang hinihiling sa kanila ng Diyos upang makamit ang langit. Ang gayong relihiyon ay walang halaga. SC 44, 45, idinagdag na diin).

Kawili-wili ang konteksto ng huling pahayag. Taglay ang pinakamalakas na diin na maaaring maipahayag ng mga salita, patuloy na itinuturo sa atin ni Ellen White ang krus at ang paghahayag ng pag-ibig ng Diyos doon. Ito ang tunay na motibasyon sa paglilingkod sa Panginoon, aniya. At tungkol sa motibasyong ito ay idinagdag niya:

Oh. ating pagnilayan ang kamangha-manghang sakripisyo na ginawa para sa atin! Subukan nating pahalagahan ang paggawa at lakas na ginugugol ng Langit upang mabawi ang mga nawawala, at ibalik sila sa bahay ng Ama. Ang mas malakas na mga motibo, at ang mas makapangyarihan na mga ahensya, ay hindi kailanman magagawa:. . Ilagay natin ang ating mga sarili sa tamang kaugnayan sa Kanya na umibig sa atin nang may kamangha-manghang pag-ibig. (SC 21, 22).

Totoo na ang mensahero ng Panginoon ay gumagamit din ng iba pang "makapangyarihang mga panghihikayat at paghihikayat upang himukin tayong maglingkod nang may pagmamahal sa ating Lumikha at Manunubos", na tila mababaw na sumusuporta sa isang makasariling pananaw sa pananampalataya. Nakakalito ito. Sinasalungat ba niya ang kanyang sarili? Mananatili ba tayo sa isang uri ng kawalan ng katiyakan sa bagay na ito, at kapag nababasa natin ang pag-ibig ng Diyos na nahayag sa krus ay may posibilidad na ituring itong hindi mabisang motibasyon?

Apat na posibleng paliwanag ng mga maliwanag na kontradiksyon na ito ay:

1. "Tinatanggap ng Manunubos ng sanlibutan ang mga tao kung sino sila, kasama ang lahat ng kanilang mga kagustuhan, di-kasakdalan, at kahinaan" (SC 46). At hinahayaan silang simulan ang buhay Kristiyano sa anumang motibasyon na kaya nila sa ngayon. Marami ang maaaring mabinyagan mula sa mga makasariling dahilan nang walang pagpapahalaga sa Kalbaryo. Ang kanilang relihiyon sa kasalukuyan ay "walang halaga" (SC 49, ngunit kahit papaano ang batas ang kanilang "tagapagturo" upang dalhin sila kay Cristo upang sa kalaunan ay "mapawalang-sala sila sa pamamagitan ng pananampalataya" (Gal. 3:24).
2. Milyun-milyong Kristiyano ang napunta sa libingan nang hindi kailanman lubos na pinahahalagahan ang Pagbabayad-sala. Nabuhay sila sa mga panahon ng maihahambing na kadiliman, at namuhay ayon sa lahat ng liwanag na mayroon sila. Hindi nila kailanman natagpuan ang ganap na kalayaan mula sa makasariling legalismo, ngunit ginawa nila ang pinakamahusay na magagawa nila. Tinanggap sila ng Panginoon. Marami sa kanila ang namatay simula nang mailathala ang Steps to Christ. May tulong sa aklat na iyon para sa mga naghahanda para sa kamatayan. Ngunit mayroon ding tulong doon para sa mga maghahanda para sa pagsasalin!
3. Ang gawain ng Mataas na Saserdote sa Kabanal-banalog Silid ay magreresulta sa ganap na paglilinis ng mga motibo ng mga sumusunod sa Kanyang gawain sa pamamagitan ng pananampalataya. Sila ay magiging mga Kristiyanong may gulang at "mag-aalis ng mga bagay na parang bata" (1 Cor. 13:11). Sa buong konteksto ng kabanata ni Pablo tungkol sa agape, ang "mga bagay na parang bata" ay mga makasariling motibasyon. Sa pamamagitan ng pag-unawa na si Ellen White ay naglingkod sa isang panahon ng transisyon, ang kanyang tila mga kontradiksyon ay nalutas. Hindi pa handa ang lahat ng bayan ng Diyos na "mag-aalis ng mga bagay na parang bata", ni hindi pa sila lubos na handa na malaman ang motibasyong iyon "na perpekto".

4. Dahil walang pagnanais na sumalungat sa sinasabi ng ating Panginoon, maaaring mas mainam na maging isang "maligamgam" na miyembro ng simbahan kaysa sa hindi maging miyembro. Ito ang ating inaakala sa loob ng maraming dekada, kaya naman maraming mga taong hindi pa ganap na nagsisikap na dagdagan ang ating mga miyembro. Kung tatanggapin ng isang tao ang mga tuntunin ng pagiging miyembro ng simbahan at papasok sa simbahan, gaano man siya kawalang-malay sa kanyang tunay na espirituwal na kalagayan, palaging may pagkakataon na tutugon siya sa Banal na Espiritu at madaig ang kanyang pagiging maligamgam.

Kapag sinabi ng ating Panginoon, "Gusto ko sanang malamig ka o mainit," hindi natin maaaring ipagpalagay na ang ibig Niyang sabihin ay nais Niya na tayo ay maging "mainit" na mga miyembro o ganap na wala sa simbahan. Marahil nga; ngunit maaaring ang ibig Niyang sabihin ay nais Niya na tayo ay maging "mainit" na mga miyembro, o "malamig" na mga miyembro na tunay na nakakaramdam ng ating pangangailangan ng init. Ang mga popular na makasariling motibasyon na ginagamit sa ilang ebangelismo ay maaaring magparami ng ating mga miyembro; ang punto ay, ang tunay na "pagpigil" ng pag-ibig ni Cristo lamang ang makapagbibigay-daan sa atin na malampasan ang ating pagiging malahininga.

Bago natin suriing mabuti kung ano ang pag-ibig sa Bagong Tipan, tingnan muna natin ang isa pang pahayag ni Ellen G. White na napakalinaw at matalas tungkol sa bagay na ito ng pananampalataya bilang isang taos-pusong pagpapahalaga sa Pagbabayad-sala:

Ang mahalagang dugo ni Hesus ang bukal na inihanda upang linisin ang kaluluwa mula sa karumihan ng kasalanan. Kapag nagpasya kang tanggapin Siya bilang iyong kaibigan, isang bago at walang hanggang liwanag ang sisikat mula sa krus ni Kristo. Ang tunay na pagkadama ng sakripisyo at pamamagitan ng mahal na Tagapagligtas ay dudurog sa pusong tumigas sa kasalanan; at ang pag-ibig, pasasalamat, at pagpapakumbaba ay papasok sa kaluluwa. Ang pagsuko ng puso kay Hesus ay nagpapasuko sa rebelde tungo sa isang nagsisisi. At pagkatapos ay ang wika ng masunuring kaluluwa ay, "Ang mga lumang bagay ay lumipas na;

narito, ang lahat ng mga bagay ay naging bago." Ito ang tunay na relihiyon ng Bibliya. Lahat ng bagay na wala rito ay isang panlilinlang. (4T 625).

Hindi lumilitaw sa siping ito ang mga salitang "pananampalataya" o "katuwiran"; ngunit ang katuwiran ang tiyak na karanasang inilarawan. Kung ang katuwiran ay dumarating lamang sa pamamagitan ng pananampalataya, nagiging malinaw na ang tunay na pananampalataya ang siyang paraan upang maisakatuparan ang malaking pagbabagong ito.

Sa pagbabalik natin sa paksang "ginto" na ipinapayo sa atin na "bilhin", dapat nating hanapin kung ano ang pag-ibig sa Bagong Tipan. Maliban kung mauunawaan at mapapahalagahan natin iyon, hindi natin mauunawaan kung ano ang pananampalataya. Sa madaling salita, maibubuod natin ang pagkakaiba sa pagitan ng makalangit na pag-ibig (agape) ng Diyos at ng emosyon ng tao na alam nating lahat na karaniwang ipinapalagay na "pag-ibig":

Ang Karaniwang Ideya ng Pag-ibig	Pag-ibig ng Diyos (Agape)
1. Palaging umaasa sa kagandahan o kabutihan ng pinag-uusapan. Nagmamahal sa "sarili", tulad ng pamilya o sa mga taong mabubuti sa atin.	1. Mahal ang mga pangit o hindi karapat-dapat. "Ipinagkakatiwala ng Diyos ang Kanyang pag-ibig sa atin. Namatay si Cristo para sa atin noong tayo'y mga makasalanan pa [at mga kaaway]" (Roma 5:8, 10).
2. Nakasalalay sa isang pakiramdam ng pangangailangan, tulad ng pagmamahal ng mag-asawa sa kanilang kaniyak dahil sa pangangailangan, o pagmamahal ng mga anak sa kanilang mga magulang at ng mga magulang sa kanilang mga anak dahil kailangan nila ang mga ito.	2. Ang Diyos, na walang hanggan sa kayamanan, ay umiibig dahil lamang sa Kanyang kabutihan. "Siya [si Kristo] ay mayaman; gayon ma'y nagpakadukha Siya dahil sa inyo." (2 Cor. 8:9).
3. Naka-depende sa halaga ng kanyang bagay.	3. Lumilikha ng halaga sa bagay nito.(Isa. 13:12).
4. Tao ang naghahanap sa Diyos. Lahat ng huwad na	4. Hindi ang taong naghahanap sa Diyos kundi ang Diyos na

relihiyon ay nakabatay sa ideya na ang Diyos ay esoteriko, itinatago ang Kanyang sarili. Kaya ang kaligtasan ay nakasalalay sa pagkukusa ng tao.	naghahanap sa tao. "Ang Anak ng tao ay naparito upang hanapin at iligtas..." (Lucas 19:10). Kaya naman, ang kaligtasan ay nakasalalay sa pagkukusa ng Diyos, hindi sa atin.
5. Palaging naghahangad na umakyat nang mas mataas. Patuloy na motibasyon ng makasalanang tao. (Nakikita maging sa pamumuno ng simbahan at mga ministro).	5. Handa nang bumaba. Ang pinakadalisay na paghahayag ng agape ay makikita sa Mga Taga-Filipos 2:5-8. Si Kristo ay nasa pinakamataas na lugar ngunit bumaba sa pinakamababa, "maging ang kamatayan sa krus".
6. Sa madaling salita, ito ay pagmamahal sa sarili. Mahigpit na itinaturo ngayon ng mga modernong lider ng ebanghelikal na ang pangunahing pangangailangan ay ang pagmamahal sa sarili. Ang pagmamahal sa sarili ay nalilito sa wastong paggalang sa sarili na nakasalalay sa pagpapahalaga sa sakripisyo ni Kristo para sa atin. Ang sukdulang dimensyon ng pagmamahal sa sarili:	6. Ito ay ang ganap na pag-aalis ng laman ng sarili. (Ngunit hindi ito asetismo ng mga monghe o pagtangg sa sarili na hinahangad bilang isang paraan tungo sa mas malaking gantimpala sa kalaunan. Ito ay isa lamang relihiyosong oportunismo). "Hindi hinahanap ang sarili", tunay na hinahangad ang ikabubuti ng iba. Ang pinakabuo nitong dimensyon ay ang mga sumusunod:
7. Naghahangad ng imortalidad bilang gantimpala sa langit. Lahat ng relihiyon, Kristiyano man o hindi, ay umaapela sa pangunahing makasariling motibasyon na ito. Ito ang nangingibabaw na motibasyon na ginagamit sa karamihan ng ebanghelismo ng Seventh-day Adventist. Responsable sa makasariling malahiningas na pagkatao.	7. Handang isakripisyo ang buhay na walang hanggan, kahit na ang mawala magpakailanman. Ang sukdulang pagpapakita ay si Kristo sa Kanyang krus kung saan Siya namatay na katumbas ng "ikalawang kamatayan" para sa atin. Sina Moises at Pablo ay mga halimbawa ng mga tinubos na makasalanang nakaalam ng gayong agape. (cf. Ex. 32:32; Rom. 9:1-3).

(Ang mga kontraste ay hinango mula kina Anders Nygren, Agape at Eros, p. 210).

Ang mga pagkakaibang ito ay nagpapaliwanag kung bakit nilikha ni Juan ang kahanga-hangang ekwasyon na "Ang Diyos ay agape". At "ang hindi umiibig [na may agape] ay hindi nakakakilala sa Diyos," ngunit "ang bawat isa na umiibig [na may agape] ay ipinanganak ng Diyos, at nakakakilala sa Diyos. ... Dito'y pinasasakdal ang ating agape, upang tayo'y magkaroon ng katapangan sa araw ng paghuhukom. ... Walang takot sa agape; ngunit ang perpektong agape ay nagpapalayas ng takot. ... Ang natatakot ay hindi pinasasakdal sa agape". Walang sinuman ang makakaimbento o makapagpapasimula ng gayong pag-ibig mula sa isang tao!

"Tayo'y nagmamahal dahil Siya ang unang umibig sa atin" (1 Juan 4:7-19).

Ito ang ideyang nagpabago sa sinaunang mundo noong panahon ng mga apostol (Mga Gawa 17:6). Babaligtarin nitong muli ang mundo kapag naunawaan ng nalalabing simbahan "kasama ng lahat ng mga banal kung ano ang lawak, at haba, at lalim, at taas ... upang malaman ang agape ni Cristo, na higit sa kaalaman (Efeso 3:17-19). Kung wala ang gayong agape, lahat ng ating "mga wika ng mga tao at ng mga anghel" ay "parang tansong tumutunog, o isang simbalong tumutunog"; lahat ng ating propesiya, "kalamayan", at "pananampalataya ... upang alisin ang mga bundok" ay walang kabuluhan. Napakasama ng panlilinlang sa sarili na ating kinahihiligan kaya't maaari nating "ibigay ang lahat ng aking mga ari-arian upang pakainin ang mga mahihirap ... at ibigay ang aking katawan upang sunugin" ngunit kulang sa tunay na motibasyon ng agape (1 Corinto 13:1-3). (Ito, hindi sinasadya, ay ang pagiging malahininga ng Laodicea! Maaari itong magpatuloy nang libu-libong taon at ang gawain ng Diyos ay hindi pa natatapos).

Bagama't ang lahat ng mga relihiyong hindi Kristiyano pati na rin ang apostatang Kristiyanismo ay umaakit sa pagiging makasarili at kawalan ng kapanatagan ng loob ng tao, ang mga apostol ay nagpakita ng isang ebanghelyo na may kakaibang apela. Halimbawa, hindi sinimulan ni Pablo ang kanyang pangangaral sa isang paglalahad ng pangangailangan ng tao, kundi ng gawa ng Diyos. "Nang ako'y pumariyan sa inyo, ... ipinasiya kong huwag maalaman ang anoman sa inyo, maliban kay Jesu-Cristo, at sa

Kaniyang ipinako sa krus" (1 Cor. 2:1, 2). "Ibinigay ko sa inyo una sa lahat ang akin namang tinanggap [una], kung paanong si Cristo ay namatay para sa ating mga kasalanan" (1 Cor. 15:3). Ang resulta ay ang pag-unlad ng tunay na pananampalataya sa puso ng mga tagapakinig. Ang isang halimbawa na binanggit ni Pablo ay ang mga taga-Galacia mismo, na ang tugon ay ang "pakikinig ng pananampalataya" (cf. Gal, 3:1, 2) isang tunay na pagpapahalaga ng puso sa "kahanga-hangang krus, kung saan namatay ang Prinsipe ng kaluwalhatian". Ang ganitong tugon ng puso ay ang tunay na artikulo ng "pananampalataya" na matatagpuan sa pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya sa Bagong Tipan. (Ito, hindi sinasadya, ang mensahe ng ikatlong anghel sa katotohanan!).

Kaya naman ang ganitong pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya ay humahantong sa "pagsunod sa lahat ng utos ng Diyos" (TM 92) kabilang ang kusang pagtanggap sa katotohanan ng Sabbath. "Ang Agape ay ang katuparan ng kautusan." (Roma 13:10).

Ang tunay na Kristosentrikong motibasyon para sa paglilingkod at pagsunod ay nakakakita ng nakakapreskong pagpapakita sa mga panawagan ng mga mensahero noong 1888, kabaligtaran ng halos tuluyang pagkalipol nito sa ating panahon (salamat sa Diyos, nagsisimula na itong lumitaw muli). Sabi ni A.T. Jones:

Nakarinig ako ng isang taong nagsabi ng ganito, tungkol sa gawaing misyonero, "Ah, kailangan kong gumawa ng mas maraming trabaho o wala akong mga bituin sa aking korona. Kailangan kong gumawa ng higit pa o may ibang magkakaroon ng mas maraming bituin kaysa sa akin." Magandang motibo, hindi ba? Ang taong nagtatrabaho para sa mga bituin sa kanyang korona, na maaaring magkaroon siya ng mas maraming bituin kaysa sa iba ay hindi kailanman magkakaroon ng anumang bituin. Hindi iyan ang tamang motibo; walang tamang motibo kundi ang pag-ibig kay Cristo.

Isipin ninyo, mga kapatid ko, kung ako'y magiging labis na masaya at masayang-masaya na makarating sa pinagpalang lugar na iyon, at bibigyan ako ng Tagapagligtas ng korona, sa palagay ba ninyo mga kapatid, na maaari akong tumayo sa Kanyang harapan at isuat ito? ... Sa palagay ba ninyo ay maaari akong tumayo sa harap ng aking panginoon at makita ang bakas ng mga pako sa Kanyang

kamay, at makita ang mga bakas ng mga tinik na tumusok sa Kanyang magandang noo, — sa palagay ba ninyo ay masasabi kong, na maaari akong ... tumanggap mula sa mga kamay na iyon ng isang korona, na ilalagay sa aking ulo? Hindi! Hindi! Gusto kong yumuko sa Kanyang tuhod at ilagay ito sa Kanyang ulo, sapagkat Kanya ang kapangyarihan at ang kaluwalhatian. Nawa'y maging Kanya ang walang hanggang kagalakan, at nawa'y maging akin ang makita ang Kanyang kaluwalhatian, at ako'y masisiyahan.

Kaunti lang ang aking naisip tungkol sa aking korona; ngunit naisip ko na kung makapagdaragdag ako ng isang sinag ng kaluwalhatian sa Kanyang mukha, isang sinag ng kagalakan sa noo na tinusok ng mga tinik, na kung makapagdaragdag ako ng isang kislap ng kagalakan sa mukha na iyon, oh! ... kung gayon ang aking kagalakan ay magiging ganap.... Hayaang ang pag-ibig ni Kristo ang pumigil sa atin.

Mga kapatid, kung itutuon natin ang ating isipan kay Cristo, hindi tayo maaabala sa pag-iisip tungkol sa mga bituin sa ating korona, sapagkat ang ating kaligtasan ay tiyak at ang ating kagalakan ay magiging ganap. Nais Niya tayong gumawa at oh, gumawa tayo mula sa motibong iyan ng pag-ibig. (Sermon, Setyembre 24, 1888, Oakland, California; RG11 (Pangulo) na mga Dokumento, 1863-1901, folder ng mga Manuskrito at Tipirin, Mga Arkibos ng Pangkalahatang Kumperensya).

Masakit para sa atin na mga moderno na pagnilayan ang ganap na pagkakaiba ng motibo sa panawagang ito sa labis na popular sa ating panahon. Gustung-gusto nating umawit ng, "Mayroon bang mga bituin sa aking korona?" (Marami sa ating mga himno at awit ng ebanghelyo ay kasinglayo ng relihiyon sa Bagong Tipan gaya ng teolohiya ni Augustine na siyang naging batayan ng medyebal na kabanalan). Ang himno sa itaas ay isinulat noong 1897 (Church Hymnal No. 626) at inilalarawan ang pagtalikod sa agape ng Bagong Tipan na nagsimula sa sinaunang simbahan at hindi pa kailanman maayos na naharap at naitama.

Matagal bago pa man binago ang tunay na Sabbath tungo sa Linggo, sinaway na ng ating Panginoon ang "anghel ng iglesia sa Efeso," "Mayroon akong laban sa iyo, dahil iniwan mo ang iyong unang pag-ibig (agape)" (Pahayag 2:4). Mababaw nating ipinapalagay na ito ay isang uri ng romantikong pagtalikod sa

pananampalataya, na binibigyang-kahulugan ang "unang pag-ibig" batay sa ating sariling mga emosyonal na karanasan. Ngunit hindi dito tinatalakay ng ating Panginoon ang sentimentalismo.

Ang nag-iisang konsepto ng Bagong Tipan na pangunahing kinamumuhian ni Satanas ay ang agape, ang mismong kabaligtaran ng kanyang *raison d'etre*. Dahil ito ang prinsipyong epektibong sumisira sa kanyang egosentrikong pangako, ang agape ang naging una niyang target ng pag-atake sa sinaunang simbahan. Ang mga isinulat ng "Mga Ama" ay nagdodokumento sa katotohanan ng utos ng ating Panginoon sa "anghel ng simbahan ng Efeso". Tulad ng mga anay na palihim na naghuhukay mula sa kaibuturan, ang mga ideya mula sa paganismo ay nagsimulang makapasok sa sinaunang simbahan. Una ay ang ideya ng makasariling pag-ibig (eras) bilang alternatibo sa agape ng Bagong Tipan, upang palitan ang tunay na motibasyon na nakasentro kay Kristo ng isang egosentriko. Ang pagpapalit ng Sabbath tungo sa Linggo ay hindi kailanman matatanggap ng mga sinaunang Kristiyano kung hindi pa naitatag ang pundasyon sa pamamagitan ng paghahalo ng tunay na konsepto ng pag-ibig.

Ang teolohiyang Romano Katoliko, sabi ni Nygren, ay batay sa pagsasanib ng dalawang ideya (op. cit., *passim*). Si Augustine ang teolohikong "ama" na nagpangyari nito, kasama ang kanyang mga ideya ng determinismo, predestinasyon, at orihinal na kasalanan. Ang kanyang bagong ideya ng "pag-ibig" ay tinawag niya (sa Latin) na *caritas*, kung saan nagmula ang ating salitang "charity," na nagdulot ng labis na kalituhan sa ating mga King James Bible bilang isang pagtatangka na isalin ang agape. Ang ideyang medyebal ay halos natabunan ang biyaya ng Diyos.

Sa maikling panahon, sinubukan ni Luther na basagin ang sintesis upang maibalik muli ang agape. Ngunit pagkatapos ng kanyang kamatayan, bumalik ang kanyang mga tagasunod sa pinaghalong konsepto, dahil hindi nila maiwan ang doktrina ng natural na imortalidad ng kaluluwa. Halos lahat ng mga simbahan, nang walang anumang epektibong eksepsiyon, ay nagmana ng nakalilitong ideyang ito ng pag-ibig, kasama ang pangingingilin ng Linggo, at ang natural na imortalidad ng kaluluwa mula sa medyebal na Romanismo. Ang ilan sa kanilang mga pinuno ay tiyak na halos kaawa-awang nananabik na bumalik sa mga dalisay na katotohanan ng Bagong Tipan, ngunit hindi pa nila nararamdaman ang daan.

Saanman matagpuan ng isang tao ang ideya ng natural na imortalidad ng kaluluwa, doon niya tiyak na matatagpuan ang pagiging makasarili bilang nangingibabaw na konsepto ng pag-ibig. Ito ay kasing-iba sa ideya ng pag-ibig sa Bagong Tipan tulad ng pagkakaiba ng Linggo sa Sabbath, ngunit isa ring matalinong dinisenyong huwad. Ang doktrina ng natural na imortalidad ng kaluluwa ay isang bandila na nagbabala sa atin: dito ay hindi ka makakahanap ng tunay na pag-unawa sa walang hanggang ebanghelyo ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya dahil walang tunay na ideya ng pananampalataya sa Bagong Tipan, tiyak na hindi yaong naaayon sa paglilinis ng santuwaryo.

Ito ang isa sa mga tunay na dahilan kung bakit nagbabala si Ellen White laban sa mga panganib ng mali ngunit banayad na pagkakamaling ito. Ang sukdulang Espiritwalismo ay isang huwad na katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya:

Hindi matagumpay na mapaglabanan ng popular na ministeryo ang Espiritismo. Wala silang anumang paraan upang protektahan ang kanilang mga kawan mula sa nakapipinsalang impluwensya nito. ... Ang imortalidad ng kaluluwa ... ang pundasyon ng Espiritismo. (1T 344).

Sa pamamagitan ng dalawang malalaking kamalian, ang imortalidad ng kaluluwa at ang kabanalan ng Linggo, dadalhin ni Satanas ang mga tao sa ilalim ng kanyang mga panlilinlang. Habang ang una ang naglalatatag ng pundasyon ng Espiritismo, ang huli naman ang lumilikha ng ugnayan ng simpatiya sa Roma...

Habang mas ginagaya ng Espiritismo ang Kristiyanismo sa pangalan ng panahong iyon, mas malaki ang kapangyarihan nitong manlinlang at manghuli. Si Satanas mismo ay napagbagong-loob, ayon sa modernong kaayusan ng mga bagay. Magpapakita siya sa katangian ng isang anghel ng liwanag. Ang mga Protestante, na nagtakwil ng kalasag ng katotohanan, ay malililinlang din. Ang mga Papa, Protestante, at mga makamundo ay parehong tatanggap ng anyo ng kabanalan nang walang kapangyarihan. (GC 588).

Ang kapayakan ng tunay na kabanalan ay nababaon sa ilalim ng tradisyon.

Ang doktrina ng likas na imortalidad ng kaluluwa ay isang pagkakamali na ginagamit ng kaaway upang dayain ang tao. Ang pagkakamaling ito ay halos pangkalahatan...

Ito ay isa sa mga kasinungalingang hinulma sa sinagoga ng kaaway, isa sa mga nakalalasong sipon ng Babilonia. (EV 247).

Bakit imposibleng umiral ang tunay na pag-ibig sa Bagong Tipan kasabay ng "makamandag na paghila ng Babilonia"? Bakit hindi makita ng Babilonia ang krus, makita ang nakagapos, at maranasan ang tunay na pananampalataya sa Bagong Tipan? Bakit hindi niya maipahayag ang tunay na ebanghelyo?

Mahalaga sa ideya ng natural na imortalidad ng kaluluwa ang pananaw na si Kristo ay hindi naghandog ng walang hanggang sakripisyo nang Siya ay mamatay sa krus. Sinabi Niya sa nagsisising magnanakaw, "Tatanggap tayo ng malaking gantimpala ngayon." "Ngayon ay makakasama kita sa paraiso" (Lucas 23:43). Oo, pareho silang sinasabing pumunta roon nang araw na iyon! Sa buong pagsubok Niya, ang ating Panginoon ay pinanatili ng pag-asa ng gantimpala at inaliw ng katiyakan na hindi Siya tunay na mamamatay. Ang Kanyang sakripisyo ay pisikal na paghihirap lamang at kahihiyang ng tao, na pansamantala lamang. Gumawa si Moises ng mas malaking sakripisyo para sa Israel nang hilingin niya na burahin ang kanyang pangalan mula sa Aklat ng Buhay kung ang Israel ay hindi mapapatawad (Ex. 32:32)! Ngunit sa popular na pananaw na ito, ang ganap na pag-aalis ng sarili sa pag-ibig ni Kristo ay malinaw na naalis. Siya ay naudyukan lamang ng makasariling pagmamalasakit; o kahit papaano ang pag-asa ng gantimpala ay lubusang nahalo sa Kanyang pag-ibig.

Ngunit ang tunay na pananaw sa Bibliya ay ang sakripisyo ni Cristo ay tunay na walang hanggan at walang hanggan. Hindi lamang ang Kanyang katawang tao ang "namatay"; Siya mismo ay namatay na katumbas ng "ikalawang kamatayan," ang kamatayan na walang pag-asa ng pagkabuhay na mag-uli. Bilang Siya mismo ang walang hanggang Anak ng Diyos, ang gayong sakripisyo ang sukatan ng walang hanggang pag-ibig, na higit pa sa ating kakayahang lubos na pahalagahan. Bagama't Siya ay tunay na pinanatili ng maliwanag na katiyakan ng biyaya ng Kanyang Ama hanggang sa sandaling bumalot ang kadiliman sa Kalbaryo, dumating sa Kanya noon ang kakila-kilabot ng isang malaking kadiliman nang Siya ay sumigaw,

"Diyos ko, Diyos ko, bakit mo ako pinabayaan?" ang mukha ng Ama ay ganap na natago. Ang buong bigat ng ating pagkakasala ay pumipilit sa Kanya. Pagkatapos ay nawala sa Kanya ang pagkabuhay na mag-uli at ang gantimpala sa hinaharap:

Hindi makita ng Tagapagligtas ang mga pintuan ng libingan. Hindi ipinakita sa Kanya ng pag-asa ang Kanyang pagbangon mula sa libingan bilang isang mananakop, o ang pagsabi sa Kanya ng pagtanggap ng Ama sa sakripisyo. Natakot siya na ang kasalanan ay lubhang nakakasakit sa Diyos kaya't ang Kanilang paghihiwalay ay magiging walang hanggan. Nadama ni Kristo ang sakit na mararamdaman ng makasalanan kapag ang awa ay hindi na mamamagitan para sa nagkasalang lahi. (DA 753).

Ang walang hanggang dimensyong ito ng pag-ibig ni Kristo ang natatabunan ng doktrina ng likas na imortalidad na pag-ibig ng paganismo at kapapahan. Walang simbahang nanghahawakan sa konseptong ito ang sapat na makakapagpahalaga sa krus, o makapangangaral nito sa wastong kapangyarihan nito. Ang maling doktrinang ito ay lalong nagpapahirap sa "agape ni Kristo" na tunay na pumigil sa atin, dahil wala ang mataas na katapatan nitong realismo. At sa ganitong paghaluan ng agape, ang pananampalataya ay nahaluan din; at hindi maiiwasan na ang katuwiran ay maaalisan din ng tunay nitong mga dimensyon. Walang maaaring magbunga nito kundi ang pagsuway sa batas, patuloy na pagkakasala, pagiging makasarili, at pagiging malahininga, na pawang nababalot bilang "kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya".

Kaya, nang sabihin ni Juan na ang pag-ibig (agape) ay mula sa Diyos (1 Juan 4:7), ang ibig niyang sabihin ay wala nang ibang mapagkukunan. "Narito ang pag-ibig (agape), hindi sa tayo'y umibig sa Diyos, kundi tayo'y inibig niya, at isinugo ang Kanyang Anak upang maging pampalubag-loob para sa ating mga kasalanan" (talata 10). Ngunit maaari nating ibuod ang pag-ibig sa mga paraan na ang "pagpapalubag-loob" na iyon ay halos itinatangi o kahit papaano ay natatakpan, ng popular na maling doktrinang ito. Lumilikha ito ng isang kalituhan o pahinga: (1) Hindi tunay na ibinigay ng Ama ang Kanyang anak kundi ipinahiram lamang Siya; (2) Ang Kanyang pag-ibig ay kinondisyon ng isang makasariling pag-asam ng gantimpala; (3) Wala Siyang ginawang tunay na sakripisyo na higit pa sa kinailangang gawin ng maraming martir, tulad ng mga pisikal na pagdurusa, ngunit pinanatili ng higit na pag-

asa kaysa sa maraming tao nang sila ay mamatay; (4) Hindi Siya tunay na namatay, ngunit agad na pumasok sa isang mas mataas na estado ng malay na pag-iral sa paraiso; (5) sa pinakamaganda, ang pag-ibig na "nananahan sa puso ni Kristo", ayon sa pagkakaintindi, ay isang sintesis ng agape at eros na kapareho ng caritas ni Augustine, ang batayan ng Romanismo noong medyebal.

Kaya naman ninakawan ang krus ng tunay nitong kaluwalhatian at ang pag-ibig sa Bagong Tipan ay napapawalang-bisa. Samakatuwid, awtomatiko ring ninakawan ang tunay nitong nilalaman, at "patay" na, gaya ng babala sa atin ni Santiago. Hindi ito makapagbubunga ng tunay na pagsunod. Ang takot o pag-aalala para sa personal na seguridad ay nananatiling nangingibabaw na motibasyon para sa kaluluwa ng tao. Hindi magagamit ng krus ang tunay nitong kapangyarihan dahil nababalot ito ng mahiwagang kalituhan tulad ng isang taluktok ng bundok na napapalibutan ng mga ulap. Hindi nakakapagtaka na si Kristo ay nag-alala sa simula ng proseso sa sinaunang simbahan na humantong sa malaking apostasiya — "iniwan mo ang iyong unang agape." Hanggang sa makita at tanggapin ng Ebangelismo ang katotohanan ng kalikasan ng tao sa liwanag ng krus, hindi nito lubos na matatanggap ang krus ng tunay na pangingilin ng Sabbath, o iba pang "mga pagsubok na katotohanan" ng mensahe ng ikatlong anghel.

""Ang" "popular na ministryo" ay lubos na taos-puso, alam natin, at lubos na masigasig at dedikado. Ngunit bilang isang katawan, wala silang makatarungang pagpapahalaga sa "lapad, at haba, at lalim, at taas" ng "agape ni Cristo, na di-maaabot ng kaalaman" (Efeso 3:18, 19). Itinatago sa kanila ng kanilang mga maling doktrina ang tunay na pag-ibig. Ang kanilang konsepto ng Kristiyanong pag-ibig ay mas malapit sa ideya ng Katoliko kaysa sa pag-ibig sa Bagong Tipan. Sa pinakamataas na anyo nito, hindi nito maaaring itapon ang makasariling motibo nito. Ang lahat ng ito ay madali nating makikilala.

Ngayon, ang mahalagang tanong ay: Ang mga Seventh-day Adventist ba sa pangkalahatan ay mayroon ding parehong pangunahing ideya ng pag-ibig gaya ng mga popular na simbahan? Mas partikular, mayroon ba silang parehong ideya ng "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya" na taglay ng mga popular na simbahan bunga ng kanilang paniniwala sa natural na imortalidad ng kaluluwa? Ayon sa True Witness of Revelation 3, "ang anghel ng

simbahan ng mga taga-Laodicea" ay may problema sa bagay na ito, ngunit tapat at taos-pusong "hindi alam" ang kanyang tunay na kalagayan. Sapat na ba ang pag-ikot ng mga kamay sa orasan upang ating matingnan ang nakaraan nang obhetibo/objective?

Kung ang "anghel ng Simbahan" ay hindi "mahirap" sa tunay na pananampalataya at pag-ibig sa Bagong Tipan, paano niya paulit-ulit na hihiramin ang "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya" mula sa mga sikat na simbahang ito na may hawak ng "mga makamandag na salin ng Babilonia"? Iilan lamang ang mga halimbawang nagpapakita ng katotohanan. Hindi pa masasabi ang buong kwento:

1. Dahil sa hindi pag-unawa sa mensahe noong 1888, noong dekada 1890, may tendensiyang malito ang * Ang Lihim ng Kristiyano sa Isang Masayang Buhay* ng awtor na Quaker na si Hannah Whitall Smith at ang tunay na katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya, (cf. General Conference Bulletin, 1893, pp. 358, 359). Hiniram naman ng awtor na si Smith ang kanyang mga ideya mula kay Fenelon, isang mistiko ng Romano Katoliko sa korte ni Louis XIV, na ginugol ang kanyang buong buhay sa pagsisikap na ibalik ang mga Protestante sa Roma. (cf. Great Controversy, p. 272; Britannica, 1968, vol. 9, p. 169). Hanggang ngayon, ang mga ideya ni Smith (at samakatuwid ay kay Fenelon) ay itinataguyod ng marami bilang tunay na katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Ito ang natural na resulta ng isang taos-pusong kamangmangan sa tunay na pagkakaiba sa pagitan ng mga konsepto ng pananampalataya ng mga Romano at Bagong Tipan.

Sa paglipas ng mga dekada, nagkaroon ng mga kitang-kitang halimbawa ng kalituhang ito tungkol sa mga konsepto ng Romano Katoliko tungkol sa kabanalan at sa "panloob na buhay". Itinuturing na popular at tanda ng sopistikasyon ang mainit na pagpapahalaga sa mga turo nina Pascal at Fenelon. At sa katunayan, may mga kumikinang na hiyas ng pilosopikal na kagandahan sa kanilang mga akda. Ang pag-aaral ng "pagtalikod sa sarili" ni Fenelon ay itinuring na halos kapareho ng konsepto na itinuro sa mga sulatin ni Ellen G. White, dahil sa kawalan ng kamalayan sa kahalagahan ng agape. Tila mayroong init ng espirituwal na alab na nakakabighani. Hindi

nakakagulat na maraming kabataan ang inosenteng nalito at naligaw.

Ang paghahalo ng totoo at ng hindi totoo ay mahalagang parehong proseso na humantong sa paghahalo ni Augustine ng agape at Helenistikong pag-ibig na siyang pundasyon ng medyebal na Romanismo. Ang kakulangan ng pag-unawa ang naging problema noon at ngayon. Paano kaya umiral ang ganitong kalituhan kung may malinaw na pag-unawa sa mensaheng ibinigay ng Panginoon sa mga taong ito noong 1888? Isang kamalian ang pag-aakalang ang mga maling konsepto ay nadadalisay kapag hinaluan ng mga sipi mula sa Espiritu ng Propesiya na para bang ang arsenic ay maaaring mapawalang-bisa kung hahaluan ng harina.

Sa parehong panahon ng dekada 1890, may tendensiyang malito ang mga konsepto ng Roma tungkol sa "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya" sa mensahe noong 1888. Ito rin ay dahil sa hindi pagpapahalaga sa mensaheng ipinadala sa atin ng Panginoon. Kaya naman, ang kawalan ng katiyakan tungkol sa mensahe noong 1888 ay naghandang entablado para sa sunod-sunod na mga paglalakbay sa Seventh-day Adventist patungo sa mga teologo na hindi Adventista upang makahanap ng tulong sa pag-unawa at pagpapahayag ng "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya".

Ang ilan sa mga kapatid, simula noong pulong sa Minneapolis, narinig ko na ang aking sarili na nagsabing "amen" sa pangangaral sa mga pahayag na lubos na pagano at hindi alam na ito ay katuwiran ni Cristo. Ang ilan sa mga hayagang tutol doon noong panahong iyon, at bumoto nang nakataas ang kamay laban dito,... mula noon ay narinig ko na ang nagsabing "amen" sa mga pahayag na hayag at tiyak na ka-papahan gaya ng maisasaad mismo ng simbahang papa. (*General Conference Bulletin*. 1893, p. 244; A.T. Jones).

Upang magkatabi ninyong maunawaan ang dalawang bagay — ang katotohanan ng pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya, at ang kasinungalingan nito — babasahin ko ang sinasabi nitong [paniniwalang Katoliko], at pagkatapos ay ang sinasabi ng Diyos sa *Mga Hakbang Patungo kay Kristo* ... Gusto kong makita ninyo kung ano ang ideya ng Romano Katoliko tungkol sa pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya, dahil

kinailangan ko itong harapin sa mga nagpapakilalang Seventh-day Adventist sa nakalipas na apat na taon. Ang mga mismong bagay na ito, ang mga mismong ekspresyong ito na nasa aklat Katolikong ito kung ano ang pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya at kung paano ito makakamit, ay mga ekspresyon lamang na ginawa sa akin ng mga nagpapakilalang Seventh-day Adventist kung ano ang pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya.

Gusto kong malaman kung paano tayo makapagdadala ng mensahe sa mundong ito, na nagbabala sa kanila laban sa pagsamba sa halimaw gayong pinanghahawakan natin ang mga doktrina ng halimaw/beast. ... Panahon na para maunawaan ito ng mga Seventh-day Adventist (Ibid., p. 261, 262. Tingnan din ang pahina 265, 266).

Marami ngayon ang taos-pusong naniniwala na pinarangalan ng Panginoon ang mga simbahang nangingilin ng Linggo na nanghahawakan sa likas na imortalidad ng kaluluwa sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanila ng "parehong liwanag" ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya na ibinigay Niya sa atin noong 1888. Ayon sa pananaw na ito, ang mga nanghahawakan sa "dalawang malalaking pagkakamali" na ito, ang "mga nakalalasong himig ng Babilonia", ay nauunawaan at ipinapahayag sa mundo ang tunay na "walang hanggang ebanghelyo". Ang nalilitong paniniwalang ito ay talagang tumatama sa pinakasentro ng pag-iral ng Seventh-day Adventist sa pamamagitan ng pagtatanong sa pagiging natatangi ng "walang hanggang ebanghelyo" habang ipinagkatiwala sa atin ng Panginoon ang mga tunay na konsepto ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya:

Ang iba, na hindi natin kapanalig, ay naudyukan na muling pag-aralan ang parehong katotohanan ng Katuwiran sa pamamagitan ng Pananampalataya, halos kasabay nito [1888], na totoo sa kasaysayan, gaya ng nabanggit sa ibang lugar. (Movement of Destiny, p. 255, talababa, idinagdag ang diin.)

Hindi natin gaanong nababatid ang mga magkakatulad na kilusang espirituwal na ito — ng mga organisasyon sa labas ng Kilusang Adbiyento — na may parehong pangkalahatang pasanin at diin, at lumilitaw nang halos parehong oras. ... Ang salpok ay malinaw na

nagmula sa iisang Pinagmulan. At sa tamang panahon, ang Katuwiran sa Pamamagitan ng Pananampalataya ay nakasentro noong taong 1888. Halimbawa, ang kilalang Keswick Conferences ... ang Northfield Bible Conferences, na itinatag ni Dwight L. Moody, ... mga lalaking tulad nina Murray, Simpson, Gordon, Holden, Meyer, McNeil, Moody, Waugh, McConkey, Scroggie, Howden, Smith, McKensie, McIntosh, Brooks, Dixon, Kyle, Morgan, Needham, [A.T.] Pierson, Seiss, Thomas, West at marami pang iba — lahat ay nagbibigay ng pangkalahatang diin na ito [1888]. Hindi mabilang na bilang ang nakakilala at napagpala ng kanilang mga isinulat. At kabilang dito ang marami sa ating sariling mga kalalakihan. (Ibid., pp. 319-321, idinagdag ang diin).

Makatarungan lamang na kilalanin natin na nakita ng may-akda na may mga limitasyon sa mga konsepto ng mga hindi Adventistang ito. Ngunit mas malinaw lamang nitong itinaturo ang tunay na problema: Marami sa mga mahahabang dekadang ito ang hindi kumilala na mayroong dalawang ganap na magkahiwalay at magkasalungat na "paaralan" ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya, ang isa ay nagmumula kay Cristo at sa Kanyang mga apostol, at ang isa naman ay nagmumula sa malaking "pagtalikod" na darating sa magkakasunod na huling yugto nito sa "pagbagsak ng Babilonia" mula noong 1844. Ang dalawang "paaralan" na ito ay may mga magkasalungat na pananaw sa pag-ibig at pananampalataya sa Bagong Tipan. Sa halip, ipinapalagay natin na ang "popular na ministeryo" ay awtomatikong nauunawaan ang tunay na ebanghelyo — hindi lang sila "sapat na lumalayo".

2. Noong mga dekada ng 1920 at 1930, ipinapakita ng tala na marami sa atin ang buong puso at masigasig na tumanggap at sumuporta sa mga ideya ng Sunday School Times tungkol sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya na kilala bilang "Ang Matagumpay na Buhay". Inilalarawan ng kasaysayang ito ang katotohanan ng mga salita ng ating Panginoon na kailangan nating "bumili" sa Kanya ng "ginto", at hindi mula sa "popular na ministeryo":
 - a. Ang unang hakbang ay tila ang paglalathala ng The Doctrine of Christ (Review and Herald, 1919). Sumipi ang awtor mula sa isang hindi kilalang sanggunian, na sumasang-ayon, bilang suporta sa ideya ng "Ang Matagumpay na Buhay". Isiniwalat ng imbestigasyon

na ang pinagmulan ng awtor ay isang aklat na isinulat ni Robert C. McQuilkin, Corresponding Secretary, Victorious Life Conferences, Princeton at Cedar Lake, 1918, na inilathala ng Headquarters for Victorious Life Literature, Philadelphia. Isinulat ng editor ng Mga Oras ng Sunday School ang paunang salita ng aklat ni McQuilkin:

Ang bago at hindi pa natutuklasang bansa ng Victorious Life ang nagbuklod sa amin, kay Bob McQuilkin at sa akin,... ang dayuhang lupain ng mga kayamanan at kasiyahang hindi pa napapanaginipan.... Natutuwa ako na ibinabahagi na niya ngayon ang kanyang mga natuklasan at paniniwala sa marami, sa pamamagitan ng mga pag-aaral na ito sa Matagumpay na Buhay. (Charles G. Trumbull, Mga Pag-aaral sa Matagumpay na Buhay, Paunang Salita).

- b. ***Agad na nagsimula ang gawain ng Doktrina ni Kristo*** sa atin at di-nagtagal ay nakatagpo tayo ng mga may kakayahan at kilalang tagapagsalita na isa-isa na sumusuporta sa mga konseptong inangat. Ang "Ang Matagumpay na Buhay" ay matibay na nagtatag ng egosentriko at "Ebanghelikal" na konsepto ng pag-ibig sa Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw at lubos na inakay ang simbahan palayo sa mga konsepto ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya na siyang nagpatangi sa mensahe noong 1888. Tulad ni Fenelon, ang programa ay upang maghanap ng mga sipi mula kay Ellen G. White na tila, wala sa konteksto, ay sumusuporta sa mga ideya ng Sunday School Times, mga sipi na talagang hindi mauunawaan maliban sa konteksto kung saan niya isinulat ang mga ito — ang mensahe noong 1888. Isang teolohikal na tesis sa Seminaryo ang nagsasabi tungkol sa kasaysayang ito:

Halos kasabay nito [1920] ... pinag-isipan ng iba't ibang pinuno ng denominasyon ang tinatawag na "matagumpay na buhay". ... Sa sesyon ng Pangkalahatang Kumperensya noong 1922. ... Sa talumpati ni A.G. Daniells sa mga delegado, sinabi niya na naniwala na siya sa tinatawag na "matagumpay na buhay." ...

Si O. Montgomery, na noon ay bise-presidente ng South American Division, at kalaunan ay isa sa mga pangkalahatang bise-presidente ng pandaigdigang organisasyon, ay nagsabi na "malaki ang diin" na ibinigay sa temang iyon "kamakailan lamang". Tinukoy niya ang mga artikulong isinulat para sa mga denominasyonal na journal at sermon na kanyang narinig. Inakala niya na itinuturing ito ng ilan na isang yugto ng karanasang Kristiyano na hindi pa naranasan noon. Ipinakita niya na ito mismo ang karanasang binanggit ng mga Adventista bilang bahagi ng pagbibigay-katwiran at katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya...

Si C. H. Watson, na noon ay isa sa mga bise-presidente ng Pangkalahatang Kumperensya, ay ginamit ang ideya ng "matagumpay na buhay" sa isang Linggo ng Pagbasa ng Panalangin para sa 1923. (Mga Pag-unlad sa Pagtuturo ng Pagbibigay-katwiran at Katuwiran sa Pamamagitan ng Pananampalataya sa Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw pagkatapos ng 1900, ni Bruno William Steinweg, 1948, pp. 39-43).

Tandaan na ang mga tagapagsalitan ng ito noong dekada 1920 ay ang mga kapatid na binanggit ni Dr. Froom na naggigiit na tinanggap ang mensahe noong 1888. (*Op. cit.*, pp. 681- 686).

- c. Ang muling pagkabuhay ng relihiyon na lumaganap sa mga sikat na simbahan noong panahong iyon ay masigasig na tinanggap ng ating mga kapatid. Wala tayong makikita sa mga talaan ng Review na mga tinig na tumututol ng sinumang nakaunawa na ang "Ang Matagumpay na Buhay" ay isang katuparan ng sumusunod na babala sa Malaking Tunggalian:

Bago dumating ang panahon para sa ganitong kilusan [ang Malakas na Sigaw], sisikapin niya [si Satanas] na pigilan ito sa pamamagitan ng pagpapakilala ng isang huwad. ... Iipapakita niya na ang espesyal na pagpapala ng Diyos ay ibinubuhos; magkakaroon ng mahahayag na itinuturing na malaking interes sa relihiyon. Marami ang magsasaya na ang Diyos ay gumagawa nang kamangha-mangha para sa kanila, gayong ang gawain ay gawa ng ibang espiritu. (GC 464, idinagdag na diin.)

Ang sumusunod ay isang halimbawa ng mga pahayag ng mga manunulat sa Review and Herald:

" Ang "Matagumpay na Buhay" ay isa lamang ekspresyon para sa "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya". (R&H, Nov. 11, 1920).

" Ang ""Ang Matagumpay na Buhay"" ay walang iba kundi simpleng Kristiyanismo ayon sa Bibliya. (Editor, R&H, July 6, 1922).

Ang mga sumusunod na sipi ay kinuha nang literal mula sa isang maliit na aklat tungkol sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya noong panahong iyon na naglalarawan ng patuloy na pagsandig sa tinatawag ni Ellen White na "ministeryo ng nakararami.":

Sabi ni Cortland Myers, sabi ni Dr. L. Munhall, sabi ni Cortland Myers, sabi ni Robert F. Horton, sabi ni Henry Van Dyke, sumulat... Sabi ni Whitefield Edwards, sabi ni Dr. W.T. Grenfell, sa paanan ni D.L. Moody. Sabi ni Charles Dickens, sabi ni Sherwood Eddy, sabi ni Obispo Hannington, sabi ni Amos R Wells. Minsan ay sinabi ni Charles G. Finney, sabi ni D.L. Moody, sabi ni Forrest Hallenbeck, sabi ni John Wesley... sabi, sabi ni John R. Mott, sabi ni Charles G. Trumbull, sabi ng Sunday School Times... (Nag-iisa Kasama ang Diyos, Pacific Press).

Isang malinaw na halimbawa ng kalituhan na namayani ay ang pagtatangkang hikayatin si Ellen G. White na suportahan ang sigasig ng " Ang Matagumpay na Buhay" sa pamamagitan ng pagbibigay ng karapatan sa isa sa kanyang mga liham (tingnan ang Testimonies to Ministers, pp. 516-520). Ito ay mauunawaan dahil ang aklat ay tinipon noong kasagsagan ng kilusan (1922).

3. Dapat nating tingnan ang Sesyon ng Pangkalahatang Kumperensya noong 1926 na ginanap sa Milwaukee. Ito ay isang magandang okasyon at ang mga delegadong nagtipon doon ay taimtim na nangaral. Hindi nila kailanman inakala na ang gawain ay hindi pa rin matatapos pagkalipas ng mahigit kalahating siglo:

Umaasa at naniniwala ang lahat na ang sesyong ito ng Kumperensya ay mamarkahan bilang isang hindi pangkaraniwang espirituwal na sesyon. Tila marami ang naniniwala na ang panahon ay ganap nang dumating para sa kilusang ito na sumulong sa isang

makapangyarihang kilusan para sa pagtatapos ng gawain (Carlyle B. Haynes, General Conference Bulletin, 1926, p. 3).

Isang taimtim at tapat na manunulat ang nagsasabi sa atin na ang Kumperensya noong 1926 ay mas mahalaga kaysa sa Kumperensya noong 1888:

Matatag ang aking opinyon na makabubuti kung hindi gaanong bibigyang-diin ang 1888 at mas bibigyang-diin ang 1926. Sa katunayan, ang Pangkalahatang Kumperensya ng 1926 ay kung ano sana ang 1888 kung nagkaroon lamang ng mas malaking pagkakaisa sa kahulugan ng ebanghelyo. (Norval F. Pease, Ang Pananampalatayang Nagliligtas, p. 59).

Sa paghahanap ng ebidensya na tunay nating tinanggap ang mensahe ng Panginoon tungkol sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya, binabanggit ng ilan ang Sesyon ng Pangkalahatang Kumperensya noong 1926 bilang isang halimbawa ng positibong "tagumpay". Ang mga mensaheng ibinigay ay malalim na espirituwal at maalab. Ito ay isa sa aming pinakamahasag na mga Sesyon, walang duda.

Iminumungkahi ng isang may-akda: "Wala nang mas positibong ebidensya ng espirituwal na paglago at kapanahunan [mula noong 1888] ang maihaharap kaysa sa mga sermon noong 1926" (Pease, op. cit.). Sa madaling salita, ang pinakamatibay na ebidensya para sa pagtanggap sa mensahe noong 1888 ay ang mga mensahe noong Sesyon ng 1926.

Ngunit habang sinusuri ng isa ang mga mensaheng iyon, ano ang kanyang matutuklasan? Halos ganap na kawalan ng mga pangunahing motibo na nagpatangi sa mensahe noong 1888! Hindi namamalayan, ang ating mga kapatid noong 1926 ay nalayo sa mensaheng nilayon upang tapusin ang gawain ng Diyos at lubos na naimpluwensyahan ng "Matagumpay na Buhay" na humiram mula sa "ministeryo ng publiko". Sabihin nating sila ay kahanga-hanga, maka-Diyos, dedikado, at kahanga-hangang mga lalaki at babae. Gusto nating isipin ang ating mga ninuno sa ganoong paraan. Ngunit taglay ba nila ang "ginto"? Dalawang katotohanan ang nagpapaliwanag sa sagot: (a) Kung ang mensahe noong 1888 ay nagsimulang tugunan ang pangangailangan, gaya ng sinabi ni Ellen White; ang mga mensahe noong 1926 ay kulang sa nilalamang iyon.

Ito ay mapapatunayan sa pamamagitan ng pagsusuri ng motibo. (b) Ang paglipas ng mahigit kalahating siglo mula noong 1926 ay nagpapahinala sa pag-aangkin na ang Kumperensya noong 1926 ay isang tagumpay kung saan ang 1888 ay isang pagkatalo.

Di-nagtagal pagkatapos, inilathala ni Elder A.G. Daniells ang kanyang bantog at mahalagang * Si Kristo ang Ating Katuwiran*. Naglalaman ito ng mga prangkang pahayag na umaamin na ang mensahe noong 1888 ay hindi kailanman tunay na tinanggap (mga pahina 39, 55, 58, 59, 63, 79, 86, edisyon ng 1926). Ngunit hindi wastong muling ginawa ng may-akda ang mensahe mismo noong 1888. Halos wala sa mga natatanging aspeto ng mensahe noong 1888 ang naipahayag doon. Kahit ang mga sipi na ginamit ni Ellen G. White ay tila pinili sa paraang iniwasan o sinasala ang mga ito.

Sa pagtatapos ng kanyang aklat na naglalayong ibuod ang kanyang ideya ng "pagpasok sa pintuan ng pananampalataya", bumalik siya sa pagbibigay-diin sa sariling pagsisikap ng tao (pp. 130, 131). Ipinagkatiwala niya ang pag-asa sa pangunahing kaisipan ng legalismo nang mga pitong beses sa isang talata lamang — "dapat nating" gawin ito o iyon (pp. 131, 132). Ang ganitong mga pangaral — "dapat tayong" manalangin nang higit pa, "dapat tayong" maniwala nang higit pa, "dapat nating" basahin nang higit pa ang ating mga Bibliya, "dapat tayong" maging mas taimtim, "dapat tayong" magsakripisyo nang higit pa — ay madalas na lumilitaw sa mga taimtim na panawagan ng ating mga pangkalahatang pinuno noong mga panahong iyon. Ipinapakita nito ang kamangmangan sa tunay na motibasyon sa Bagong Tipan — tunay na pananampalataya na awtomatikong nagbubunga ng ganap na pagtatalaga.

Tinapos ni Daniells ang kanyang aklat na may isang panig na diin sa pagbibigay-katwiran sa pagbubukod ng tunay na pagpapabanal, isang konsepto na mas malapit sa ideya ng "matagumpay na buhay" ng Sunday School Times kaysa sa konsepto noong 1888 ng paghahanda para sa pagsasalin:

At sa bawat araw na dumarating at lumilipas, dapat tayong mapagpakumbabang magsumamo sa harap ng trono ng biyaya para sa mga merito, ang ganap na pagsunod, ni Cristo kapalit ng ating mga pagsalangsang at mga kasalanan. At sa paggawa nito, dapat tayong maniwala at mapagtanto na ang ating pagpapawalang-sala ay dumarating sa pamamagitan ni Cristo bilang ating kahalili at

tagapanagot, na Siya ay namatay para sa atin, at Siya ang ating pagbabayad-sala at katuwiran... (Si Kristo ang Ating Katuwiran, p. 132).

Sa katunayan, kahit minsan sa kanyang aklat ay tila hindi napagtanto ni Elder Daniells na si Kristo ang ating halimbawa at "kahalili". Ang may-akda ay taimtim at taos-puso at ang kanyang aklat ay tunay ngang mahalaga; ngunit malinaw nitong ipinapakita ang impluwensya ng sigasig ng "matagumpay na buhay" sa pag-akit sa atin palayo sa tunay na puso ng mensahe noong 1888. (Halimbawa, tingnan ang buod ni Daniells ng "ebanghelyo" sa mga pahina 117, 118, 1926 ed.).

Maaari tayong sumang-ayon sa isang awtor nang sabihin niyang ang paninindigan ni Elder Daniells sa aklat na ito ay "ganap na naaayon sa pinakamahusay na turong ebangheliko" (Sa Pananampalataya Lamang, p. 189). Ngunit ang "ganap na naaayon" sa pinakamahusay na ortodoksong turong ebangheliko ng nakaraan at ng mga kapanahon ni Daniells sa "ministeryo ng publiko" ay hindi sapat upang mapabilis ang pagdating ng Panginoon. Ang nakalipas na kalahating siglo ay malinaw na makapagpapakita nito. Sa katunayan, ang kalituhan sa kasalukuyang "Repormasyonista" na pagbibigay-katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ay maaaring masubaybayan sa mga popular na pagbibigay-diin sa atin noong dekada 1920. Ang patuloy na pagsandig na ito sa mga teologo at unibersidad na hindi Adventista at mga sikat na pinunong Ebangheliko ay nagpapabagal sa halip na sumusulong sa layunin ng Seventh-day Adventist.

Makahulugang sinuri ni Elder Daniells ang hula ni Ellen G. White na "ang mga maling teorya at maling ideya ay bibihag sa mga isipan, si Kristo at ang Kanyang katuwiran ay mawawala sa karanasan ng marami, at ang kanilang pananampalataya ay mawawalan ng kapangyarihan o buhay", maliban kung ang mensahe noong 1888 ay tunay na tatanggapin (R&H, Sept. 3, 1889). Sabi niya:

Sa isang nakalulungkot na antas, nabigo ang bayan ng Diyos na dalhin ang banal na kapangyarihan sa kanilang karanasan, at ang hinulaang resulta ay nakita na:

1. Binihag ng mga maling teorya at maling ideya ang mga isipan.

2. Si Kristo at ang Kanyang katuwiran ay inalis sa karanasan ng marami. (Op. cit., p. 108, idinagdag ang pagbibigay-diin).

Ipinakita ng ating kasaysayan ang katotohanan ng pagsusuri ni Elder Daniells nang mas malinaw kaysa sa kanyang inaakala.

(4). Noong dekada 1950, hiniram at sinang-ayunan natin ang mga konsepto ng misyonerong Metodista na si E. Stanley Jones tungkol sa "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya" at inirekomenda ang mga ito sa ating mga ministro bilang "ligtas". Ang mga konsepto ni Jones ay "magpapayaman sa ministryo ng isang tao", sabi ng The Ministry (Pebrero, 1950). Gayunpaman, ang pagkahumaling ni Jones sa ideya ng natural na imortalidad ng kaluluwa ang dahilan kung bakit niya napagkamali ang telepatikong komunikasyon sa mga patay sa pagtanggap ng Banal na Espiritu, at inamin din na "Si Kristo mismo ay may mga kakulangan na dapat ibigay ng ibang mga pananampalataya" (The Message of Sat Tul Ashram, pp. 285, 291). Si Jones ang lumikha ng slogan na, "Ibahagi ang Iyong Pananampalataya", na sabik naming tinanggap; ngunit ang ibig sabihin ni Jones ay "ang pagbabahaging ito ay nangangahulugan hindi lamang ng pagbibigay ng kung ano ang mayroon ang isang tao sa mga hindi Kristiyano, kundi pati na rin ang pagbabahagi ng kung ano ang mayroon sila sa kanilang sariling mga pananampalataya... Si Kristo mismo ay may mga kakulangan" (Ibid.). Kay gandang pinagmumulan ng ating "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya"!

Sa wakas, makakakita tayo ng isang nag-iisang, tumututol na tinig ng publiko sa pahayagan ng simbahan na tumututol sa panghihiram na ito kay E. Stanley Jones. Sumulat si Elder W.A. Spicer ng isang artikulo para sa Review na inilathala noong tag-araw ng 1950, na naglalantad sa kamalian ng kanyang mga ideya, binanggit si Jones sa pangalan. (Noong tagsibol ng 1950, naglathala siya ng isang artikulo na naglalaman ng isang pahilig na babala).

(5). Ang 1952 Bible Conference (Setyembre 1-13 sa Sligo Church) ay nagsabing nabawi nila ang mensahe noong 1888 at lumampas pa rito. Isang kilalang tagapagsalita ang nagsabing:

Sa malaking bahagi, nabigo ang simbahan na magtayo sa pundasyong inilatag sa Pangkalahatang Kumperensya noong 1888.

Marami ang nawala dahil dito. Taon-taon na tayong nahuhuli. ... Matagal na sana tayong nasa Lupang Pangako bago pa man ito mangyari.

Ngunit ang mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya na ibinigay sa Kumperensya noong 1888 ay inulit dito. Halos bawat tagapagsalita mula sa unang araw pataas ay nagbigay ng matinding diin sa napakahalagang doktrinang ito, at walang paunang napagkasunduang plano na dapat niyang gawin ito. ... Tunay ngang ang isang paksang ito, sa kumperensyang ito ay "nilamon ang bawat isa".

At ang dakilang katotohanang ito ay ibinigay dito sa Kumperensya sa Bibliya noong 1952 na may higit na kapangyarihan kaysa sa ibinigay noong Kumperensya noong 1888 dahil ang mga nagsalita rito ay nagkaroon ng kalamangan sa mas maraming karagdagang liwanag na sumisikat mula sa daan-daang mga pahayag tungkol sa paksang ito sa mga sulatin ng Espiritu ng Propesiya na wala sa mga nagsalita noon.

Ang liwanag ng pagpapawalang-sala at katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ay sumisikat sa atin ngayon nang mas malinaw kaysa sa dati nitong pagsikat sa sinumang tao.

Hindi na magiging, "Ano ang naging saloobin ng ating mga manggagawa at mga tao hinggil sa mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya na ibinigay noong 1888? Ano ang kanilang ginawa tungkol dito?" Mula ngayon, ang malaking tanong ay dapat na, "Ano ang ginawa natin sa liwanag tungkol sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya gaya ng ipinahayag sa 1952 Bible Conference?" (W.H. Branson, *Our Firm Foundation*, vol. 2. pp. 616, 617).

Mahigit tatlong dekada na ang lumipas mula noon — sapat na ang oras upang tapusin ang gawain ng Diyos. Walang opisyal na pagtutol sa mensahe noong 1952. Ipinahayag ito ng "halos lahat ng tagapagsalita," at tila tinanggap ito ng lahat. At ang mga tagapagsalita ay ang "anghel ng simbahan ng mga taga-Laodicea" — ang pamunuan ng simbahan. Kung ang mensahe noong 1952 ay isang tunay na pagbawi ng mensahe noong 1888, dapat sana ay natapos ang gawain pagkatapos nito, dahil ibinigay ito "nang may higit na kapangyarihan" kaysa noong 1888. Ang mga kapatid noong

1952 ay "mas mayaman" kaysa sa "sinumang tao" sa kasaysayan ng mundo! Taglay nila ang "ginto".

Ngunit ang maingat na pag-aaral ng mga mensahe noong 1952 ay nabigong ibunyag ang mga pangunahing motibo na nagpatangi sa mensahe noong 1888. Tulad ng mga mensahe noong 1926 tungkol sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya, wala silang inihaharap na liwanag na higit sa ipinangangaral ng simbahan sa loob ng maraming dekada. Sa paanuman, ang mga katotohanang sinang-ayunan ni Ellen White noong 1888 ay hindi naunawaan ng ating mga kapatid noong 1952. Ito ay mauunawaan, dahil maliban sa isa o dalawa, malamang na hindi nila talaga pinag-aralan ang mensahe noong 1888 sa orihinal nitong konteksto. (Maging ngayon, kakaunti ang nakapag-aral na).

Inangkin ni Elder Branson na sa kabila ng pagiging maligamgam nito, ang simbahan ay mayroong "perpektong sistema ng katotohanan". Nabigo siyang makita na "ang ebanghelyo ni Cristo ... ay ang kapangyarihan ng Diyos tungo sa kaligtasan", at kung ang simbahan ay tunay na nagtataglay ng "ebanghelyo ni Cristo" sa kabuuan nito, ang "kapangyarihan" ay magiging awtomatiko. Kaya nabigo siyang makilala ang pangunahing prinsipyo ng "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya" — na kung ang isang tao ay may pananampalataya, ang katuwiran ay tiyak na naroroon din. Inangkin niya na tayo ay mayaman sa mismong bagay na sinasabi ng Tunay na Saksi na tayo ay mahirap. Hindi niya ipinahayag ang pangangailangan sa bahagi ng mga tagapagsalita na maunawaan ang tunay na katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya, ngunit inaangkin para sa kanila ang isang "udyok ng Espiritu ng Diyos" na "mas dakila" kaysa sa inaangkin ni Ellen White para sa mga mensahero na isinugo noong 1888.

Maipapakita ng maingat na pagsusuri ng motif na ang mga mensahe ng mga pagpupulong noong 1926 at 1952 ay naghanda ng daan para sa kasalukuyang kalituhan ng tinatawag na mga konsepto ng "Repormasyonista" ng pagbibigay-katwiran sa pamamagitan ng pananampalataya kapalit ng mga natatanging katotohanang ipinagkatiwala ng Diyos sa mga Seventh-day Adventist.

Kung babasahin ng isa ang dalawang tomo ng Our Firm Foundation, kung saan "halos lahat ng tagapagsalita... ay nagbigay-diin sa napakahalagang doktrinang ito [katuwiran sa pamamagitan ng

pananampalataya]", makikita niya ang isang kamangha-manghang katotohanan na lumilitaw. Walang sinuman sa mga tagapagsalita ang nakapansin sa panganib na ibinabala ng lingkod ng Panginoon sa sipi na sinipi sa itaas (GC 464) ni hindi rin napansin na ang interpretasyon ng mga kilalang simbahan sa katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ay walang pagmamahal sa Bagong Tipan. Walang sinuman ang nakapansin sa kaugnayan sa pagitan ng ministeryo ng makalangit na Mataas na Saserdote sa Kabanal-banalang Silid at ng pag-unawa sa tunay na katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Nakakamangha na ang sumusunod na sipi mula sa Early Writings ay hindi nabanggit kahit isang beses:

Yaong mga bumangon kasama ni Hesus ay magpapadala ng kanilang pananampalataya sa Kanya sa kabanal-banalang [ang Kabanal-banalang Silid], at mananalangin, "Ama ko, ibigay mo sa amin ang Iyong Espiritu". Pagkatapos ay hihipan sila ni Hesus ng Espiritu Santo. Sa hiningang iyon ay may liwanag, kapangyarihan, at labis na pag-ibig, kagalakan, at kapayapaan. Lumingingon ako upang tingnan ang grupo na nakayuko pa rin sa harap ng trono [na hindi sumunod kay Kristo sa pamamagitan ng pananampalataya papasok sa Kabanal-banalang Silid]; hindi nila alam na nilisan na ito ni Hesus. Tila nasa tabi ng trono si Satanas, sinusubukang ipagpatuloy ang gawain ng Diyos. Nakita ko silang tumingala sa trono, at nananalangin, "Ama, ibigay mo sa amin ang Iyong Espiritu". Pagkatapos ay hihipan sila ni Satanas ng isang di-banal na impluwensya: doon ay may liwanag at malaking kapangyarihan, ngunit walang matamis na pag-ibig, kagalakan at kapayapaan. (EW 55, 56).

Napakahalaga ng tagpuan ng siping ito, dahil may direktang kaugnayan ito sa ating pag-unawa sa ebanghelyo mismo. "Ang grupong nakayuko pa rin sa harap ng trono" ay ang grupong tumanggi sa katotohanan ng santuwaryo noong panahon ng 1844. Bagama't ang paglalarawan ay lubos na simboliko, malinaw na tinutukoy ni Ellen White ang pagbabago sa ministeryo ni Kristo sa pagtatapos ng 2300 taon. Yaong mga hindi nagpahalaga sa pagbabago ay naglantad sa kanilang sarili sa isang nakamamatay na panlilinlang — si Satanas na nagkukunyaring bilang ang "Kristo" sa isang ministeryo na "iniwan" na ngayon ng tunay na Mataas na Saserdote."

Ngunit ang kalunus-lunos na panlilinlang na ito ay hindi limitado sa mga taong nabubuhay sa panahong iyon pagkatapos ng 1844. Ang mga simbahang yumayakap sa doktrina ng natural na imortalidad ay nalalantad sa parehong nakakatakot na panganib. Sa panahong ito kung kailan ang doktrina ng santuwaryo ay matapang na hinahamon ng marami sa loob ng simbahang Seventh-day Adventist, kailangan nating makita na ang pagtanggì sa natatanging doktrina ng santuwaryo ng Seventh-day Adventist ay nangangahulugan din ng pagtanggì sa dalisay na ebanghelyo ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya sa Bagong Tipan:

Marami sa mga nagpahayag na mahal nila si Hesus, at lumuluha habang binabasa nila ang kuwento ng krus, ay kinutya ang mabuting balita ng Kanyang (ikalawang) pagparito. ... Yaong mga tumanggì sa mensahe ng unang anghel ay hindi nakinabang sa pangalawa; ni hindi rin sila nakinabang sa sigaw ng hatinggabi, na siyang maghahanda sa kanila na pumasok kasama ni Hesus sa pamamagitan ng pananampalataya sa kabanal-banalang lugar ng makalangit na santuwaryo. At sa pamamagitan ng pagtanggì sa dalawang naunang mensahe, pinadilim nila ang kanilang pang-unawa kaya't wala silang makitang liwanag sa mensahe ng ikatlong anghel, na nagpapakita ng daan patungo sa kabanal-banalang lugar. Nakita ko na kung paanong ipinako ng mga Hudyo si Hesus, gayundin naman ipinako ng mga simbahang nasyonal ang mga mensaheng ito, at samakatuwid ay wala silang (pansinin ang pangkasalukuyang panahunan) kaalaman tungkol sa daan patungo sa kabanal-banalang lugar, at hindi sila nakinabang sa pamamagitan ni Hesus doon. Tulad ng mga Hudyo na nag-alay ng kanilang mga walang kwentang sakripisyo, iniaalay nila ang kanilang mga walang kwentang panalangin sa silid na iniwan ni Hesus; si Satanas, na nasisiyahan sa panlilinlang, ay nagkunwaring isang relihiyosong katangian, at inaakay ang mga isipan ng mga nagpapanggap na Kristiyanong ito patungo sa kanyang sarili, na gumagawa gamit ang kanyang kapangyarihan, kanyang mga tanda at mga kasinungalingang kababalaghan. upang itali sila sa kanyang patibong.. Dumarating din siya bilang isang anghel ng liwanag at ikinakalat ang kanyang impluwensya sa buong lupain sa pamamagitan ng mga huwad na repormasyon. Tuwang-tuwa ang mga simbahan, at itinuturing na ang Diyos ay gumagawa nang kamangha-mangha para sa kanila, gayong ito ay gawain ng ibang Espiritu (EW 55, 56).

Sa marami sa mga muling pagkabuhay na naganap sa nakalipas na kalahating siglo, ang parehong mga impluwensya ay gumagana sa mas malaki o mas kaunting antas ... isang emosyonal na kaguluhan, isang paghahalo ng totoo at ng huwad, na mahusay na nababagay upang manlinlang. (CC 464).

Walang kamalayan sa panganib ng huwad na ebanghelyong ito ng ortodoksong "ministeryo ng mamamayan" ang natagpuang ipinahayag sa buong Kumperensya sa Bibliya noong 1952.

(6) Noong dekada 1960, sabik naming tinanggap ang mga ideya at pamamaraan mula sa Campus Crusade for Christ, na nagpapadala ng mga ministro sa kanilang punong-tanggapan upang matuto mula sa kanila kung paano ipakita ang "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya". Ito ay mapapatunayan ng malawak na pagbibigay-pansin sa kanilang Apat na Espirituwal na Batas at mga katulad na pamalit na aming inihanda paminsan-minsan. Ang ilan sa aming mga kalalakihan ay nakipagtulungan nang malapitan sa grupo ng Campus Crusade, ngunit ang sigasig na ito ay tila napawi ng naiulat na paggigiit ng Campus Crusade na ang lahat ng kanilang mga manggagawa ay sumasang-ayon sa doktrina ng natural na imortalidad ng kaluluwa. Ito ay mahalaga sa kanilang mga konsepto ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya.

Ang Apat na Espirituwal na Batas ng Campus Crusade ay lubos na nakasentro sa sarili. Ang "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya" na inihaharap nito ay hindi kahalintulad o naaayon sa gawaing ginagawa ni Kristo sa Kabanal-banalang Silid. Ang mga gumamit nito at nag-aakalang nakagawa sila ng maraming kabutihan sa pamamagitan nito ay hindi napagtanto na ang ganitong uri ng "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya" ay kasinglayo sa tunay na turo ng Bagong Tipan tulad ng pagkalayo ng Linggo sa pangingilin ng Sabbath.

(7). Sa nakalipas na dekada (dekada 1970), sabik tayong bumaling sa mensahe at mga pamamaraan ng mga kilalang eksperto at tagapagtaguyod ng "paglago ng simbahan," umaasang makahanap ng mga prinsipyo ng "pagsabog ng ebanghelismo" na gagana sa atin tulad ng ginagawa nila sa kanila. Tulad ng sa lahat ng nakaraang kilusan sa loob ng mga dekada, ang konsepto ng pag-ibig (at dahil dito ang konsepto ng pananampalataya) ay lubos na nakasentro sa sarili. Gayunpaman, sinisikap nating patunayan ang mga

konseptong ito sa pamamagitan ng paghahanap ng suporta ng Espiritu ng Propesiya para sa mga ito. Napakalinaw ng implikasyon: Ibinigay ng Diyos sa popular na ministeryo ang "gintong sinubukan sa apoy", at dapat tayong "bumili" ng mga ito. Ipinagkatiwala Niya sa kanila ang sikreto ng pagtatapos ng gawain. Ang kalituhan ay nagsimula pa noong kasaysayan pagkatapos ng 1888.

Kaya, tulad ng Israel noong unang panahon, tayo ay nagpagala-gala sa isang uri ng espirituwal na ilang sa loob ng maraming dekada, hindi nauunawaan ang mensaheng ipinadala sa atin ng Panginoon. Dahil sa "ating" pagkabigong matanggap ang mensahe noong 1888 kung ano talaga ito, binabasa natin ang Espiritu ng Propesiya nang may "tabing" sa ating mga mata, ang parehong mayroon ang mga Hudyo (cf. 2 Cor. 3:15). Ito rin ang "tabing" na nakatakip sa mga mata ng mga kapatid na dumalo sa Kumperensya noong 1888 kung saan sinabi ng lingkod ng Panginoon, "Ako ay nakikipag-usap at nagsusumamo sa inyo, ngunit tila wala itong anumang pagkakaiba sa inyo" (MS. 9, 1888). Kasama nila ang buhay na presensya ng propeta, at wala itong naging pagkakaiba sa kanila. Nasa atin ang kanyang mga aklat. Ngunit wala rin silang naging pagkakaiba dahil hindi natin namamalayang tinanggap ang mga ideya ng "popular na ministeryo" ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya kapalit ng totoo. Sa katunayan, opisyal na wala tayong nakikitang pagkakaiba sa pagitan ng kanilang doktrina sa bagay na iyon at sa kung ano ang inihanda ng Diyos para sa atin. (cf. *Paggalaw ng Tadhana*, pp. 255-258, 319-321, 616-628).

Napakarami na nating hindi napagtanto at pinahahalagahan ang pagiging kakaiba ng ating mensahe ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya kaya't lumipat tayo mula sa ating mga pananaw sa "natitirang simbahan" at sa pagpapahayag ng "walang hanggang ebanghelyo" bilang mariin at malinaw na kakaiba. Ngayon sinasabi natin na ang ilang sikat na ebangelikal na simbahan at mga organisasyon na nangingilin ng Linggo at nanghahawakan sa natural na imortalidad ng kaluluwa, ang mga "makamandag na himulmol ng Babilonia" (Eb. 247) ay bahagi ng tunay na natitirang simbahan at ipinapahayag ang walang hanggang ebanghelyo sa mundo. Malinaw ang implikasyon na ang "walang hanggang ebanghelyo" ng mga mensahe ng tatlong anghel ay ipinagkatiwala ng langit sa "marami sa mga ebangelikal na simbahan" na ang "buong bagong sigasig sa misyon" ay makabuluhang nagpaliban sa pagbagsak ng Babilonia simula noong unang bahagi ng ika-19 na

siglo (cf. Mission Possible, ni Gottfried Oosterwal, pp. 32-39). Kailangan nating magtanong ng isang napakaseryosong tanong: Ang "buong bagong sigasig sa misyon" ba ay tunay na pagpapahayag ng "walang hanggang ebanghelyo" "sa katotohanan"? O tayo ba ay binubulag ng "isang anghel ng liwanag" at ng kanyang "maling repormasyon"?

Paano malinaw na maibibigay ng mga taong nanghahawakan sa "mga nakalalasong higop ng Babilonia", ang likas na imortalidad ng kaluluwa at kabanalan ng Linggo at hindi nakakaintindi sa Pagbabayad-sala ang "walang hanggang ebanghelyo" sa mundo? Totoo, ang napakaraming tao ng Diyos ay nasa mga sikat na simbahan, at sila ay taos-puso. Dapat natin silang igalang at tunay na "makipagtulungan" sa kanila sa bawat mabuting gawa. Ngunit ang ating "misyon" ba ay halos isang boses na parang ako lang ang nagpapahayag ng kung ano ang halos parehong ebanghelyo? Wala bang malinaw na natatanging mensahe para tawagin ang mga tao ng Diyos na "Lumabas"?

Walang sinasabi rito na pumupuna o walang galang sa mga kapatid sa nakalipas na siyamnapung taon at sa mga nabubuhay ngayon na taos-pusong nag-akala na ang "kilalang ministeryo" ay nauunawaan ang "katulad na katotohanan ng katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya" na ibinigay sa atin ng Panginoon noong 1888. Walang sinasabi rito nang may espiritu ng paghahanap ng mali. Tinitingnan lamang natin ang mensahe ng Laodicea at tinatanong kung paano magiging totoo na kailangan nga nating bumili mula sa ating Panginoon ng "gintong sinubok sa apoy".

Ang mensahe noong 1888 ay bumuo ng isang tunay na muling pagkabuhay ng orihinal na ideya ng agape sa Bagong Tipan at ang komplementaryong tugon nito, ang pananampalataya. Kaya naman, ang konsepto nito ng pagbibigay-katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ay natatangi at naiiba sa "kilalang ministeryo". Sa wakas ay napalaya mula sa kalituhan ng egosentrikong ideya ng natural na imortalidad ng kaluluwa, ang mensahe noong 1888 ay nagawang muling ipahayag ang mga ideya ng mga apostol nang mas malinaw. Maliban kay Luther, na bahagyang nakamit lamang ang layuning ito, halos walang saysay ang paghahanap sa kasaysayan upang makahanap ng isa pang katulad na tagumpay. Karamihan sa mga Repormador noong ika-16 hanggang ika-18 siglo ay nakagapos pa rin sa ideya ng paganong-papa na nagmula sa

Hellenismo, halimbawa sina Calvin at Wesley. Hinanap nila ang tagumpay ngunit hindi nila ito tunay na natagpuan.

Hindi ba't panahon na para malutas ang kalituhang ito tungkol sa pag-ibig at pananampalataya sa nalalabing simbahan? Mayroong tinatawag na konsensya ng Seventh-day Adventist. Kinikilala ba ng konsensyang iyon ang pangangailangan na sinasabi ng ating Tunay na Saksi na atin?

Kung ang ating naunawaan at ipinangaral mula noong 1926 o mas matagal pa ay ang "katulad na katotohanan" gaya ng "simula" ng Huling Ulan at ng Malakas na Sigaw ng 1888, maaari bang may magsabi sa atin kung bakit hindi pa natatapos ang gawain, ni hindi pa naliliwanagan ng kaluwalhatian ng ikaapat na anghel ang mundo?

Ang mga Lunas na Itinalaga ng Diyos: "Puting Damit" at "Pamhid sa Mata"

Ang "puting damit, upang ikaw ay madamitan" ay sinasabing isang "walang bahid na karakter na ginawang dalisay sa dugo ng kanilang mahal na Manunubos" (3T 254). "ang katuwiran ni Cristo" (5T 233) o "ang balabal ng katuwiran ni Cristo" (ML 311). Madalas itong inilapat ni Ellen White sa "mensahe ng katuwiran ni Cristo" noong 1888. Si Juan mismo ang nagsabi na ito ay "ang katuwiran ng mga banal" (Pahayag 19:8), malinaw na hindi sa kanila dahil wala sila, kundi kay Cristo na sa wakas ay ganap na naibigay sa kanila, hindi lamang ibinibilang sa isang mahigpit at eksklusibong legal na kahulugan.

Kung walang "pagpapakita ng katuwiran ni Cristo kaugnay ng batas gaya ng inilagay sa atin ng doktor [Waggoner] [noong 1888] (cf. Ms. 15, 1888), ang ministryo at simbahan ng Seventh-day Adventist ay magiging nakakahiyang "hubad". Ipinangaral natin ang batas hanggang sa tayo ay "tuyong gaya ng mga burol ng Gilboa". Sa entablado kung saan nakikita ang sansinukob ng Diyos, ipinapalagay natin na ipinapahayag natin ang "walang hanggang ebanghelyo" sa mundo gayong hindi man lang natin naunawaan ang "mensahe ng ikatlong anghel sa katotohanan". Ang mensahe noong 1888 ay upang lagyan ng mahalagang nilalaman ang "mensahe ng Adbiyento" at ang simbahan ng mahalagang karanasan na tunay na mag-aalis ng dahilan para sa "kahihyan".

Nadamit ba ang ating kahubaran noong panahong iyon? O hubad pa rin ba tayo? Ang "katuwiran ni Cristo" ba ngayon ay isang makabuluhang konsepto sa atin? Isa ba itong klisey, mga salitang nagtatakip ng kawalan? Inihanda na ba ng Kanyang "asawa" ang kanyang sarili? Kilala ba niya nang husto si Cristo kaya't sa wakas ay handa na siyang maging Kanyang kabiya? Kung hindi, hindi pa siya "nadaramtan o nadamitan".

Ang kaalaman ba niya sa Kanyang katuwiran ay kasingbabaw ng sa "pitong babae" na humawak sa Kanya at naghahangad na tawagin sa Kanyang pangalan, na hindi kailanman magiging Kanyang tunay na Nobya (cf. Isa. 4:1-4)? Si Kristo ay hindi lamang isang shibboleth sa mga mensahero noong 1888. Hindi nila binibigkas ang Kanyang pangalan at winisikan ang kanilang mga mensahe ng mga mapang-

akit at emosyonal na presentasyon na ginawa upang humanga. Mayroon silang isang malinaw at obhetibong pananaw kay Kristo na maaaring iparating sa mga tuntunin ng doktrinal na katotohanan. Nakakita sila ng isang bagay na tila wala pang nakita sa kanilang mga kapatid sa panahong iyon. Ito ay malinaw na nakikita mula sa sinabi ni Ellen White:

Nakikita ko ang kagandahan ng katotohanan sa paglalahad ng katuwiran ni Cristo kaugnay ng batas gaya ng inilagay sa atin ng doktor [Waggoner]. Sinasabi ninyo, marami sa inyo, na ito ay liwanag at katotohanan. Ngunit hindi ninyo ito iniharap sa ganitong liwanag hanggang ngayon. ... Kung tatanggapin ng ating mga kapatid na naglilingkod ang doktrinang naipakita nang napakalinaw - ang katuwiran ni Cristo kaugnay ng batas - at alam kong kailangan nilang tanggapin ito, ang kanilang mga pagkiling ay hindi magkakaroon ng kapangyarihang kumokontrol, at ang mga tao ay mabubusog ng kanilang bahagi ng pagkain sa takdang panahon. (MS 15. 1888, Olson, *Through Crisis to Victory*, p. 295).

Nang ilabas ni Kapatid na Waggoner ang mga ideyang ito sa Minneapolis, ito ang unang malinaw na turo tungkol sa paksang ito mula sa sinumang tao na narinig ko, maliban sa mga pag-uusap namin ng aking asawa. (MS 5, 1889).

Ang natatanging mensaheng dala ng mga kapatid na ito noong panahong iyon ay binigyan ng espesyal na pangalan — "ang doktrina ... ng katuwiran ni Cristo kaugnay ng batas". Ito ay isang pagkilala na ang katuwiran ni Cristo ay ang sa isang tunay na banal na tao na "nagkondena ng kasalanan sa laman", dahil isinugo "sa wangis ng makasalanang laman" (Roma 8:3). Ito ang sentro ng kanilang mensahe, ang nangingibabaw na tema nito na nagbigay dito ng praktikal na pangunahing tono. Kung wala ang "malaking ideya" na ito, ang kanilang mensahe ay magiging walang kapangyarihan. Ang katangiang nalinang ni Cristo ay maaari nating linangin, kung mayroon lamang tayong Kanyang pananampalataya. Sa madaling salita, ang katuwiran ay sa pamamagitan ng pananampalataya!

Parehong partikular na itinanggi ng mga mensahero na si Kristo ay dumating sa kalikasan ni Adan bago ang pagbagsak (cf. Waggoner, Si Kristo at ang Kanyang Katuwiran, pp. 26-30; Jones, Ang Daang Inilaan, pp. 21-44 kasama ang General Conference Bulletin, 1895,

pp. 232-234, 265-270). Partikular nilang sinabi na Siya ay "nagkatawang-tao pagkatapos ng Pagkahulog, at sa pinakahayag at mariing paraan ay pinagtibay ang isang pananaw kay Kristo na lubos na naiiba sa karaniwan at malawakang ipinapahayag ngayon. (Siyempre, may ilang mga eksepsiyon dito at doon, at sa mga nakaraang taon, sinimulan ng ilang publikasyon na ipakita ang pananaw noong 1888 tungkol sa katuwiran ni Kristo). Kung ang ating kasalukuyang popular na pananaw sa "katuwiran ni Kristo" ay totoo, kung gayon ang pangunahing puso ng mensahe nina Jones at Waggoner ay talagang mali, at mali si Ellen White na i-endorso ito tulad ng ginawa niya.

Masigasig na pagsisikap ang ginagawa upang mangalap ng mga pahayag mula kay Ellen White na tila nagpapatunay na tinututulan niya ang pananaw nina Jones at Waggoner. Ang mga ito ay pinagtatalunan ng maraming pahayag na sumusuporta sa pananaw nina Jones at Waggoner. Ang resulta ay kalituhan. Tila hanggang sa araw na ito ay wala pang teologo na lumitaw na kayang pagtugmain ang tila magkasalungat na katangian ng dalawang hanay ng mga pahayag na ito. Saanman tinatalakay ang paksa, ang isang hanay ng mga pahayag ay palaging ginagamit upang kanselahin ang isa pa. Ngunit si Ellen White ay magiging isang huwad na mensahero kung sasalungatin niya ang kanyang sarili!

None of us will be able to understand these apparently irreconcilable statements until we study them in their true context, the 1888 message brought by Jones and Waggoner. "Letters have been coming to me, affirming that Christ could not have had the same nature as man, for if He had, He would have fallen under similar temptations" (Morning Talk Jan. 29, 1890, R&H, Feb. 18, 1890; 1 SM 408). It is very obvious that these letters were criticisms from the field regarding Jones' and Waggoner's presentation of the "message of Christ's righteousness". How can we understand her comments on the letters unless we understand the controverted message? Though the letters are probably unavailable, we still have access in the archives to the important thing — what Ellen White endorsed as the "beginning" of the Latter Rain and the Loud Cry.

Maaaring kuwestiyunin kung ang henerasyong ito ay nakasaksi na ng ganitong makapangyarihang presentasyon ng "katuwiran ni Cristo kaugnay ng batas" tulad ng sa 1895 Bulletin at sa The Consecrated Way ni Jones. Hindi pa kailanman naipahayag ang

Aklat ng mga Awit bilang ang pinaka-nakasentro kay Cristo na aklat ng Bibliya gaya ng sa mga pag-aaral na iyon. Kung hindi dahil sa hindi tapat na saloobin at pagtutol ng malaking bahagi ng ating mga kapatid noong dekada 1890, "ang paghahayag ng katuwiran ni Cristo" sa mga mensaheng ito ay gagawa sana ng isang himala noong mga panahong iyon, at ang simbahan ay nadamitan sana ng "puting damit" habang ito ay humahayo upang ipahayag ang Malakas na Sigaw sa mundo. Si Cristo ay mapapatunayang-matuwid sa Kanyang mga tao habang ipinakita nila sa kanilang makasalanang laman ang tapat na repleksyon ng Kanyang ipinakita sa "kawangis ng makasalanang laman" noong Siya ay nasa lupa. Dahil nakita nila si Jesus na malinaw na naihayag, natanggap nila ang "pananampalataya ni Jesus". Si Cristo at ang Kanyang katuwiran ay hindi pa malinaw na nakikita.

Pinalitan ng isa pang pananaw ang mensahe noong 1888 tungkol sa katuwiran ni Kristo: Kinailangang taglayin ni Kristo ang walang-kasalanang kalikasan ni Adan bago ang Pagbagsak, at samakatuwid ay hindi posible na maipakita ang Kanyang perpektong karakter sa ating makasalanang laman. Ang pananaw na ito ay halos kapareho ng pinanghahawakan ng mga nangingilin ng Linggo at naniniwala sa likas na imortalidad ng kaluluwa. Wala sa "popular na ministeryo" ang may malinaw na konsepto ng "katuwiran ni Kristo", bagaman ang isang taos-pusong pagsisikap na maunawaan ito ay maaaring matukoy sa mga manunulat tulad nina Reinhold Niebuhr, C.S. Lewis, at ilan pang iba. Ngunit walang simbahan o kilusan ang naniniwala sa natatanging pananaw na ibinigay ng Diyos sa mga Seventh-day Adventist noong 1888. Malinaw pa rin ang ating larangan!

""Ano ang pagkakaiba nito?" ang tanong ng marami. Tanging ang isang legalistikong pananaw lamang ang maaaring magtanong ng ganoong tanong. Ang konsepto ng "katuwiran ni Cristo" ay walang kahulugan sa mga taong nauudyukan ng isang makasariling pagmamalasakit, maliban na lamang bilang isang legalistikong, hudisyal na maniobra upang pagtakpan ang ating patuloy na kalikuan. Ang pagbibigay-diin sa legal na "ipinahihiwatig na katuwiran" ay naging napakabigat na para sa karaniwang Kristiyanong ay wala nang natatanaw na posibilidad na siya ay maaaring maging tunay na katulad ni Cristo sa karakter.

Ang ganitong mga konsepto ay nagbibigay ng aktwal na paghahanda para sa pagparito ni Kristo at ang paglipat sa ibang tao ay tila isang karanasang napakamapagpangitain at malayong mangyari na nararapat sa susunod na siglo o sa mga susunod pang siglo.

Ang sumusunod na sipi ay kadalasang ginagamit upang suportahan ang matinding pagbibigay-diin sa legal na ipinapalagay na katuwiran. Ang unang pangungusap ay binibigyang-diin at ang konteksto ay hindi pinapansin. Pansining mabuti na ang pahayag na ito ay hindi isang patagong pagsaway sa mga mensahero noong 1888 — matatag na sinuportahan ni Ellen White ang kanilang mensahe sa panahong ito. Tinutukoy niya ang huwad na turo ng "popular na ministryo" tungkol sa "katuwiran sa pamamagitan ng pananampalataya", at ang kanyang tunay na pagbibigay-diin sa ibinibigay na katuwiran:

Kapag nasa puso ang pagsunod sa Diyos, kapag ang mga pagsisikap ay ginagawa para sa layuning ito, tinatanggap ni Hesus ang disposisyon at pagsisikap na ito bilang pinakamahusay na paglilingkod ng tao, at pinupunan Niya ang kakulangan gamit ang Kanyang sariling banal na merito. Ngunit hindi Niya tatanggapin ang mga nagsasabing may pananampalataya sa Kanya, ngunit hindi tapat sa utos ng Kanyang Ama. Marami tayong naririnig tungkol sa pananampalataya, ngunit kailangan nating marinig ang higit pa tungkol sa mga gawa. Marami ang nilililang ang kanilang sariling mga kaluluwa sa pamamagitan ng pamumuhay ng isang relihiyon na madali, mapagbigay, at walang krus. Ngunit sinabi ni Hesus, "Kung ang sinumang tao ay ibig sumunod sa Akin, ay tumanggi sa kanyang sarili, at pasanin ang kanyang krus at sumunod sa Akin". (ST, June 16, 1890; 1 SM 382).

Ngunit ito ay karaniwang binibigyang-kahulugan na, "kung sasabihin mong mahal mo ang Panginoon, 'nasa puso ang pagsunod sa Diyos', kaya sikapin mo lang na maging mabuti nang kaunti. Hindi mo maaaring sundin ang mga utos, at alam ito ng Panginoon, kaya Siya ay masisiyahan at 'mabubuti' ang lahat ng ito 'gamit ang Kanyang sariling banal na merito'".

Kunin natin halimbawa ang mga problema sa sekso. Bagama't ang pagiging mahalay, pagtataksil, at diborsyo ay nakakatakot na pumapasok sa simbahan, karamihan sa ating mga ministrong may

mabuting intensyon ay patuloy na naniniwala na tinaglay ni Kristo ang walang-kasalanang kalikasan ni Adan bago ang Pagbagsak, at samakatuwid, sa pamamagitan ng implikasyon, hindi Siya maaaring natukso sa pakikiapid o pangangalunya. Tiyak na hindi ganoon ang pagkatukso kay Adan! Ang opisyal na pananaw na itinuturo sa Mga Tanong sa Doktrina ay si Kristo "ay ligtas mula sa mga minanang hilig at karumihan na sumisira sa mga likas na inapo ni Adan" (p. 383). Ito ay isang medyo nakalilitong pahayag, dahil nagpapahiwatig ito ng isang kontradiksyon ng parehong Bibliya at ng Espiritu ng Propesiya. Maaaring nagawa lamang ito ng mga may-akda dahil sa kamangmangan o pagwawalang-bahala sa konsepto ng katuwiran ni Kristo noong 1888.

Si Kristo ay hindi "ligtas sa mga pagsubok" sa anumang bagay. Huwag nawa ng Diyos! Ang tanging dahilan kung bakit hindi Siya nagkasala ay dahil pinili Niyang huwag magkasala, hindi dahil sa anumang "pagkalibre" na may bentaha na nagpababa ng kaakit-akit sa tukso sa Kanya kaysa sa atin. Pinili Niyang huwag magkasala dahil alam Niyang mamatay sa sarili at ipinakita ito sa pamamagitan ng pagkamatay sa Kanyang krus. Kaya't "hinatulan Niya ang kasalanan sa laman" (Roma 8:3) kasama na ang kasalanang sekswal, na Siya ay tinukso rin "sa laman" gaya ng sinuman. Siya ay "tinukso sa lahat ng paraan tulad natin, ngunit walang kasalanan" (Heb. 4:15). Kung itatanggi natin ito, walang mensahe ng katuwiran ni Kristo, dahil ang katuwiran ni Kristo ay magiging walang kabuluhan kung wala ang konteksto ng pagmamana ng "kawangis ng makasalanang laman" na tinatanggap ng sinumang anak ni Adan.

Ngunit marami ang hindi nakakaintindi nito. Ang kamangmangan sa katotohanang ito ay pumuputol sa kanilang buklod ng pagkakaisa at pakikiramay kay Kristo. Ito ang dahilan kung bakit libu-libo ang walang anumang makakapigil sa kanila sa kanilang mga oras ng tukso at si Kristo ay hayagang napahiya ng isang nalabing simbahan na hindi nag-aalok ng mas mataas na kahusayan sa moral kaysa sa mga simbahang nanghahawakan sa mga "makamandag na himulmol ng Babilonia".

Kailangan lamang makipagbuno sa mga problemang matatagpuan sa mga bukirin ng misyon o sa isang modernong simbahan sa lungsod upang mapagtanto na tayo ay lubhang "hubad" sa larangang ito ng "katuwiran", sabi ng ating Tunay na Saksi,

"Ipinapayo ko sa iyo na bumili ka sa Akin... ng puting damit, upang ikaw ay madamitan, at upang hindi mahayag ang kahihiyan ng iyong kahubaran." (Apocalipsis. 3: 18). Hindi tayo pinapayuhang "bilhin" ito mula sa "ministeryo ng nakararami", **kundi mula sa Kanya**. Paano tayo "bibili" mula sa Kanya? Ang sumusunod ay nagbibigay ng pahiwatig.:

Ang Panginoon, sa Kanyang dakilang awa, ay nagpadala ng isang napakahalagang mensahe sa Kanyang bayan sa pamamagitan nina Elder Waggoner at Elder Jones. Ang mensaheng ito ay upang higit na maipakita sa mundo ang itinaas na Tagapagligtas, ang sakripisyo para sa mga kasalanan ng buong mundo. ... Inaanyayahan nito ang mga tao na tanggapin ang katuwiran ni Cristo, na naipapakita sa pagsunod sa lahat ng utos ng Diyos. Marami ang nawalan ng paningin kay Jesus. ... Ito ang mensaheng iniutos ng Diyos na ibigay sa mundo. (TM 91, 92).

Pansinin ang pinagmulan ng mensahe: "Ang Panginoon... ay nagsugo". Paano pa kaya tayo maaaring "bumili" sa Kanya maliban sa pagsuko ng ating mga maling konsepto at mapagkumbabang tanggapin ang "mensahe ng katuwiran ni Cristo" na ipinadala niya sa bayang ito, ngunit hindi na nauunawaan ngayon?

"Ang anghel ng simbahan" ang siyang pinapayuhan. Hindi sapat na tayo ay manatiling walang kibo sa pamamagitan ng pagpapanatili ng neutral na paninindigan sa panahon ng krisis. Dapat tayong "bumili" mula sa Kanya — aktwal na tumanggap. Ang mensahe ay dapat ipahayag nang malawakan sa lahat ng paraan na magagamit, sa ating mga libro, sa ating mga peryodiko, sa ating mga magasin para sa kabataan, ipahayag sa radyo at TV, at ituro sa ating mga institusyon ng pag-aaral, pati na rin sa bawat Sabbath sa ating mga pulpito. Ang paglalabas lamang ng ilang buklet na naglalaman ng mensahe ay hindi sapat. Noong dekada ng 1888, ang mga mensahero ay pinayagan ng pagkakataong ipahayag mismo ang mensahe sa iba't ibang paraan na magagamit nila. Ngunit nabigo ang kilusan dahil ang ministeryo sa kabuuan ay hindi buong pusong ibinuhos ang kanilang sarili sa maluwalhating pagpapahayag ng mensahe. Bukod kay Ellen White, ang pinakamahusay na suporta na ibinigay sa mga mensahero ay kalahating-puso. (Kinikilala ng isang kilalang historyador na nang ang madilim na dekada ng 1890 ay naging ika-20 siglo, walang epektibong mensahero sa atin maliban

kay Ellen White ang nagpapahayag ng mensahe. (cf. Norval Pease, Sa Pananampalataya Lamang, p. 164).

Tunay ngang ang isang neutral na paninindigan ngayon ay magiging isang pagpapabuti kaysa sa tahasang oposisyon. Ngunit hindi iyon tutugon sa panawagan ng Tunay na Saksi. Ang neutralidad ay hindi kailanman titiyak sa pagtatapos ng gawain ng Diyos sa henerasyong ito. Dapat tayong gumawa ng mas mahusay kaysa sa pamahalaan ng Persia noong panahon ni Reyna Esther na nanindigan nang neutral at hinayaan lamang ang mga Hudyo na ipagtanggol ang kanilang sarili. Wala tayong mga ilusyon na ang ating mga nakaraang saloobin ay hindi nagkakamali gaya ng itinuturing ng mga Medo at Persiano na ang kanilang mga utos ay hindi kailanman mababago. Dumating na ang panahon upang suportahan ang katotohanan nang buong puso.

Hayaang kumalat ang "balita ng katuwiran ni Cristo" sa simbahan sa buong mundo. Hayaang gumana ang katotohanan. At hayaang gamitin nang lubusan ang ating mga modernong pamamaraan ng komunikasyon sa pagpapahayag ng sinabi ni Ellen White na "isang pinakamahalagang mensahe" na "ipinadala ng Panginoon sa Kanyang dakilang awa", "kung ano talaga ang kailangan ng mga tao".

Saka lamang masasabing tapat na ginawa natin ang ating makakaya upang sundin ang ating Panginoon upang may kumpiyansa tayong asahan na sasagutin Niya ang ating mga panalangin para sa muling pagkabuhay at repormasyon bilang paghahanda para sa Huling Ulan at sa Malakas na Sigaw.

Ang ating Panginoon ay bumigkas ng isa pang pangungusap nang magmungkahi Siya ng ikatlong lunas: "At pahiran mo ang iyong mga mata ng pampahid sa mata, upang ikaw ay makakita." (Apocalipsis 3: 18).

Ang pampahid sa mata ay upang matulungan tayo na:

"Tuklasin ang kasalanan sa anumang anyo" (4T88).

"Tukuyin ang mga pangangailangan ng panahon" (CT 42).

"maunawaan ang pagkakaiba ng katotohanan at kamalian" (ML 73).

"Tingnan at iwasan ang mga panlilinlang ni Satanas" (5T 233).

Sa kontekstong ito, ang ating pagkabulag ay itinuturing na isa pang termino para sa pagiging walang malay sa espirituwal. Ang "pampahid sa mata" ay ang magdadala ng walang malay na kasalanan sa kamalayan. "Ang mensahe ng Tunay na Saksi ay nakasusumpong sa bayan ng Diyos sa isang malungkot na panlilinlang, ngunit tapat sa panlilinlang na iyon." (3T 253).

Kung ating aalalahanin na ang pinagbabatayang kasalanan ng buong sangkatauhan ay ang pakikibahagi sa pagpapako sa krus ng Anak ng Diyos (cf. Rom. 3:19; DA 745; TM 38) handa tayong makita na ang pagsasakatuparan ng kasalanang ito ay nakabaon sa ilalim ng ibabaw dahil sa simpleng dahilan na ang mga taong nagkasala ay hindi tumatanggap sa paniniwalang ito (ouk edokimasan, Rom. 1:28). At sa mga nagpapakilalang bayan ng Diyos sa mga huling araw na ito ay maraming kalituhan tungkol sa kalikasan at lalim ng kanilang kasalanan. "Hindi mo nalalaman."

Ipinanganak mula sa isang birhen, si Kristo ay walang hadlang ng kawalan ng malay tulad natin. Dahil hindi Niya nalalaman ang pagkakasala, wala Siyang anumang dapat pigilan o "itago" tulad natin. Ang nalalaman ng lahat ng tao nang hindi namamalayan sa panahon ng panunupil, ay alam ni Kristo nang may kamalayan. Binanggit ni Juan ang himalang ito ng pagmamana ng Tagapagligtas ng ating tunay na kalikasan at ang Kanyang kaalaman tungkol dito: "Hindi ipinagkatiwala ni Jesus ang Kanyang sarili sa kanila, sapagkat kilala Niya ang lahat ng tao, at hindi Niya kailangan na ang sinuman ay magpatotoo tungkol sa tao: sapagkat alam Niya kung ano ang nasa tao." (Juan 2:24, 25).

Pinipigilan tayo sa lubos na pagkakilala sa ating kasalanan dahil ang pagkakasala ang papatay sa atin. Ngunit "ginawa siya [si Kristo] ng Diyos na maging kasalanan dahil sa atin na hindi nakakakilala ng kasalanan" (2 Cor. 5:21). "Ipinasan sa Kanya ng Panginoon ang kasamaan nating lahat" (Isa. 53:6). (Ito ay tiyak na kabaligtaran ng isang "pagkalibre"!)

Kaya sinabi ni Juan ang katotohanan nang sabihin niya, "Narito ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan" (Juan 1:29). Nasusulat na sa isang natatanging kahulugan, "kinapootan ni Kristo ang kasamaan" (Heb. 1:18). Ngunit hindi niya maaaring kamuhian ang kasamaan kung hindi Niya ito nauunawaan. Ang inspirasyong pananaw ni Pablo ay nagpapahiwatig para kay Kristo ng lubos na kaalaman sa hindi kilalang pag-iisip ng tao. Sa ganitong paraan lamang Niya

mauunawaan at madadala ang ating kasamaan. Ang "pampahid sa mata" ay orihinal kay Kristo.

Kung tatanggapin ng "anghel ng iglesia ng mga taga-Laodicea" ang "pampahid sa mata" mula kay Cristo at gagamitin ito, mauunawaan niya ang buong katotohanan tungkol sa kanyang sarili at tungkol sa Tagapagligtas. Hindi lamang niya matatamo ang ganap na kaalaman sa kanyang kasalanan, kundi pati na rin ang isang ganap o kumpleto o "pangwakas" na pagbabayad-sala para sa lahat ng kasalanan na ngayon ay hindi pa alam. Ang mensahe ng mga taga-Laodicea ay nagpapalagay ng tagumpay: "Ako'y nakatayo sa pintuan at tumutuktok ... Ako'y papasok sa kanya, at hahapong kasama niya, at siya'y kasama ko". (Talata 20). Ito ang mas malapit na pakikipag-ugnayan kay Cristo kaysa sa nalalaman ng alinman sa mga nakaraang anim na iglesia. Titiyakin ba ng ministeryo ng Mataas na Saserdote sa Kabanal-banalang Silid ang ganap na tagumpay na ito? Sa wakas ba ay tunay na magiging katulad ni Cristo ang mga tao ng Diyos sa karakter? Ang sagot ay isang walang kapintasang "oo.":

Ngayon, habang ginagawa ng ating dakilang Mataas na Saserdote ang pagbabayad-sala para sa atin, dapat nating hangarin na maging perpekto kay Cristo. Kahit sa pamamagitan ng isang pag-iisip ay hindi maaaring madala ang ating Tagapagligtas sa kapangyarihan ng tukso. Si Satanas ay nakakahanap sa mga puso ng tao ng isang punto kung saan siya makakakuha ng tuntungan; ang ilang makasalanang pagnanasa ay pinahahalagahan kung saan ang kanyang mga tukso ay nagpapatunay ng kanilang kapangyarihan. Ngunit ipinahayag ni Cristo tungkol sa Kanyang sarili: "...ang Prinsipe ng sanlibutang ito ay dumarating, at walang anumang bagay sa Akin". (Juan 14:30) Walang matagpuan si Satanas sa Anak ng Diyos na magbibigay-daan sa kanya upang makamit ang tagumpay. Sinunod niya ang mga utos ng Kanyang Ama, at walang kasalanan sa Kanya na magagamit ni Satanas para sa kanyang kalamangan. Ito ang kalagayan kung saan dapat matagpuan ang mga taong makatatayo sa panahon ng kabagabagan. (GC 623. Idinagdag na diin).

Sa unang pagkakataon sa kasaysayan, ang Laodicea bilang isang samahang katawan ay nauunawaan ang buong dimensyon ng Kalbaryo kaugnay ng buong dimensyon ng kanilang sariling kasalanan. Ang ganitong pangitain ay tunay na wawasak sa kanila

kung hindi nila "mamasdan Siya na kanilang tinusok" (Zacarias 12:10). Ngunit ipinahahayag at inililipat nila kay Cristo ang ngayon ay ganap na may kamalayang paniniwala sa kasalanan at pagkakasala. Ang "pangwakas na pagbabayad-sala" ay lumulutas sa tunggalian sa kaibuturan ng puso at ang pagkakasala ay binabaligtad at winawasak. Habang ang mga banal ay magkakaroon pa rin ng makasalanang kalikasan at mapagpakumbaba at nagsisisi, ang pagkakasala ay may katapusan.

Sa wakas ay nakahanap ang Kordero ng isang "asawa" na makapagpapahalaga sa Kanya. Ang Kanyang karanasan sa Kalbaryo ay ang lubos na pag-inom ng mapait na tasa ng ating pagkakasala bilang tao. Ngayon ay naunawaan at pinahahalagahan na ng Kanyang Nobya ang Kanyang ginawa. Wala nang iba pa ang kailangan. Ito sa wakas ay "pananampalataya" at ang resulta ay "katuwiran" na naaayon sa paglilinis ng santuwaryo. Hindi ba ito ang pangunahing layunin ng mensahe ng Laodicea?

Isang Epilogo:

Ang Awit ni Solomon at ang Mensahe ng Laodicea

Mayroong nakatagong kuwento ng pag-ibig sa mensahe ng Laodicea na tila iilan lamang sa henerasyong ito ang nakakaunawa. Ngunit ang mga maalalahanin at mapitagang mag-aaral ng Kasulatan ay nakakita nito sa loob ng maraming siglo. Sa paanuman ay hindi ito napansin ng ating mga tagapanguna, at ang ating mga mata ay masyadong "nakapikit" mula noon upang makita ito.

Ganito ang mababasa sa Griyego ng Apocalipsis 3:20:

Narito, ako'y nakatayo sa pintuan at kumakatok. Kung ang sinoman ay duminig ng aking tinig at magbukas ng pinto, ako'y papasok sa kaniya, at magkakaroon ng matalik na pakikipag-ugnayan sa kaniya.

Ito ay isang malinaw na pahiwatig sa isang kuwento sa "Awit ng mga Awit" ni Solomon, isang aklat na pumukaw ng higit na kahihiyan kaysa sa malalim na pag-unawa. Ang pariralang ginamit ni Kristo ay isang direkta at eksaktong sipi mula sa Septuagint, epi ten thuran, "sa pintuan", gaya ng matatagpuan sa Awit ng mga Awit 5:2: "Ako'y natutulog, ngunit ang aking puso ay gising: ang tinig ng aking Minamahal ay kumakatok sa pintuan..." Ang ekspresyong "sa pintuan" ay hindi matatagpuan sa Lumang Tipan ng Hebreo para sa siping ito. Tila nabigo ang mga editor ng Seventh-day Adventist Bible Commentary na suriin ang Septuagint na malayang ginagamit ng sinaunang simbahan, dahil sinasabi nila: "Ang Awit ni Solomon ay hindi sinipi saanman sa Bagong Tipan" (Tomo 3, p. 1111) Ngunit ito ay, dito sa ating mensahe sa Laodicea ng ating Panginoon mismo! Tinukoy din ito ng ating Panginoon sa Juan 7:38, na nagsasabing, "Ang sumasampalataya sa Akin, gaya ng sinabi ng kasulatan,..." na tumutukoy sa Awit ng mga Awit 4:12-16, ang tanging kasulatan sa Lumang Tipan na maaari sana Niyang tukuyin. Kaya't inilalagay ni Kristo ang Kanyang tatak ng pagsang-ayon sa aklat at sinasabing ang Bayani nito ay Siya mismo.

Samakatuwid, ang pangunahing tauhang babae ay dapat na ang Laodicea mismo. At ganoon nga siya. Ang kanyang kasaysayan ay malinaw na inilarawan dito. Sa kasaysayan ng 1888 nang ang ating Panginoon ay "kumatok" bilang isang Banal na Mangingibig na

naghahanap ng pasukan sa pintuan ng Kanyang magiging Nobya. Ang direktang pagsipi ni Jesus mula sa Septuagint ay isang inspiradong komentaryo na nagsasabing. "Ang mensahe ng Laodicea ay dapat maunawaan sa liwanag ng Awit ni Solomon". Kung si Kristo ay hindi omniscient (sinabi Niyang hindi Niya alam ang oras ng Kanyang ikalawang pagparito — Marcos 13:32), marahil ay hindi Niya alam ang resulta ng panawagan noong 1888. Hindi ba natin mapapahalagahan ang Kanyang banal na pagnanais na kunin ang Kanyang magiging Nobya? Hindi ba natin nararamdaman kung paano umasa si Kristo "ang Mangingibig" kahit na umaasa siyang tutugon ito?

Ngunit sinabi ni Ellen White pagkatapos, "Ang pagkabigo ni Kristo ay hindi mailalarawan" (Review and Herald, Disyembre 15, 1904). Ang Awit ni Solomon ay nagsasabi ng nangyari nang mas mahusay kaysa sa isinalaysay ng ating sariling mga historyador. Ang magiging Nobya ay nagsasalita:

Isang Walang Bungang Paghahanap

Ako'y natutulog, ngunit ang aking puso ay nanatiling nagbabantay;
Narinig ko ang aking kasintahan na kumakatok [sa pinto. LXX]:
" Buksan mo sa Akin, kapatid ko, aking minamahal,
Ang kalapati ko, ang perpekto kong kalapati!
Sapagkat ang aking ulo ay basa ng hamog,
Ang aking buhok na may halumigmig ng gabi"

" Hinubad ko na ang aking balabal,
Isusuot ko ba ito?
Nahugasan ko na ang aking mga paa,
Dudumihan ko ba sila?

" Isinuot ng aking sinta ang Kanyang kamay sa butas;
nanginig ang puso ko sa loob ko,
at ako'y nanghina nang Siya'y magsalita.
Bumangon ako upang magbukas sa aking Mangingibig—
ngunit ang aking kasintahan ay umalis na, wala na.
Hinanap ko siya ngunit hindi ko siya natagpuan;
Tinawag ko Siya ngunit hindi Niya ako sinagot."

(Mga Awit ng mga Awit 5:2-6, Bagong Bibliya sa Amerika)

Ang natitirang bahagi ng kabanata ay naglalarawan nang maayos sa ating mga dekada ng kasaysayan na walang humpay na lumipas mula noon. Ang lahat ng ito ay alam ng makalangit na sansinukob; tanging tayo lamang ang natisod sa pagkabulag at kaawa-awang kahihyan, hinahanap Siya na minsan nating tinanggihan nang may kalunus-lunos na kalungkutan:

" Dumating sa akin ang mga bantay
habang iniikot nila ang lungsod;
Sinaktan nila ako, at sinugatan ako,
at kinuha ang aking balabal sa akin,
ang mga tagapagbantay ng mga pader.

Pinapanumpa ko kayo, mga anak na babae ng Jerusalem,
kung matagpuan mo ang aking minamahal—
Ano ang sabihin mo sa kanya?—
na ako'y nanghihina sa pag-ibig" (mga talata 7,8)

Ano ang ibig sabihin nito? Ang "panghihina sa pag-ibig" ay "may sakit sa pag-ibig" sa pamilyar na King James Version. Ang salitang Hebreo ay nangangahulugang "may sakit, mahina, may karamdaman". Hindi nito nangangahulugang ang karaniwang ibig sabihin natin bilang "may sakit sa pag-ibig", ibig sabihin, malalim na umiibig. Ang lahat ng iba pang gamit ng salitang iyon sa Lumang Tipan ay nangangahulugang "may sakit".

Ano ang ibig sabihin ng susunod na talata?

Ang mga Kaakit-akit ng Nawawalang Mangingibig

" Paano naiiba ang iyong kasintahan sa iba,
O pinakamaganda sa mga babae?
Paano naiiba ang iyong kasintahan sa iba,
na inuutusan mo kami nang ganito?" (talata 9).

Mayroon bang kakaiba kay Kristo na matututuhan pa nating mahalina nang lubos?

Isa pang salita sa Septuagint na Awit ng mga Awit ay nakakaakit. Hiniling ng ibang mga babae sa ating bida na sabihin sa atin kung bakit ang kanyang Kasintahan ay "naiiba" sa iba. Ipinahayag niya

ang Kanyang mga kahusayan sa mga talata 10-16, at pagkatapos ay nagtapos sa pagsasabing: "Ganito ang aking Kasintahan, at ganito ang aking kaibigan, 0 mga anak na babae ng Jerusalem". Ang salitang isinalin na "kaibigan" ay plesion, na nangangahulugang "ang isa na malapit o malapit sa" sa Griyego (cf. Juan 45). Ano ang kakaiba kay Kristo na dapat nating mahalin at ipahayag sa mundo? Sinabi ni Ellen White tungkol sa mensahe noong 1888:

Noong hapon ng Sabbath, maraming puso ang naantig, at maraming kaluluwa ang pinakain ng tinapay na bumaba mula sa langit. Nadama natin [siya, nina Jones, at Waggoner] ang pangangailangang ipakilala si Kristo bilang isang Tagapagligtas na hindi malayo, kundi malapit. (Review and Herald, Marso 5, 1889, idinagdag ang diin).

Maliwanag na ito ay isang parunggit sa Kristolohiya na inilahad nina Jones at Waggoner na naglapit sa Kanya, na tunay na naglapit sa Kanya bilang ating "kamag-anak" na dumating "sa wangis ng makasalanang laman", "tinukso sa lahat ng aspeto tulad natin, ngunit walang kasalanan". Mayroon ding kaugnayan sa Zacarias 12:10 sa Septuagint. Maaalala ng mambabasa ang magiliw na sipi na naglalarawan ng malapit na pakikiramay na matututuhan ng bayan ng Diyos na madama para kay Kristo kapag napagtanto nila na Siya ang "kanilang tinusok". Sinasabi ng King James Version na "sila'y magluluksa para sa Kanya, gaya ng pagluluksa para sa kanyang bugtong na anak", ngunit mababasa sa Septuagint, "sila'y magluluksa para sa Kanya, gaya ng pagluluksa para sa isang minamahal", ang parehong salita gaya ng sa Awit ng mga Awit.

Pansinin kung paano malinaw na iniuugnay ni Ellen White ang parirala sa Awit ng mga Awit sa mga resulta ng mensahe noong 1888:

Ang buhay Kristiyano, na dating tila hindi kanais-nais sa kanila [mga kabataan] at puno ng mga hindi pagkakapare-pareho, ngayon ay lumitaw sa tunay nitong liwanag, sa kahanga-hangang simetriya at kagandahan. Siya na dating ugat sa tuyong lupa, na walang anyo o kagandahan, ay naging pinuno sa sampung libo. [Awit ng mga Awit 5:10] at ang isa na lubos na kaibig-ibig. (Ibid.. Feb. 12, 1889)

Isa itong kuwento ng pag-ibig — ang pinakamadamdaming naisulat kailanman. Naghahayag ito ng parehong pag-asa ng ganap na pagkakasundo at muling pagsasama gaya ng mensahe ng Laodicea.

Ang ganitong pag-asa ay karapat-dapat ikamatay, at karapat-dapat ipamuhay. Kung ang ating sariling kawawang maliliit na kaluluwa ay sa wakas ay maliligtas at makakarating tayo sa Langit upang tamasahin ang ating mga gantimpala — hindi na ito mahalaga. Ang mahalaga ay ang lubos na nabigong Mangingibig at magiging Nobyo ay matanggap ang Kanyang gantimpala, na sa wakas ay matanggap Niya bilang Kanyang Nobya ang isang simbahan na may kakayahang tunay na magpahalaga sa Kanya.

Appendix A

Isang Bahagyang Kompilasyon ng mga Pahayag ni Ellen White Tungkol sa Hindi Namamalayang Kasalanan

Nasa Atin ang Kasalanan Bago Pa Nabunyag sa Kamalayan.

Inilalagay tayo ng Panginoon sa iba't ibang posisyon upang paunlarin tayo. Kung mayroon tayong mga depekto sa pagkatao na hindi natin nalalaman, binibigyan Niya tayo ng disiplina na magpapakita sa atin ng mga depektong iyon, upang malampasan natin ang mga ito. Ang Kanyang probisyon ang nagdadala sa atin sa iba't ibang mga sitwasyon. Sa bawat bagong posisyon, nahaharap tayo sa iba't ibang uri ng mga tukso. Ilang beses, kapag tayo ay nalalagay sa isang mahirap na sitwasyon, naiisip natin "Isa itong kahanga-hangang pagkakamali. Sana'y nanatili ako sa kinaroroonan ko dati." Ngunit bakit hindi ka nasisiyahan? Ito ay dahil ang iyong mga pangyayari ay nagsilbing dahilan upang mapansin mo ang mga bagong depekto sa iyong pagkatao; ngunit walang anumang nahayag kundi ang nasa iyo. (R&H, Aug. 6, 1889).

Ang panlilinlang sa sarili ay nagkukubli sa silid ng isip. Ang batas ng Diyos ang siyang pagsubok sa ating mga kilos. Nakikita ng Kanyang mata ang bawat kilos, sinasaliksik ang bawat silid ng isipan, natutuklasan ang lahat ng nakatagong panlilinlang sa sarili at lahat ng pagkukunwari. Ang lahat ng bagay ay hubad at hayag sa paningin Niya na siyang ating dapat panagutan. (Letter 46, 1906; *That I May Know Him*, p. 290).

Ang Problema ni Pedro sa Hindi Namamalayang Kasalanan ay Atin Rin. Ang gawain ng pagpapanumbalik ay hindi kailanman magiging lubusan maliban kung naaabot ang mga ugat ng kasamaan. Paulit-ulit na napuputol ang mga usbong, habang ang ugat ng kapaitan ay hinahayaang sumibol at dumumi sa marami; ngunit ang mismong lalim ng nakatagong kasamaan ay dapat maabot, ang mga moral na pandama ay dapat hatulan, at hatulan muli, sa liwanag ng banal na presensya. Ang pang-araw-araw na buhay ang magpapatotoo kung ang gawain ay tunay o hindi. Nang sa ikatlong pagkakataon, sinabi ni Kristo kay Pedro, "Iniibig mo ba Ako?" ang pagsubok ay umabot sa puso ng kaluluwa. Dahil sa

paghatol sa sarili, si Pedro ay natumba sa Bato. (YI, Dec. 22, 1898: 5 BC 1152).

Ang Mensahe ng Laodicea at ang Hindi Namamalayang Kasalanan. Ang mensahe ng Laodicea ay dapat ipahayag nang may kapangyarihan; sapagkat ngayon ay lalong naaangkop ito. ... Ang hindi pagkakita sa ating sariling kapintasan ay hindi pagkakita sa kagandahan ng karakter ni Cristo. Kapag tayo ay lubos na gising sa ating sariling pagkamakasalanang, ating pahahalagahan si Cristo. ... Ang hindi pagkakita sa malaking pagkakaiba sa pagitan ni Cristo at ng ating sarili ay hindi pagkakilala sa ating sarili. Ang hindi namumuhi sa kanyang sarili ay hindi makakaunawa sa kahulugan ng pagtubos. ... Marami ang hindi nakikita ang kanilang sarili sa liwanag ng batas ng Diyos. Hindi nila kinasusuklamang ang pagkamakasariilang samakatuwid sila ay makasariilang. (R&H, Sept. 25, 1900).

Ang problema ng Laodicea ay ang kanilang mga hindi namamalayang hilig na gumawa ng mali. Ang mensahe sa simbahan sa Laodicea ay nagpapakita ng ating kalagayan bilang isang bayan. ... Si Satanas ay naghahangad nang buong tuso na sirain ang isip at puso. At O kay tagumpay niya sa pag-akay sa mga kalalakihan at kababaihan na lumayo sa kasimplihan ng ebanghelyo ni Cristo! Sa ilalim ng kanyang impluwensya, ang mga minana at nilinang na tendensiya sa mali ay napupukaw sa aktibidad. Ang mga ministro at miyembro ng simbahan ay nasa panganib na hayaan ang sarili na agawin ang trono. ... Kung makikita nila ang kanilang mga may depekto at pilipit na karakter ayon sa wastong pagpapakita ng mga ito sa salamin ng Salita ng Diyos, sila ay magiging labis na mabahala na sila ay susubsob sa harap ng Diyos na may pagsisisi ng kaluluwa, at pupunitin ang mga basahan ng kanilang sariling pagmamatuwid. (R&H Dec. 15, 1904).

Kapag ang Walang-malay na Kasalanan ay Namamalayan Nang Huli Na. Yaong mga nasa kaliwang kamay ni Kristo, yaong mga nagpabaya sa Kanya sa katauhan ng mga dukha at nagdurusa, ay walang malay sa kanilang pagkakasala. Binulag sila ni Satanas; hindi nila naunawaan kung ano ang utang nila sa kanilang mga kapatid. Sila ay naging makasariilang lamang, at hindi nagmalasakit sa mga pangangailangan ng iba. (DA 639).

Nakatago ang Moral na Makinarya ng Puso. Sa mga taong itinalaga ng Diyos na pumuno sa mga responsableng posisyon, sa

awa ay ibinubunyag Niya ang kanilang mga nakatagong depekto, upang kanilang masuri sa loob at maingat na masuri ang masalimuot na emosyon at mga galaw ng kanilang sariling mga puso, at matuklasan kung ano ang mali. ... Nais ng Diyos na maging pamilyar ang Kanyang mga lingkod sa moral na mekanismo ng kanilang sariling mga puso. (4T 85).

Kasalanang Walang Kamalayan, Lubos na Namamalayan sa Wakas. Ang pangitain ni Zacarias tungkol kay Josue at sa Anghel ay naaangkop nang may kakaibang puwersa sa karanasan ng bayan ng Diyos sa pagtatapos ng dakilang araw ng pagbabayad-sala. ... Kung paanong nakikiusap si Josue sa Anghel, gayundin ang nalabing simbahan, na may pusong wasak at taimtim na pananampalataya, ay hihingi ng kapatawaran at kaligtasan sa pamamagitan ni Hesus na kanilang Tagapagtanggol. Lubos nilang nalalaman ang pagiging makasalanang ng kanilang buhay, nakikita nila ang kanilang kahinaan at kawalan ng karapat-dapat... (5T 472, 473).

Ang mga Serbisyo sa Santuwaryo ay Isang Uri ng Pag-aalis ng Hindi Namamalayang Kasalanan Mula sa Isip ng Tao. Ang dugo ni Cristo, bagama't ito ay upang palayain ang nagsisising makasalanang mula sa paghatol ng batas, ay hindi upang pawalang-bisa ang kasalanan; ito ay mananatili sa talaan sa santuwaryo hanggang sa huling pagbabayad-sala; kaya sa tipo, ang dugo ng handog para sa kasalanan ay nag-aalis ng kasalanan mula sa nagsisising, ngunit ito ay nanatili sa santuwaryo hanggang sa Araw ng Pagbabayad-sala. Sa dakilang araw ng huling gantimpala,... ang mga kasalanan ng lahat ng tunay na nagsisising ay aalisin mula sa mga aklat ng langit. Sa gayon, ang santuwaryo ay palalayain, o lilinisin, mula sa talaan ng kasalanan. Sa tipo, ang dakilang gawaing ito ng pagbabayad-sala o pagbura ng mga kasalanan, ay kinakatawan ng mga serbisyo sa Araw ng Pagbabayad-sala.... Tulad ng sa huling pagbabayad-sala, ang mga kasalanan ng tunay na nagsisising ay aalisin mula sa mga talaan ng langit, hindi na maaalala o maiisip pa, kaya sa tipo, sila ay dinala palayo sa ilang, magpakailanman na nahihawalay mula sa kongregasyon. (PP 357, 358).

Sinikap ni Satanas na pilitin si [Jacob] na madama ang kanyang pagkakasala, upang pahinain ang kanyang loob, at tanggalin ang kanyang pagkakahawak sa Diyos. ... Ang makalangit na Sugo, upang subukin ang kanyang pananampalataya, ay ipinaalala rin sa kanya

ang kanyang kasalanan, at sinikap na makatakas mula sa kanya. ... Kaya sa panahon ng kabagabagan, kung ang bayan ng Diyos ay may mga kasalanan hindi ipinahahayag na lilitaw sa harap nila habang pinahihirapan ng takot at dalamhati, sila ay malulula: ang kawalan ng pag-asa ay puputulin ang kanilang pananampalataya, at hindi sila magkakaroon ng kumpiyansa na magmakaawa sa Diyos para sa kaligtasan. Ngunit habang mayroon silang malalim na pakiramdam ng kanilang kawalan ng karapat-dapat, wala silang mga nakatagong pagkakamali na ihahayag. Ang kanilang mga kasalanan ay nabura na ng nagbabayad-salang dugo ni Cristo, at hindi nila ito maaalaala. (PP 201, 202).

Mga Hindi Kilalang Kabanata Tungkol sa Ating Sarili. Ang kapaitan ng dalamhati at kahihiyan ay mas mabuti kaysa sa pagpapakasasa sa kasalanan. Sa pamamagitan ng paghihirap ay ipinakikita sa atin ng Diyos ang mga bahid ng salot sa ating mga karakter, upang sa pamamagitan ng Kanyang biyaya ay malampasan natin ang ating mga pagkakamali. Ang mga hindi kilalang kabanata tungkol sa ating sarili ay binubuksan sa atin, at ang pagsubok ay dumarating, kung tatanggapin natin ang saway at payo ng Diyos. (DA 301).

Ang Pagpapako kay Kristo sa Krus ay ang Hindi Namamalayang Kasalanan ng Tao. Sa araw ng huling paghuhukom, mauunawaan ng bawat nawawalang kaluluwa ang uri ng kanyang sariling pagtanggì sa katotohanan. Ang krus ay ihaharap, at ang tunay na dala nito ay makikita ng bawat isipan na nabulag ng pagsalangsang. Sa harap ng pangitain ng Kalbaryo kasama ang mahiwagang Biktima nito, ang mga makasalanan ay hahatulan. Bawat kasinungalingang dahilan ay aalisin. Ang pagtalikod ng tao sa pananampalataya ay lilitaw sa kasuklam-suklam nitong katangian. Makikita ng mga tao kung ano ang kanilang naging pagpili. ... Kapag ang mga iniisip ng lahat ng puso ay nahayag na, ang mga tapat at ang mga rebelde ay magkakaisa sa pagpapahayag, "Matuwid at totoo ang Iyong mga daan, Ikaw na Hari ng mga banal." (DA 58).

Paano Gumagana ang Di-malay na Isip sa Pagpapako kay Kristo sa Krus. Ang mga mananampalataya at hindi mananampalataya ay magkakasamang magiging saksi upang patunayan ang katotohanang hindi nila nauunawaan. Lahat ay magtutulungan sa pagsasakatuparan ng mga layunin ng Diyos,

tulad ng ginawa nina Anas, Caifas, Pilato, at Herodes. Sa pagpatay kay Kristo, inakala ng mga saserdote na isinasakatuparan nila ang kanilang sariling mga layunin, ngunit hindi nila namamalayan at hindi sinasadya na natutupad nila ang layunin ng Diyos. (R&H, June 12, 1900).

Ibinubunyag ng Paghuhukom ang Nakatagong Nilalaman ng Di-malay na Isip. Ibubunyag ng talaan ng mga nakaraang araw ang kawalang-kabuluhan ng mga imbensyon ng tao, na siyang dahilan ng mga tao sa kanilang kapabayaan sa mga pag-aangkin ng Diyos. Ihahayag ng Banal na Espiritu ang mga pagkakamali at depekto ng pagkatao na dapat sana'y natukoy at naitama. ... Malapit na ang panahon na ang panloob na buhay ay lubos na mahahayag. Makikita ng lahat, na parang naaaninag sa isang salamin, ang paggawa ng mga nakatagong bukal ng motibo. Nais ng Panginoon na suriin mo ngayon ang iyong sariling buhay, at tingnan kung gaano katatag ang iyong rekord sa Kanya. (R&H, Nov. 10, 1896).

Ang Kasalanan ay Nakatago sa Puso. Ang puso ay ang kayamanan ng kasalanan; hindi ito itinatboy, itinatago ito hanggang sa isang oras ng pagkakataon, at pagkatapos ay inihahayag ito, at nagsisimulang kumilos. (Letter H-16f, 1892).

Ang Pagkatok sa Pinto

Sa mga Adventist, malamang na mas marami ang nasabi sa nakalipas na daang taon tungkol sa Mensahe ng Laodicean kaysa sa iba pang paksa. Ngunit sa ilang kakaibang dahilan, ang pagbabago na hinihiling ng mensahe ay tila hindi naganap. Sa patuloy na pag-usad ng mga dekada, lumilitaw na ang kalunos-lunos na espirituwal na mga kalagayan na humihiling ng pagbabago ay lalong naging seryoso.

Ang pamilyar na wika ng Apocalipsis 3:14-21 ay naging karaniwan na sa atin anupat ito ay blase? Hinahampas ba natin ang ating mga sarili ng panaka-nakang harangues batay sa mensaheng ito hanggang sa magsawa tayo sa masokistang ritwal?

Kailan ipangangaral ang huling sermon sa mensahe ng Laodicean na magreresulta sa pagkilos na tumutupad sa "payo" na ibinigay ng Tunay na Saksi?

Ang aklat na ito ay hindi nilalayong maging pag-uulit ng mga gasgas na cliché na ginagamit sa diwa ng paghahanap ng kamalian. Titingnan natin ang mensahe ng ating Panginoon mula sa isang hindi pangkaraniwang pananaw - ang mensahe noong 1888 ng katuwiran ni Kristo. Ang pamilyar na mga salita ni Jesus sa ikapitong simbahan ay maaaring magkaroon ng bago at nakagugulat na kahalagahan sa liwanag ng ating kasaysayan pagkatapos ng 1888. Sila ay nagiging "kasalukuyang katotohanan."

Ang mahigpit na tinig ay nagsasabi sa atin na walang pag-asa para sa simbahan; may pag-asa kung gagawin natin ang sinabi ng ating Panginoon: "Kaya't maging masigasig ka, at magsisi".